Noptile unui nelegiuit

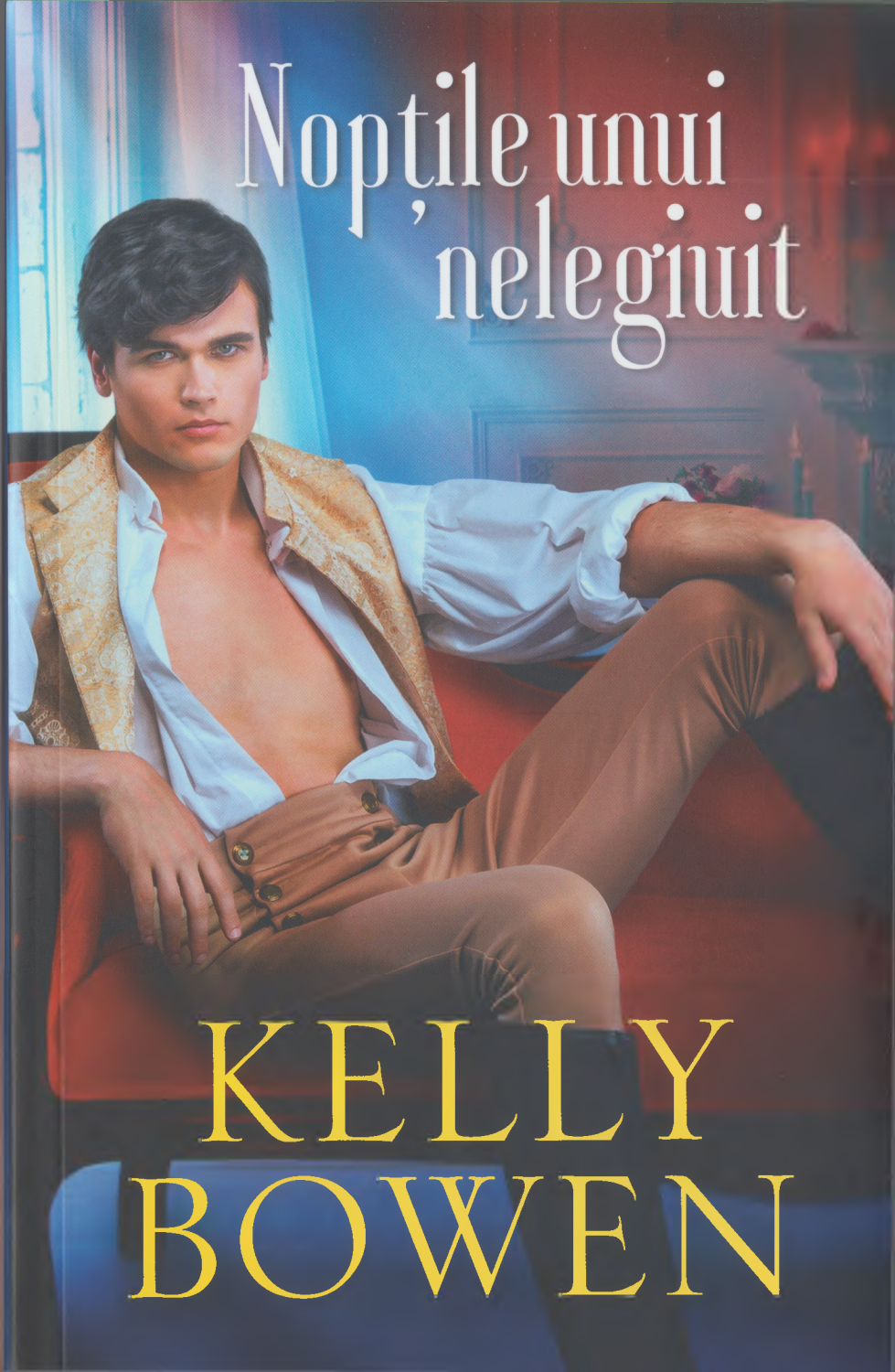

KELLY BOWEN

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „DIAVOLII DIN DOVER“

Baron. Doctor. Contrabandist. Sir Harland Hayward duce o viață dublă: aristocrat pe timpul zilei și contrabandist noaptea. În calitate de doctor, Harland are motivul perfect pentru a apărea în locuri ciudate în miez de noapte și se folosește de acest lucru pentru a face contrabandă. A ales acest stil de viață pentru a-și salva familia de la ruină, cu toate acestea nu poate accepta să profite de fascinanta Katherine Wright.

Întoarsă în Dover după o perioadă de absență, Katherine descoperă că tatăl și fratele ei fac contrabandă pentru un bărbat a cărui identitate este învăluită în mister. Crescută într-o familie de contrabandiști, ea știe că este doar o chestiune de timp până să fie prinși... și uciși. Așadar, după ce fratele ei este rănit în timpul unei asemenea misiuni, ea își convinge familia să plece și să o ia de la capăt cu ceva mai puțin riscant. Dar nu pot face asta decât după ce își onorează ultima misiune. Cum fratele ei este rănit, iar tatăl, prea bătrân și bolnav, Katherine se vede nevoită să accepte să revină la viața ei de demult și să ducă sarcina la bun sfârșit – și iese, încă o dată, în calea misteriosului Harland Hayward.

Vor reuși cei doi să se țină departe unul de celălalt sau se vor trezi prinși într-o aventură care le va pune nu numai viața în pericol... ci și inima?

„Kelly Bowen este o scriitoare
fermecătoare, inteligentă și fascinantă!“
SARAH MACLEAN

Kelly Bowen a debutat în anul 2014 cu romanul *Un duce doar pentru mine* care a înregistrat un succes imediat, urcând rapid în topul de bestselleruri al *New York Times*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-5193-8
9 786063 351938

Alma®

KELLY BOWEN

Nopțile unui nelegiuit

A Rogue by Night
Kelly Bowen
Copyright © 2019 Kelly Bowen
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Nopțile unui nelegiuit
Kelly Bowen

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOWEN, KELLY
Nopțile unui nelegiuit / Kelly Bowen
trad. din lb. engleză: Bianca Paulevici – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5193-8

I. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111

KELLY BOWEN

Nopțile unui nelegiuit

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

LITERA
București
2020

Pentru Jhet și Lincoln

Capitolul 1

Dover, Anglia, 1820

Rana, deși provocată de un glonț, nu era îngrozitoare.

Glonțul îl nimerise pe pacient în partea de sus a umărului, lăsând o gaură neuniformă în carne și mușchi, dar fără să zdrobească osul. Apa rece ca gheața a mării încetinise sângerarea, iar faptul că fusese pe jumătate gol și fără cămașă la momentul respectiv însemna că nu ajunseseră resturi de material în țesut. Mai îngrijorătoare era spintecătura lungă de sub gaura lăsată de glonț, ce îi străbătea mușchii aflați în partea de sus a spatelui. Marginile ei căscate și sângeroase aveau să necesite numeroase suturi, și, spre deosebire de rana lăsată de glonț, nici frigul, nici marea nu încetiniseră prea mult sângerarea.

– Dumnezeule, Kate, încerci să mă ucizi din nou?

Întrebarea fu însoțită de un geamăt.

Katherine Wright apăsă mai tare pe rană, privind la lumina felinarului cum pânza se făcu stacojie.

– Poate că ar trebui, spuse ea cu voce fermă, deși pe dinăuntru tremura de furie. Chiar dacă doar ca să nu le dau nenorociților de soldați satisfacția de a te ucide chiar ei.

Din colțul căsuței țărănești, tatăl ei râse șuierat, apoi horcăi din pricina plămânilor, ca un semn de rău augur.

– Nu te mai plânge, flăcăule, sau s-ar putea ca soră-ta să nu mai aibă așa mare grijă cum mânuiește cuțitașele alea.

Lumina slabă a vetrei îi ilumina profilul zbârcit.

Se mai auziră câteva chicote înfundate de la ceilalți bărbați care se înghesuiseră în locuința minusculă și care îl aduseseră pe fratele ei înăuntru. Pe cei mai mulți dintre ei îi recunoscu; pe vreo doi nu îi mai văzuse până atunci. Katherine se încruntă la ei, iar râsetele pe înfundate încetară. Își dori să fi tras perdeaua grea pe care o atârnase

în centrul căsuței pentru momentele în care trata vreun pacient și aveau nevoie de intimitate.

– Ieșiți, le porunci ea.

Drept răspuns, bărbații își târșâiră picioarele și se uitară nesiguri când la Katherine, când la pacientul ei.

Întins cu fața în jos pe masă, fratele ei își înălță capul și încercă să se uite la ea.

– Nu ai de ce...

– Taci din gură, Matthew, altfel o să-l las pe vreunul dintre nătângii ăștia să te coasă. Să vezi atunci cu ce ditamai cicatrice o să te alegi.

Matthew își sprijini din nou fruntea pe masă. Părul de un blond-închis îi era încă umed, și câteva șuvițe răsucite îi căzură peste ambele părți ale feței.

– Mi s-a zis că femeilor le place ca bărbații lor să aibă cicatrice.

– Femeilor le place ca bărbații lor să fie în siguranță, scrâșni ea cu dinții încleștați, încruntându-se în continuare la mulțimea adunată în casă. Nu împușcați ori la capătul mortal al unei lame.

Matthew mârâi.

– Kate...

– Gata, băieți, valea de-aici, zise tatăl ei cu voce aspră. Lăsați-o să-și facă treaba. Mergeți acasă, țineți-vă capetele plecate și lăsați-i pe soldați să se învârtă toată noaptea în jurul cozii. Matty va fi în perfectă stare până mâine-dimineață.

Bărbații bombăniră, dar ascultară porunca și dispărură pe rând, tăcuți, în întuneric. Katherine știu că avea să se îndrepte fiecare într-o altă direcție, furișându-se prin întuneric ca niște fantome în noapte, evitându-i pe bărbații din blocadă și patrulele care își vânau prada de-a lungul coastei. Încă din copilărie, îi privise pe contrabandiști împrăștiindu-se intenționat, bărbați cu o experiență de generații în spate. Își privise și tatăl făcând-o. Și fratele. Iar, când crescuse, o făcuse chiar și ea.

Dar, ocazional, nu erau atât de invizibili precum credeau. Iar dovada acestui fapt sângera încă pe masa ei.

– Nu te-au urmărit până aici, nu-i așa? își întrebă Katherine fratele. Soldații?

– Nu fi prostănacă!

– Nu sunt prostănacă. Sunt precaută. Poate ai vrea și tu să fii mai precaut.

Dădu la o parte pânza și făcu o grimasă când văzu rana larg deschisă, deși sângerarea începea să se reducă. Disprețuia tăieturile adânci ca aceasta. Dincolo de faptul că deteriorau țesutul muscular, rănile de felul acesta puteau supura.

– Ne-au pierdut urma în tuneluri, zise Matthew cu glas înăbușit, cu gura aproape lipită de masă.

– Ești convins? Dacă ai sângerat, trebuie să fi lăsat o dâră...

– Sunt convins, la naiba!

– De unde au știut că veți fi în golf?

– Cineva trebuie să le fi dat de știre patrulelor, răspunse tatăl ei.

Katherine își ridică privirea spre el. Se ridicase și trăsese la o parte pânza grea ce acoperea ferestruica din partea din față a căsuței, iar acum se holba la întunericul de afară. Înfășurat în pătura voluminoasă, aproape că părea la fel de vânjos cum fusese odinioară. Înainte să fie împușcat. Înainte ca plămânii să îi slăbească și să i se deterioreze.

– Ce-ați transportat azi? îl întrebă ea pe Matthew. Mătase? Ceai?

– Coniac. Din Boulogne, răspunse el. Patrulele erau ascunse pe plajă, au așteptat până l-am luat. Le-am văzut doar când aproape că a fost prea târziu.

– Aproape? întrebă Katherine furioasă. Fir-ar să fie, Matt, ai idee cum ți-arată spatele?

– Mi-a fost greu să alerg prin valurile de hulă, cel puțin până când apa a fost îndeajuns de adâncă să pot înota. Dar i-am ademenit, și nici ei n-au putut fugi. Ceilalți au scăpat cu bine, și asta-i tot ce contează.

– Tu contezi. Viața ta contează. Și aproape că ți-ai pierdut-o...

– Bărbații aceia, băieții aceia... sunt echipajul meu, Kate. Răspunderea mea. Ce conducător aș fi dacă nu i-aș conduce?

– Ai zis că nu o vei mai face, Matt. Katherine trase un sfeșnic mai aproape și se întinse după trusa de sutură. Mi-ai promis.

Fratele ei mormăi ceva neinteligibil înspre masă.

– Ce-ai zis?

– A întrebat ce crezi că vom mânca dacă se oprește, îi zise tatăl ei cu asprime de lângă fereastră, unde stătea de gardă. Cum vom reuși să avem un acoperiș deasupra capetelor și cărbune în vatră iarna? Cum vom plăti pentru leacurile pe care mi le vâri pe gât cu fiecare ocazie? Toate astea costă, fătuco.

Katherine lăsă la o parte trusa.

– Câștig...

– Câștigi câte o găină din când în când, zise tatăl ei istovit. O mână de morcovi sau poate o bucată de hering uscat dacă ai noroc.

– Nu pot să nu-i ajut pe cei care au nevoie de mine, se răsti ea.

– Da, știu asta. Și ai un dar rar al tămăduirii, iar parohia și oamenii din ea au nevoie cu disperare de tine, mai ales acum. Dar nu au nimic și, așadar, nici tu nu ai.

– Aproape că ai murit ucis de oamenii regelui, tată. Doisprezece centimetri l-au salvat în noaptea asta pe Matthew, altminteri ar fi murit ucis de glonțul unui soldat. Spui... Se opri, încercând să nu ridice tonul. Spui că nu avem nimic. Dacă voi doi muriți pentru un balot de tutun sau un bidon de coniac de contrabandă, atunci chiar că nu voi mai avea nimic.

– Nu sunt atât de ușor de ucis, zise tatăl ei, privind în continuare în întunericul de afară.

– Nici eu, adăugă Matthew irascibil de pe masă. Artileria franceză și armele de foc n-au reușit s-o facă. O mână de scursori englezești cu arme inferioare și cai încordați nu vor putea face ce n-au reușit francezii.

Katherine își înăbuși imboldul de-a azvârli cu ceva.

– Chiar nu înțelegeți ce încerc să spun? Eu...

– Stinge lumina, îi zise tatăl ei, cu voce dură și pe un ton imperios. Avem companie.

Katherine stinse imediat lumânările din jurul mesei. Se întinse spre felinarul care îi atârna de un cârlig deasupra capului și îl stinse și pe el, simțindu-se cuprinsă dintr-odată de o teamă ce îi făcea inima să îi bată cu putere.

– Soldați?

– Nu-mi dau seama. Tatăl ei își târșâi picioarele prin spațiul întunecat, luminat acum doar de focul slab din vatră. Se opri lângă cealaltă fereastră a căsuței, în partea îndepărtată a ușii, și dădu la o parte pânza cu care era acoperită.

Katherine se deplasă încet în jurul mesei, trăgând perdeaua lungă care atârna de o sfoară în centrul căsuței. Persoana de la ușă nu avea să vadă partea din spate a căsuței din pricina pânzei grele, dar era o soluție slabă în fața unui regiment de soldați care vâna un contrabandist.

Exista însă un spațiu sub podea, îndeajuns de încăpător cât să ascundă un om, în care se putea intra printr-o trapă. Se uită la colțul patului pe care îl împărțeau tatăl și fratele ei, abia vizibil în întuneric. Trebuia să îl împingă de lângă perete și să dea la o parte carpeta jerpelită dacă voia să își ascundă fratele.

Se apropie de fratele ei.

– Trebuie să te ascunzi.

– Nu avem timp. Adu-mi pușca!

Matthew se ridică clătinându-se, legănându-se puțin și aplecându-se spre marginea mesei, ca să își țină echilibrul. Răsufla scurt și greoi.

Ținea o pușcă lângă ușa casei, mereu plină cu praf de pușcă proaspăt. Deși Katherine se îndoia că Matthew ar fi reușit să mânuiască arma grea în starea în care se afla. Și știa sigur că tatăl ei nu putea să o facă.

Fără să stea pe gânduri, se strecură de partea cealaltă a perdelei, se furișă prin spațiul slab luminat și apucă pușca.

– Un singur călăreț, îi avertiză tatăl ei de la fereastră.

Era mai bine decât o poteră de soldați, dar tot nu era semn bun.

– Adu-mi pușca aia nenorocită, șopti fratele ei slăbit.

Ea văzu perdeaua mișcându-se și știu că o privea. Afară, se auzi slab, dar neîndoielnic, sunetul cizmelor pe pământul bătătorit. Katherine înghiți în sec, ridică arma în dreptul umărului și o îndreptă spre ușă.

– Dumnezeule, Kate, pleacă de lângă ușă și adu-mi pușca, îi porunci Matthew deopotrivă slăbit și disperat.

– Fă cum a zis, fătuco, o imploră tatăl ei.

– Așază-te până nu pici, Matthew, îi murmură Katherine cu o voce care până și ei i se păru surprinzător de fermă. Ai pierdut mult sânge. Ține perdeaua trasă. Iar tu rămâi unde ești, tată.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, și zăvorul scârțâi. Ușa se deschise puțin. Katherine se încruntă și își ajustă strânsoarea pe patul armei. Soldații nu ar fi bătut mai întâi. Cel puțin, nu așa încet.

– Domnule Wright? spuse o voce masculină joasă. Ușa se mai deschise puțin, și o siluetă înaltă ce căra un fel de geantă voluminoasă intră cu grijă în casă. Domnule Wri...

Se opri brusc, iar Katherine presupuse că îi zărise în sfârșit silueta luminată de foc. Și pușca pe care o ținea.

Dintr-o parte a încăperii, tatăl ei bombăni ceva pe sub mustață și se îndepărtă de fereastră. Trecu pe lângă bărbat și închise ușa, deși doar după ce scrută întunericul de afară.

– Doctore Hayward, îl salută el pe bărbat. Ești bine-venit!

– Mmm, răspunse doctorul sec, holbându-se la Katherine. Nu sunt așa convins de asta.

Katherine lăsă arma jos și o propti de perete. Întinse mâna, pentru sprijin, căci încordarea se frânse brusc, lăsând-o puțin mai șovăitoare decât i-ar fi plăcut. Încercă să își forțeze inima să își recapete ritmul normal.

Nu era un soldat, ci un doctor. Unul care își petrecea verile în Dover, alături de familia lui, și care se ocupa de multe dintre nevoile medicale din ținut când era aici. Katherine se întorsese de curând și nu îl mai întâlnise, dar îl văzuse de la distanță, de obicei însoțit de femei tinere și frumușele care păreau să îi soarbă fiecare cuvânt pe care îl rostea. Lucru deloc surprinzător, de altfel, întrucât doctorul Hayward nu era doar doctor, ci și baron. Un baron înstărit și văduv. Lucru surprinzător, de altfel.

Și care pentru Katherine nu avea nici o logică. Pentru că bărbații avuți și nobili nu alegeau astfel de profesii. Nu se înjoseau ostenind într-un domeniu marcat de boală, sânge și sânge închegat. Nu își petreceau vremea făcându-și griji pentru cei care nu locuiau la vest de Haymarket, Londra. Și cu siguranță nu colindau pe drumurile lăturalnice din Dover în nopți ca aceasta, când văzduhul era încărcat de făgăduința ploii.

Toate acestea făceau ca prezența bruscă a baronului în casa lor să fie nespus de stranie. Nu avea de gând să pună la încercare, cu nesăbuință, discreția doctorului. Cine putea ști ce știa sau nu Harland Hayward, baronul Strathmore, despre ce se petrecea pe ținuturile din ținutul Kent? Și oare cui îi era loial? Regelui și țării sau țăranilor care se chinuiau să supraviețuiască? La urma urmei, baronul Strathmore era un mare lord.

Cu siguranță, nu era de-al lor.

Voit, Katherine nu se uită în spate, spre locul în care era ascuns fratele ei.

– Ce doriți? întrebă ea brusc și fără delicatețe, căci, întrucât Matthew încă sângera în spatele ei, trebuia să îl facă pe acest baron devenit doctor să plece.

– Domnișoara Wright, presupun? Baronul nu se mișcase din locul lui umbrit. Nici nu păru câtuși de puțin jignit de lipsa ei de bună-cuviință. Tatăl dumneavoastră mi-a povestit multe despre fiica lui.

Katherine miji ochii. Apoi ei cu siguranță nu îi spusese nimic despre el. Nici măcar nu își dăduse seama că se cunoștea cu baronul. Tot ce știa despre Strathmore aflase din bârfele pe care le auzea când lucra. Cea mai mică soră a lui Strathmore era noua contesă de Rivers. Cea mai mare soră a lui era ducesă. Locuiau cu toții la reședința Avondale, vila impunătoare de lângă Dover, care se înălța pe stâncile ce dădeau înspre mare. Fără îndoială, un cuib plin de titluri mărețe și de o pompozitate de nesuferit.

Îi aruncă o privire tatălui ei, dar acesta o ignoră, concentrându-se să reaprindă lumânările, deși nu îndeajuns de rapid pe cât i-ar fi plăcut lui Katherine. Voia – de fapt, trebuia – să îl vadă limpede pe acest lord doctor, să îi vadă chipul și să îi citească nuanțele expresiei.

– Da, răspunse în cele din urmă în tăcerea care se așternu, recunoscându-și identitatea, dar ignorând sugestia lui cum că ar fi știut câte ceva despre ea. V-aș întreba din nou ce doriți...

– A venit ca să ne ajute, fătuco, mârâi tatăl ei în timp ce se aplecă, apucă felinarul și dădu să îl aprindă din nou.

– Dacă aveți nevoie, bineînțeles, adăugă Strathmore, părând o persoană plăcută și politicoasă.

Katherine nu era deloc pregătită cu o poveste care să îi explice Excelenței Sale rana de glonț a lui Matthew, așa cum nu era pregătită nici să îi spună adevărul lui Strathmore.

– Nu am idee la ce vă referiți...

Se auzi o bufnitură în încăpere, iar Katherine se răsuci. Masa de după perdea se răsturnase, smulgând pânza din locul ei. Matthew era lăbărțat neelegant peste lâna grea înfășurată pe după picioarele mesei.

– La asta, zise baronul pe tonul lui enervant de calm. La asta mă refeream.

Katherine se puse în mișcare, înjurând pe sub mustață și înaintând grăbită. Se lăsă în genunchi lângă Matthew. În lumina slabă, văzu că avea ochii închiși și chipul palid. O pată închisă la culoare, ruginie, se putea vedea pe lână în locul în care intrase în contact cu rana lui când căzuse. Înjură din nou și dădu la o parte materialul mototolit care i se adunase în jurul șoldurilor.

De cealaltă parte a mesei răsturnate, tatăl ei zăbovea deasupra ei cu felinarul în mână, cu o mină îngrijorată.

– E bine?

– Doar a leșinat pentru că a ajuns acasă sângerând ca un porc înjunghiat. Katherine își puse degetele sub bărbia lui Matthew, încercând să îi găsească pulsul, ușurată când îl simți bătând regulat. Își trase mâna. Tocmai de-aia i-am zis să se așeze înainte să cadă.

– Ce ți-e și cu frații ăștia, auzi lângă ureche. Rareori fac ce li se spune. Sau cel puțin așa îmi zic surorile mele.

Katherine tresări, întrucât nu îl auzise pe Strathmore ghemuindu-se lângă ea.

– Glonț sau lamă? întrebă el pe un ton aproape conversațional.

– Ambele, zise ea încruntându-se, fără să își mute privirea de la Matthew.

Baronul se aplecă, trecându-și degetele lungi și elegante peste scalpul lui Matthew cu mișcări sigure, căutând, presupuse Katherine, umflături care ar fi putut surveni în timpul căderii.

„Baronul are mâini incredibile", se gândi ea. Nu erau mâini moi, de nobil răsfățat, ci mâinile capabile ale unui om obișnuit cu munca. Mâini cu care alina, descoperea și comunica... Își mută privirea de la ele. Nu ar fi trebuit să observe mâinile unui baron în timp ce fratele ei sângera fără simțire la picioarele ei.

Mâinile acelea se opriseră, așa că trase lâna la o parte de pe umărul lui Matthew.

– Ah. Da, acum văd rana de ieșire. A avut noroc. Vătămare minimă, cred că mai degrabă i-a julit mușchiul. E singura rană de glonț?

– Da.

– Mmm. Și tăietura? E la spate, să înțeleg?

– Da.

Nu prea reușea să îi vadă chipul lui Strathmore, întrucât părul des și brunet îi cădea neglijent peste urechi, ascunzându-i trăsăturile. Încercă să nu observe cât de aproape se afla de ea sau căldura pe care o emana.

– A fost suturată?

– Nu încă.

Katherine îi privi cu atenție ceafa. Baronul nu punea întrebările previzibile, cum ar fi fost cum anume fusese fratele ei împușcat și rănit. Sau de ce Katherine îl întâmpinase la ușă cu pușca ridicată.

Pusese doar întrebări medicale până acum. Nici măcar nu se arătase surprins sau consternat. Chiar că nu îl înțelegea deloc.

Și ei nu îi plăceau lucrurile pe care nu le înțelegea. Baronul se lăsă pe călcâie și apoi se ridică.

– Păi, atunci, să îl urcăm înapoi pe masă și să îi suturăm tăietura, nu? Trebuie să examinez cât de gravă este rana.

Da, poate că baronul nu punea întrebările la care te-ai fi așteptat, dar cu siguranță dădea ordinele la care te-ai fi așteptat.

– *Dumneavoastră* nu trebuie să faceți nimic, milord, zise Katherine cu calm. Vă asigur că fratele meu este pe mâini bune în grija mea.

Nici nu mai știa de câte ori un medic sau un chirurg – un medic sau un chirurg *bărbat* – intervenise într-o situație, nesocotindu-le pe ea și talentele ei, tratând-o cu superioritate. Nu avea de gând să îngăduie una ca asta și acum. Nu când era vorba chiar despre fratele ei.

Se ridică și se întoarse spre baron, pregătindu-se să îl înfrunte pentru prima oară la lumină.

I se uscă gura.

De la distanță, i se păruse atrăgător. Acum, că stătea atât de aproape de ea, în lumina slabă, Katherine își dădu seama că nu era doar atrăgător, ci izbitor de chipeș. Era înalt și zvelt, iar veșmintele simple nu îi ascundeau cătuși de puțin liniile puternice ale trupului. Avea părul des de culoarea lemnului de mahon, dat cu nepăsare la o parte de pe un chip alcătuit din unghiuri impecabile: pomeți ascuțiți, nas drept, maxilar puternic. Avea ochii închiși la culoare și o privea fără să trădeze ceva.

Își simți măruntaiele săltându-i lent și înspăimântător și simți cum se îmbujorează ușor. Nu era de mirare că femeile îi sorbeau fiecare cuvințel. Într-un alt moment al vieții ei, cu multă vreme în urmă, poate că s-ar fi numărat și ea printre ele.

– Doctor este în regulă, zise baronul.

– Mă scuzați?

Katherine își pierduse șirul gândurilor.

– Consider că titlul meu este mai degrabă un impediment decât un ajutor atunci când consult pacienți.

– Nu este pacientul dumneavoastră, milord. Reacția nedorită și nechemată de care tocmai avusese parte fu vindecată instantaneu de o doză zdravănă de enervare. Ci al meu.

Strathmore o mai privi o clipă în ochi, după care își îndreptă privirea spre fratele ei.

– Bineînțeles.

Katherine clipi nedumerită. El nu avea de gând să protesteze?

– Deși, poate că veți avea nevoie de ajutor ca să îl ridicați, nu?

Katherine clipi din nou, întrebându-se ce motivații avea omul acesta. Lordul doctor era mult prea chibzuit și dispus să fie de acord cu ea. Dar avea dreptate. Tatăl ei, care zăbovea în continuare cu felinarul în mână, nu avea forța necesară să ridice o asemenea greutate. Și nici ea, de una singură. Matthew nu era deloc un bărbat pipernicit.

– Da, mulțumesc. Își înghiți cu greu mândria și încercă să pară măcar un pic amabilă. Aș aprecia asta.

Strathmore încuviință din cap și se aplecă, trăgând cu grijă de masă. Când o ridică, Matthew gemu și deschise ochii. Se holbă la tavan năuc, zăpăcit, până o găsi cu privirea pe Katherine.

– Ai căzut, zise ea înainte ca el să apuce să vorbească.

Matthew tresări și își înălță capul.

– Ar fi trebuit să îți asculți sora, adăugă Strathmore în timp ce așeză masa grea și lată la locul ei.

– Hayward, mârâi Matthew și își coborî capul la loc. Nu trebuie să-i ții partea. Am avut o noapte grea. Fie-ți milă de mine.

Din partea îndepărtată a mesei, tatăl ei râse lătrător, iar umbrele aruncate de lumina felinarului dănțuiră pe pereți.

Katherine se încruntă. Nu i se părea deloc amuzant. Și oare toată lumea din familia ei se înțelegea așa bine cu lordul doctor? Și uitaseră cu desăvârșire să îi spună și ei?

Baronul se îndreptă de spate.

– Cum te simți?

– De parcă aș fi fost împușcat, fir-ar să fie. Matthew făcu o grimasă și se strădui să se împingă în partea sănătoasă a trupului. Ajută-mă să mă ridic!

Strathmore îi aruncă o privire lui Katherine.

– Dumneata apucă-l de o parte, eu, de cealaltă. O să încercăm să nu îl vătămăm și mai tare.

Katherine oftă și făcu după cum i se spusese, deoarece ar fi fost meschin și ridicol să se certe doar de dragul de-a se certa. Împreună, îl ajutară pe Matthew să se ridice și îl așezară încet înapoi pe masă,

așa că stătea din nou întins cu fața în jos. Fruntea lui Matthew se umplu de sudoare și șuieră de durere când se mișcă.

– Ei bine, e puțin vraiște. Strathmore se aplecă ușor ca să arunce o privire la partea de sus a spatelui lui Matthew.

– Așa mi s-a zis.

Matthew își lăsă fruntea pe masă.

– Să fi fost un soț gelos? Baronul părea amuzat acum. Nu ai reușit să ieși pe fereastră îndeajuns de rapid?

– Ceva de genul, mormăi Matthew.

Katherine îl privi pe Strathmore. Părea fericit să accepte răspunsul vag pe care i-l dădu Matthew.

– Fătuco, ai de gând să îl faci bine sau ai să te holbezi toată noaptea la doctor?

Tatăl ei râse din nou, deși îl cuprinse curând un alt acces de tuse.

Katherine s-ar fi simțit indignată dacă nu ar fi îngrijorat-o atât de tare sunetele care se auzeau din pieptul lui.

– Ce-ar fi să vii lângă vatră, domnule Wright? întrebă baronul nestingherit.

O privi întrebător pe Katherine, care încuviință din cap scurt, dar recunoscătoare. Luă apoi ligheanul cu apă și prosoapele curate pe care le pusese deoparte mai devreme, deși îl privi tot timpul cu coada ochiului pe Strathmore. Lordul doctor luă felinarul de la tatăl ei și îl agăță de cârligul lui din tavan. Acum, îl așeza pe tatăl ei pe scaunul lui, acoperindu-l cu pătura, cu o blândețe încântătoare, care îi făcu inima să îi tresalte. Îl auzi pe baron murmurându-i ceva tatălui ei și, deși nu pricepu cuvintele, își văzu tatăl încuviințând din cap de câteva ori.

„Ai să te holbezi la doctor toată noaptea?"

Katherine își înșfăcă trusa de sutură, întorcându-se cu spatele la Strathmore. Nu avea să se holbeze deloc la el. Pentru că lordul doctor nu era încântător. Ci nedorit.

Se apucă să curețe sângele proaspăt care se scursese din rana lui Matthew și aduse sticla cu coniac de pe bufetul din spatele ei. Coniac franțuzesc de contrabandă. Era ironic că trebuia să îl folosească pe răni pricinuite în timpul dobândirii lui.

Se întoarse la masă și îndesă prosoape de-a lungul trunchiului lui Matthew, după care deschise sticla.

– S-ar putea să te usture puțin, își avertiză ea scurt fratele, după care îi turnă jumătate din conținut peste răni.

Matthew se smuci și se înecă, apucând atât de strâns marginea mesei, încât i se albiră încheieturile degetelor. Răbufni într-un șir de înjurături apăsate.

– L-ați fi putut avertiza mai din timp.

Katherine aproape că scăpă sticla. Nu îl auzise pe Strathmore apropiindu-se de ea. Din nou.

– Mai bine să o fac și gata, zise ea când fratele ei înjură la atingerea ei. Și mai bine ar fi fost să nu mă fi obligat să o fac deloc, zise ea mai tare.

Matthew gemu.

Ea turnă niște coniac într-o cană și își vârî acele în ea, ștergându-se pe mâini cu prosoapele înmuiate în coniac.

– Nu trebuie să rămâneți, îi zise ea baronului, fără să se uite la el.

– Nu trebuie să fiu nicăieri altundeva.

Baronul se întinse după sticla de coniac. Katherine îl auzi trăgând aer în piept.

– Marfă bună, zise el pe un ton aprobator. Lăzi cu coniac din acesta se vând pe o avere în Londra.

Tocmai asta era problema. Și tocmai de aceea nu îi era deloc drag de Strathmore. Pentru că astfel de comentarii erau o încurajare pentru fratele ei și, la o adică, pentru tatăl ei. Îi convingea că puteau câștiga o avere din contrabandă.

Coniacul nu era deloc o marfă bună, la fel cum nu erau tutunul, ceaiul sau mătasea.

Pentru că, într-o zi, familia ei avea să moară din cauza lor.

Capitolul 2

Harland Hayward se sprijini de peretele din apropiere, sorbind din coniac și privind-o pe domnișoara Katherine Wright aplecându-se să se apuce de treabă. Fiecare mișcare îi era sigură și calmă, fiecare sutură – efectuată cu o precizie eficientă. Tămăduitoare, așa o descrisese tatăl ei, dar Harland văzuse chirurgi experimentați care nu erau la fel de pricepuți ca ea. Ar fi intervenit dacă nu s-ar fi descurcat, dar se părea că domnișoara Katherine Wright îl impresiona.

Și nu doar prin îndemânarea ei chirurgicală. Părea al naibii de neînfricată. O valkirie modernă care părea la fel de pricepută să mânuiască pușca pe care o îndreptase spre el ca să-și apere familia precum era la suturi. O femeie care, în fața unei amenințări și a unei calamități, făcea pur și simplu ce trebuia făcut. Se părea că nu doar bărbații din familia Wright aveau nervi de oțel, deși poate că nu ar fi trebuit să fie surprins de asta, ținând cont că crescuse drept fiica unuia dintre cei mai cutezători contrabandiști din Kent.

Harland se foi, iar domnișoara Wright își ridică privirea spre el. Sub ochi avea umbre de la îngrijorare și oboseală și o expresie bănuitoare și plină de resentimente pe chip. O privi în ochi și mai luă o gură din coniac, fără să comenteze și fără să reacționeze, deși simți o senzație ciudată curgându-i prin vene. Ceva mai profund decât o simplă conștientizare și atracție. Ceva ce nu mai simțise de multă vreme. Ceva ce crezuse a fi dispărut cu mult timp în urmă.

Domnișoara Wright se concentră din nou la ce avea de făcut, deși Harland continuă să o privească cu atenție. Avea părul deschis la culoare, ca fratele ei, și îl ținea legat la spate într-o cosiță dezordonată, deși nuanța lui îi aducea aminte mai degrabă de șampanie decât de miere. Avea o gură generoasă despre care bănuia că, în circumstanțe mai bune, zâmbea des și avea pistrui împrăștiați peste puntea nasului ei drept. Avea ochi remarcabili și izbitori, de culoarea mării tropicale, cu o inteligență de netăgăduit arzând în adâncul lor.

Domnișoara Wright s-ar fi bucurat de o frumusețe clasică de-ar fi fost îmbrăcată într-o rochie de bal, se gândi Harland, cu părul bălai împodobit cu perle, zâmbind forțat, fluturând din evantai. Matroanele societății care măsurau valoarea după înfățișare ar fi încuviințat aprobator. Bărbații care procedau la fel nu s-ar fi oprit doar la a încuviința.

Dar, îmbrăcată cum era acum, într-o rochie gri fără formă și cu șorțul pătat de sânge, cu părul ciufulit, cu gura strânsă într-o linie îndârjită, ținând între degete un ac de sutură, cu siguranță nu era frumoasă în sensul clasic. Nici măcar drăguță.

Ci uluitoare.

Un alt val de o senzație încărcată cu anticipație îl străbătu pe Harland, așa că dădu pe gât restul coniacului, primind cu bucurie arsura tăriei ce îi aluneca în jos pe gâtlej. Mai experimentase astfel de sentimente și înainte, când fusese tânăr și nesăbuit, și duseseră doar la durere mută și la umilință zgomotoasă. Acum, era mai bătrân și mai înțelept. Putea recunoaște amenințarea când se ivea și o putea înăbuși cu totul.

Puse paharul deoparte cu mai multă forță decât ar fi fost necesar, alegându-se astfel cu încă o privire feroce bănuitoare și plină de resentimente din partea lui Katherine Wright. Harland se întrebă cât i se spusese despre cele întâmplate în seara aceasta. Era limpede că Matthew i-ar fi povestit măcar câte ceva dintre cele petrecute, ținând cont de rănile pe care le suferise. Pentru numele lui Dumnezeu, doar avea o rană de glonț în partea de sus a mușchiului de la umăr – și nu se alesese cu ea pentru că fugise pe fereastra unei amante.

Îl liniștea însă faptul că, de când sosise, atât Matthew, cât și Paul Wright nu spuseseră nimic despre cum se alesese, de fapt, Matthew cu rănile acelea. Însemna că încă credeau că Harland era întocmai ce se dădea a fi: un doctor preocupat de bunăstarea pacientului lui. Un doctor care era deseori chemat în locuri ciudate la ore ciudate și care nu punea întrebări. Un doctor care se putea deplasa cu ușurință și fără să fie văzut prin port și de-a lungul coastelor și prin navele care ajungeau în port, întrucât ajutorul medical era mereu la mare căutare.

Era mantia perfectă care îi ascundea rolul pe care îl deținea în rețeaua de contrabandiști care opera de-a lungul coastei din Kent.

Nu era vorba că Harland s-ar fi îndoit de discreția lui Matthew și a lui Paul, dar, chiar și sub constrângere extremă, nu puteai divulga lucruri pe care nu le știai. Miza pe faptul că Katherine Wright era la fel de neștiutoare în privința implicării lui. Poate că crescuse prinse contrabandiști, dar Harland știa că fusese plecată din Dover vreme îndelungată. Îndeajuns încât loialitatea să i se fi schimbat. Și, chiar dacă i-ar fi fost fidelă familiei ei, ar fi fost o nebunie să presupună pur și simplu că loialitatea ei s-ar fi extins dincolo de granițele familiale în cazul cel mai pesimist în care Harland ar fi fost dat în vileag ca fiind mai mult decât un simplu doctor.

Se simțea ușurat că în seara aceasta fuseseră nevoiți să transporte doar coniac, nu...

– Nu reușesc să îmi dau seama cum de ați știut că Matthew era rănit, milord, rupse domnișoara Wright tăcerea fără nici un avertisment.

Nu își ridică privirea spre el, dar bănuiala ei de neclintit atârna greu între ei.

– M-am întâlnit cu Hervey Baker pe drum, îi răspunse Harland cu nonșalanță.

Se așteptase să fie întrebat mult mai devreme. De fapt, răspunsul lui nu era chiar o minciună. Hervey Baker se numărase printre cei care îl căraseră pe Matthew acasă. Și, ori de câte ori se putea, era mereu mai bine să spui o versiune de adevăr.

– Pe drum? întrebă ea sceptică. Pe unde se întâmpla să călăriți pur și simplu? În toiul nopții? Când stă să se dezlănțuie o furtună?

– Kate, o mustră Matthew, părând supărat.

– E în regulă. Sora ta pune întrebări chibzuite.

Matthew spuse disprețuitor:

– Sunt grosolane, nu chibzuite.

– Și nu îmi pasă câtuși de puțin, Matt. Domnișoara Wright se întinse după foarfecă. De ce ați ieșit, de fapt, în noaptea asta, milord?

– Crup, zise Harland. Era răspunsul lui standard. Un doctor, la urma urmei, era chemat pentru tot soiul de boli, indiferent de vreme. Nimeni nu voia să afle vreodată detalii despre un crup banal sau despre copiii oamenilor de rând sau despre o combinație a celor două.

– Cine?

Nimeni în afară de Katherine Wright, din câte se părea.

– Cine ce? trase el de timp.

– Cine avea crup?

Tăie capătul aței și puse acul deoparte.

– Fiica tinichigiului. Bineînțeles, nu existase nici un tinichigiu, dar avea nevoie de un pacient aflat în trecere, a cărui existență să nu poată fi nici confirmată, nici infirmată. Își puseseră tabăra în afara orașului.

– Înțeleg. Se aplecă deasupra spatelui lui Matthew, examinându-și în mod critic munca.

Harland habar n-avea dacă îl credea sau nu.

– Ai terminat cu tortura, Kate?

Matthew părea epuizat.

– Da. Cum te simți?

– De parcă mi-ar fi luat foc spatele, la naiba! Gemu și se împinse ușor în sus, trecându-și picioarele peste lateralul mesei. Dă-mi coniacul ăla nenorocit, Hayward.

Întinse mâna.

Domnișoara Wright scoase un sunet de dezaprobare. Harland apucă sticla și i-o întinse lui Matthew.

– Trebuie să te odihnești, îi spuse Harland în timp ce îl privi luând o duș că zdravănă. Fără călărit, fără înot și fără muncă fizică obositoare cel puțin o săptămână. Probabil două.

Afară, în depărtare, se auzi un tunet.

Matthew își dădu ochii peste cap, deși efectul fu stricat de grimasa de la sfârșit.

– Nu sunt o babă.

– Ce-i drept. Ești, însă, un bărbat cu o rană de glonț și patru duzini de suturi expert executate. Și, dacă vrei să se vindece, nu vei strica munca pe care a depus-o sora ta.

Harland aruncă o privire la domnișoara Wright și o văzu holbându-se la el. Își întoarse aproape imediat privirea și începu să adune prosoapele îmbibate cu sânge. Câțiva stropi de ploaie se izbiră de fereastra casei, iar volumul tunetului de afară se înteți.

Harland luă sticla de coniac de la pacient.

– Ar trebui să îți ții brațul într-o eșarfă câtă vreme nu ți se agață de cusăturile de la spate. Umărul...

– Opriți-vă, zise domnișoara Wright cu voce tăioasă. Ascultați!

Lui Harland îi îngheță sângele în vene. Tunetul care însoțise ploaia nu era deloc un tunet, ci sunetul a numeroase copite care se apropiau de căsuță.

– La naiba, înjură Matthew pe sub mustață, privind în jur înnebunit.

Harland îi urmări privirea, uitându-se și el la castroanele cu apă rozalie, la prosoapele pătate și la perdeaua însângerată care stătea uitată pe podea. Zgomotul de copite se auzi tot mai aproape, însoțit de data aceasta de un strigăt. Soldați, fără îndoială, iar Harland înjură în gând că nu fusese mai vigilent.

Ținând cont de sunetul care se întețea constant și de vibrațiile care străbăteau acum pământul cu un huruit, estimă că aveau mai puțin de un minut înainte să dea cineva buzna pe ușă în numele regelui, dorindu-și din răsputeri să aresteze pe cineva pentru contrabandă și să îl dea drept exemplu.

– Trebuie să îl ascundem, șopti domnișoara Wright pe un ton imperios. E o trapă sub pat. Ajutați-mă să îl mut, milord. Repede.

Nu aveau timp.

– Nu. Dintr-o mișcare rapidă, Harland apucă perdeaua grea de lână. Dă-te jos de pe masă, îi porunci el lui Matthew. Bărbatul se supuse, clătinându-se ușor când atinse pământul cu picioarele. Întinde-te sub masă, îi zise el. Și, pentru numele lui Dumnezeu, orice s-ar întâmpla, orice ai auzi, să nu te clintești.

Matthew se holbă la el preț de o clipă, după care Harland îl ajută să se întindă pe pământ și să se strecoare stângaci, pe burtă, sub masă.

– Bun. Harland apucă perdeaua de două colțuri și o azvârli peste masă, marginile ei revărsându-se peste, până la pământ, pe toate părțile, ascunzându-l pe Matthew. Urcați-vă pe masă, domnișoară Wright, se răsti el.

– Poftim?

Era palidă.

– Trebuie să explic cumva tot sângele ăsta când nici unul dintre noi nu are nevoie de cusături. Am nevoie de un pacient. Urcați-vă naibii pe masă.

Atunci, ea pricepu, așa că își ridică fustele și se cățără pe suprafața lată a mesei. Călăreții nevăzuți ajunseră; lumina emanată de torțele lor licărind acum amenințător dincolo de perdele.

– Întindeți-vă pe spate!

Îl privi scurt în ochi, după care se supuse, lăsându-se pe spate, cu ochii în tavan. Harland își vârî mâinile într-unul din castroane, luă apă în palme și i-o picură pe frunte. Îi umezi și linia părului, ca să pară febrilă, încercând să îi ignore moliciunea pielii și a părului.

Își ridică privirea și îl văzu pe domnul Wright holbându-se la el de lângă vatră. Acesta își mută privirea stearsă spre ușă, de unde se auzeau acum clar vocile bărbaților, și încuviință aproape imperceptibil din cap către Harland. Harland încuviință la rândul lui. Paul Wright nu supraviețuise atât de mult fiindcă ar fi fost prostănac.

Bărbații de afară își înfrânau acum caii. Le auziră suflările și tropăiturile. Apoi se auziră zgomot de cizme și sunet de oțel târât.

Harland înșfăcă o mână din prosoapele cele mai însângerate, după care îi împinse fustele domnișoarei Wright chiar deasupra genunchilor, pe care i-i acoperi cu pânze stacojii. Katherine scoase un sunet slab, nefericită, dar nu se mișcă.

– Îmi pare rău, murmură Harland cu sinceritate.

Dar nu prea aveau opțiuni.

– E în regulă, spuse domnișoara Wright încordată.

Îi depărtă cu blândețe genunchii, îi mai așeză câteva dintre prosoapele pătate cu sânge sub picioare și înghiți în sec. Dâre de sânge îi pătau pielea palidă a picioarelor în locul în care o atinseseră prosoapele. Dumnezeule, chiar părea că sângera de moarte. Spera doar ca...

Cineva bătu cu putere în ușă, care se zdruncină în balamale. Fu singurul avertisment de care avură parte înainte ca aceasta să se deschidă cu putere, izbindu-se de perete. O văzu pe domnișoara Wright tresărind, așa că o atinse liniștitor pe picior, dorindu-și să rămână așa cum era. Apoi trecu la atac.

– Ce naiba crezi că faci? urlă el, cu o furie deloc prefăcută.

Chiar lângă ușă se afla un ofițer cu sabia trasă, care mijea ochii în lumină. Trebuia să fi știut. Căpitanul Buhler. Un bărbat ca un buldog, a cărui unică misiune era să îi aducă în fața justiției, prin orice mijloace necesare, pe orice bărbat, femeie și copil care supraviețuiau dincolo de limitele legii. Un bărbat îndrăgostit de putere, care devenea tot mai nemilos în numele Coroanei. Harland nu îl respecta câtuși de puțin.

Alți doi soldați se înghesuiră în căsuță în spatele comandantului lor, încercând să vadă mai bine interiorul acesteia.

– Am întrebat ce naiba crezi că faci, căpitane, repetă Harland.

Căpitanul își ținea privirea pironită la picioarele însângerate ale domnișoarei Wright.

– Sfinte Dumnezeule!

Bărbații din spatele lui se holbau și ei acum, cu ochii ațintiți pe coapsele expuse și însângerate ale domnișoarei Wright și pe prosoapele pătate care îi acopereau genunchii.

Chiar că Sfinte Dumnezeule!

– Ce-a pățit? reuși să îngâne unul dintre bărbați.

– Sângerează, se răsti Harland. Nu e limpede?

– De unde? întrebă soldatul, pământiu la față.

– Din părțile ei femeiești, se răsti Harland. Și-acum, ieșiți și dați-ne puțină intimitate cât îmi tratez pacienta.

Soldații lui Buhler păliră vizibil și se dădură fără să vrea un pas în spate. Unul dintre ei dispăru cu totul în direcția de unde veniseră.

– Doctore Hayward. Căpitanul părea să își fi venit în fire și încerca să vorbească acum pe un ton autoritar, chiar dacă oarecum împăciuitor. Trebuie să vă rog să plecați. Trebuie să percheziționăm casa.

– Poftim? zise Harland și o strânse mai tare de picior pe domnișoara Wright.

Îi simți mușchii încordați sub palmă.

Paul, de lângă vatră, se foi.

– Ce se petrece? Ce vor? întrebă el cu voce tremurată și slăbită, de parcă ar fi avut trei sute de ani.

– Căpitanul Buhler tocmai își cerea iertare că nu are decența să îmi permită să îți tratez fiica în intimitate, mârâi Harland, fără să își mute privirea de la Buhler. Și că vor pleca acum.

Paul se strădui să se ridice și se duse târșâit spre soldați, oprindu-se chiar în fața lor.

– Fiica mea e foarte bolnavă, behăi el plângăcios.

– Deținem informații cum că aici s-ar afla un infractor periculos.

Căpitanul își mutase privirea de la scena de pe masă și i se adresa acum lui Harland.

– Un infractor periculos? râse Harland deloc amuzat și se uită cu mare pompă în jurul lui. Care dintre noi ai zice că e cel mai periculos?

– Doctore Hayward, repet, trebuie să vă cer să plecați...

– Ce naiba e în neregulă cu tine, căpitane? Poți vedea tot interiorul casei chiar de-acolo. Nu e nici un infractor periculos aici.

– Am primit ordine chiar de la rege.

– Ordine? Să te uiți cum o femeie sângerează până moare?

Paul scoase un sunet șuierat, apoi răbufni într-un acces de tuse.

– Moare? Nu-mi lăsați fiica să moară, icni el.

– Nu va muri. Harland apucă unul dintre cuțitele domnișoarei Wright pe care aceasta nu îl pusese la locul lui. Îl ridică la lumină, cercetând marginea lamei strălucitoare. Câtă vreme pot extirpa sursa inflamației și a sângerării. Inventa din mers.

– Am primit ordine, repetă căpitanul nerăbdător, să eradichez năpasta care s-a abătut asupra acestui ținut. Pe contrabandiști. Pe bărbații care îl lipsesc pe rege de ceea ce i se cuvine.

Chiar atunci, domnișoara Wright gemu, mișcându-și capul într-o parte și în alta, cu ochii închiși. Părea, se gândi Harland cu oarecare admirație, pe punctul de-a avea o criză.

Sau poate un exorcism.

– La naiba, înjură Harland cu putere și își apăsă mâna pe abdomenul ei plat.

– Ce se petrece? întrebă Paul, mai demn de milă ca niciodată.

– Trebuie să opresc sângerarea chiar acum, zise Harland. Înainte să fie prea târziu.

Buhler păru profund dezgustat, dar tot refuză să se clintească.

– Doctore Hayward...

– Percheziționați hambarele, percheziționați împrejurimile, faceți orice trebuie să faceți, căpitane. Dar, dacă nu vrei ca moartea acestei tinere să fie din vina dumitale, îți sugerez să îți iei oamenii și să ieși de-aici.

– Încă nu. Unde ți-e fiul, domnule Wright?

Buhler, aparent nefericit și nemulțumit de lipsa de cooperare din partea lui Harland, îl interoga acum pe Paul.

– Fiul meu? Bărbatul se înfășură mai tare în pătură și păru confuz. Nu... Ce?... Cine?...

– Matthew Wright e fiul tău?

– Da? răspunse Paul mai degrabă întrebător.

– Unde e?

– A plecat la război, zise Paul cu voce slăbită, părând confuz.

– La război?

– Ca să se lupte cu nebunul ăla francez și scund. E artilerist, zise el cu mândrie. Fiul meu, nu Napoleon.

Buhler clătină din cap, nerăbdător.

– Unde e acum?

– V-am spus, la război.

– Războiul s-a încheiat, domnule Wright. De câțiva ani.

Paul își răsuci marginile păturii peste umerii slăbănogi.

– Nu se poate.

– Cu ce s-a ocupat fiul tău după ce s-a întors? îl întrebă ofițerul.

Paul clătină din cap neajutorat.

– Nu s-a întors.

– Ba te asigur că da.

Paul întinse o mână tremurândă, vrând parcă să se sprijine de brațul căpitanului. Buhler se trase la o parte, dezgustat.

– Înainte pescuia, murmură Paul, privind în depărtare. Da, lui Matty al meu îi plăcea la nebunie să pescuiască. Se opri, făcând ochii mari. S-a înecat? Spuneți-mi că nu s-a înecat. S-a înecat, așa-i?

Căpitanul se încruntă.

– Ce? Nu, el...

– Selkiile ies la mal în nopți ca asta, să știți. Paul se uită în jur de parcă s-ar fi așteptat să vadă o astfel de creatură mitologică pitită în vreun ungher întunecat. Se ridică din adâncurile întunecoase ca să se răzbune pe cei care le-au ucis fiii și soții. Le-am văzut, să știți. Îi ademenesc pe bărbați pe marea întunecată sau îi fac să se arunce de pe stânci. I-am spus lui Matthew să se ferească de ele.

Harland abia de reușea să urmărească bâlbâiala lui Paul, dar soldatul care rămăsese în spatele lui Buhler păli și se foi agitat. Din experiență, Harland știa că soldații, asemenea marinarilor, erau oameni superstițioși. Se pare că și Paul descoperise același lucru.

Căpitanul, însă, nu voia să audă așa ceva.

– La o parte, bătrâne, rosti el pe un ton batjocoritor, îmbrâncindu-se pe lângă Paul și intrând în casă, apropiindu-se de masă.

Domnișoara Wright țipă cumplit, spintecând văzduhul și zbârlindu-i părul pe brațe lui Harland.

– Oprește-o, țipă ea, zvârcolindu-se din nou.

Soldatul care rămăsese în spatele lui Buhler, la intrare, își pierdu și ultima fărâmă de culoare și fugi în spate, în siguranța pe care i-o oferea noaptea. Căpitanul apucă mai strâns mânerul sabiei.

– Oprește-o, țipa acum domnișoara Wright, într-o interpretare demnă de o scenă din Londra.

Paul începu să se legene și să geamă tare, rostind din când în când cuvinte despre care Harland presupunea că ar fi trebuit să fie interpretate drept o rugăciune.

– Salvați-o, striga el ori de câte ori se oprea cât să tragă aer în piept.

Afară, un tunet îndepărtat, un tunet adevărat de data aceasta, se rostogoli prin văzduh și zgudui pământul.

Sfinte Sisoe, dacă ar fi închis ochii, Harland ar fi zis că se afla din nou în haosul dintr-un spital militar de campanie, printre țipetele pacienților și bubuitul armelor.

Buhler o țintui cu privirea pe domnișoara Wright cea incoerentă.

– Am o datorie față de rege...

– Și eu l-am servit ani în șir pe rege, căpitane. Harland îndreptă vârful cuțitului înspre Buhler. Fiind chirurg pe câmpurile de luptă din Franța și Belgia. I-am tratat pe oamenii regelui, pe oamenii dumitale, în barăcile voastre nenorocite.

– Sunt conștient...

– Atunci, te-aș ruga să îți amintești că nu sunt doar doctor, ci și nobil al regatului și am un interes legitim când vine vorba despre țara aceasta și despre bărbații care îi apără onoarea. Dacă crezi că adăpostesc un inamic al regelui în nenorocita mea de trusă medicală, mă poți aresta de cum voi termina aici, continuă el cu răceală, dar aș sugera să ai grijă ce acuzații faci.

Buhler mai făcu un pas în față. Își mișcă ochii mici când spre Harland, când spre picioarele goale ale domnișoarei Wright, care se zvârcolea, vârful cizmei lui aflându-se la un braț de locul în care se ascunsese Matthew.

– Poți pleca acum, căpitane, zise Harland pe un ton care l-ar fi făcut mândru pe cumnatul lui, ducele.

Buhler își vârî în sfârșit sabia în teacă.

– Percheziționați hambarul! le strigă el oamenilor lui care așteptau afară, în timp ce domnișoara Wright continua să se zvârcolească și să geamă. Fiecare colțișor. Căpitanul își ridică privirea spre Harland și adăugă: Apoi ardeți-l.

Harland se înfurie.

– Nu e nevoie de așa ceva. Oamenii ăștia nu au nimic.

– Atunci, n-au nimic de pierdut, nu-i așa? rânji Buhler.

– Căpitane...

– Acționez în numele regelui. Se răsuci pe călcâie și se îndreptă cu pași apăsați spre ușă. Și i-o puteți spune și lui Matthew Wright dacă îl vedeți, *milord*.

Paul închise ușa în urma lui și se întoarse la fereastră, holbându-se afară printr-o crăpătură din perdea.

– Nenorociții naibii!

Harland se simți întru câtva ușurat, deși nu se îndepărtă de lângă masă. Soldații ar fi putut năvăli din nou în casă fără nici un avertisment. Afară, se auzi o bufnitură înăbușită când deschiseră ușile hambarului. Apărură licăriri de lumină de la torțe și se auziră apoi zgomote de lăzi și butoaie răsturnate. Hambarul avea să fie o pierdere, dar era mult mai bine să pustiască hambarul decât casa. Hambarele puteau fi reconstruite. Viețile, nu.

Domnișoara Wright se oprise din gemut și asculta și ea, cu capul ușor ridicat, deși se uita la el.

– Ce vor găsi în hambar, tată? Înainte să îl ardă, vreau să zic.

O rostise cu voce fermă și directă și, dacă nu ar fi văzut tot ce văzuse, Harland ar fi zis că îl întreba despre o ladă cu napi rătăcită.

– Praf și rahat de șoareci, bombăni Paul. Nenorociții naibii!

Harland îi cunoștea prea bine pe Paul și pe Matthew ca să creadă că ar fi lăsat vreodată ceva incriminatoriu în hambar, unde putea fi găsit de soldați.

Domnișoara Wright își înălță capul și privi în jos, și, oarecum jenat, Harland își dădu seama că încă o ținea de picior. Își retrase mâna, cât mai nonșalant posibil, simțindu-se dintr-odată agitat. Ceea ce era ridicol. Atinsese sute de picioare până atunci. Bărbați, femei, copii. Le cususe, le îmbrăcase, le pusese la loc oasele rupte, ocazional se ghemuise între ele ca să aducă pe lume câte un bebeluș. Și, la fel ca atunci, și această atingere intimă era o necesitate, nu...

– Îmi pare așa rău, tată. Vocea înăbușită și nefericită se auzi de sub masă. Hambarul...

– E pe jumătate putrezit oricum, mormăi Paul. Nu e mare pierdere. Nu îți face griji.

– Mă bucur că ești încă printre noi, domnule Wright, murmură Harland, încercând să se concentreze din nou pe lucrurile importante.

– Cred că întrebarea e, de fapt, dacă Kate mai e printre noi, glumi cu voce înăbușită și slăbită Matthew din ascunzătoarea lui. Sunt convins că Inchiziția nu s-ar compara cu tine, Hayward.

– Toată lumea îmi zice că știu cum să mă port cu doamnele, răspunse Harland cu voioșie, încercând să își ascundă îngrijorarea. Trebuia să îl ridice pe tânăr de pe podea. Doar că nu încă. Interpretarea dumneavoastră a fost într-adevăr impresionantă, domnișoară Wright.

Lumina de la făclii se mișca în continuare pe suprafața ferestrelor. Se mai auzi o bubuitură de tunet, care acoperi pe moment vocile de afară.

– Cred că ar fi trebuit să începeți cu faptul că sunteți lord, bombăni ea. La urma urmei, titlul dumneavoastră este uneori de folos.

– Poate.

O bubuitură de tunet anulă orice avusese de gând să spună. În clipa următoare, tăcerea fu umplută de zgomotul ploii torențiale care începu să cadă zgomotos peste acoperișul de paie și peste ferestre. Cerul se umplu de fulgere, și un alt tunet zgudui pământul și văzduhul. Afară, caii se zvârcoliră și fornăiră, iar bărbații reacționară la panica lor cu exclamații și strigăte furioase. Ploaia se înteți, șiroaie de apă scurgându-se prin acoperișul de paie în căsuță. Lumina oscilantă a făcliilor se stinse brusc. În decurs de câteva minute, sunetele scoase de bărbați și de cai râcâind cu copitele fură înlocuite de zgomotul copitelor îndepărtându-se, auzindu-se tot mai slab în ploaia torențială.

– E greu să dai foc unui hambar pe furtună, nu-i așa, ticăloși scorțoși ce sunteți? reuși să îngâne Paul înainte să fie oprit de un acces de tuse. Își reveni și trase perdelele la ferestre. Cale bătută!

– Au plecat?

– Până la ultimul.

– Ești sigur?

Harland nu avea de gând să rîște.

– Sunt sigur.

Harland o privi din nou pe domnișoara Wright, care era în continuare întinsă pe masă în fața lui, acoperită de prosoape însângerate și cu o expresie îngrijorată pe chip. Și-o închipui numaidecât întinsă în fața lui, îmbrăcată doar cu o mină îmbietoare și tresări, îngrozit. Ce naiba era în neregulă cu el? Era mai bun de-atât. Categoric nu atât de previzibil încât să fie stârnit de o pereche de picioare.

Cu o mișcare intenționată din încheietură, aruncă prosoapele pe jos și apoi îi trase cu blândețe fustele la loc, peste picioare.

Îi întinse mâna cât putu de elegant și de pragmatic ținând cont de circumstanțe.

– Îmi pare rău pentru fuste și pentru cămășuță. Cred că s-au pătat ambele de sânge.

– Nu îmi fac griji pentru haine, Lord Strathmore.

Era conștient că domnișoara Wright nu își luase încă privirea de la el. Îl privea cu precauție, încruntată, dar îi acceptă totuși mâna fără să ezite.

Harland nu avea să observe cât de bine părea să se potrivească mâna ei în a lui. El nu avea să se gândească la puterea plină de competență pe care o simți când ea îi cuprinse degetele cu ale ei. Nu avea să se minuneze de imboldul de a nu-i mai da vreodată drumul la mână. Nu avea să își închipuie cum ar fi fost să își lipească buzele pe interiorul încheieturii ei și...

– Îmi cer iertare dacă v-am făcut să vă simțiți incomod.

Măcar cuvintele îi erau politicoase și curtenitoare, chiar dacă imaginația lui nu era. Trebuia să își vină în fire.

– Nu m-ați făcut. Se ridică, iar el îi dădu numaidecât drumul la mână.

– Bun atunci. Deci... Își drese glasul. Păi, ce-ar fi să vă punem fratele într-un loc mai comod?

– Bineînțeles.

Harland ridică perdeaua grea de lână de pe masă. Cu mult efort și cu ajutorul domnișoarei Wright, îl duse pe bărbatul năuc în pat, menajându-i cusăturile și umărul. Paul plecă de lângă fereastră și li se alătură, ușuindu-i pe Harland și pe domnișoara Wright din calea lui.

– Mă pot ocupa eu de el, îi mustră el.

„Trebuie să vorbesc cu Matthew între patru ochi", își traduse Harland în sinea lui. Pentru că Paul și Matthew aveau de luat decizii în noaptea asta. Decizii în care Harland bănuia că Paul nu voia să își implice și fiica. Decizii în care cu siguranță nu voia să îl implice pe un traficant.

Harland se abținu de la a-i spune lui Paul că știa prea bine că rămăseseră o duzină de bidoane de coniac cufundate în partea de nord a golfului, după ce eșuaseră în a le recupera în noaptea aceea. Harland nu îi spuse nici că încărcătura asta ținea în loc restul mărfii deja pregătite și ascunse ce aștepta doar să fie transportată spre Londra. Că bancherul necesita o livrare completă înainte de a face plata.

Nu poți divulga lucruri pe care nu le știi.

Harland se întoarse la masă și se apucă să curețe uneltele. Trusa chirurgicală a domnișoarei Wright se afla tot pe bufetul din lemn uzat de lângă perete. Își trecu degetul peste husa din piele lungă și plată ce putea fi rulată și legată pentru o depozitare rapidă. De-a lungul marginii de sus, inițialele *KW* fuseseră gravate în piele. Pe lungimea ei fusese fixat un set impresionant de instrumente. Un fierăstrău pentru oase, cuțite, forceps, bisturie, clești, sonde. Unelte specifice meseriei – și toate lucruri fără de care un chirurg nu s-ar duce nicăieri. Trusa lui pentru teren era aproape identică, deși a domnișoarei Wright era mai echipată. Se întrebă dacă mânuia și fierăstrăul pentru oase la fel de bine ca acele.

– De ce ați făcut-o? întrebă domnișoara Wright, care venise în spatele lui.

– Poftim?

Continuă să se uite la instrumentele ei, trăgând de timp. Prefăcându-se că nu știa întocmai la ce se referea.

– De ce ne-ați ajutat să îl ascundem pe Matthew?

„Pentru că știu că este un om bun și un contrabandist și mai bun. Pentru că mă bazez pe el, chiar dacă el nu o știe."

Nici vorbă să îi spună așa ceva.

– Nimeni nu ar trebui să fie spânzurat pentru că a fugit pe fereastră din casa amantei lui. Harland își trase degetele de pe trusa din piele și se întoarse spre domnișoara Wright.

Aceasta îl privi îndârjită.

– Mă credeți o prostovană, milord?

– Nu.

– Atunci, aveți decența de a-mi da un răspuns mai bun de-atât.

– De ce contează?

– Sunteți lord. Ar trebui să le fiți loial Coroanei și celor care o reprezintă. Și totuși, mi-ați protejat fratele. De ce? rosti ea vădit neîncrezătoare.

– Pentru că tatăl dumneavoastră are nevoie de el.

Harland trebuia să îi spună ceva credibil. Expresia ei nu se schimbă.

– Treaba mea este să vindec oameni, domnișoară Wright, nu să îi judec. Își încrucișă brațele peste piept. Sunt doctor înainte de toate.

Cutele din jurul gurii ei se strânseră și mai tare.

– Bineînțeles.

Era limpede că nu îi credea ultima afirmație. Din cine știe ce motiv, îl deranjă mai tare decât ar fi trebuit.

Katherine își înclină ușor capul.

– Părți femeiești.

– Poftim?

– Îmi aminteam termenii medicali pe care i-ați folosit într-un mod atât de doctoricesc.

Harland aproape că se încruntă, dar se stăpâni la timp.

– Nu mă adresam unor studenți la medicină.

– Slavă Domnului! Vi s-ar fi cerut să părăsiți amfiteatrul.

– Am folosit un limbaj pe care soldații l-au putut înțelege. Pentru că, din experiența mea, părțile femeiești, împreună cu cantități copioase de sânge, îi fac pe cei mai mulți bărbați să se clatine pe picioare.

– Dar nu și pe dumneavoastră.

– Eu sunt doctor. E nevoie de mai mult de-atât ca să mă clatin.

– Bineînțeles.

Scepticismul ei era din nou vădit. Mai se confruntase cu îndoielile până atunci. Învățase cu multă vreme în urmă să nu le bage în seamă și să nu reacționeze la ele. Faptul că lipsa de încredere a domnișoarei Wright în abilitățile lui îl chinuia atât de tare era un chin în sine.

– Nu poate rămâne aici.

Harland își dădu seama că domnișoara Wright nu se mai uita la el, ci la fratele ei.

– Așa este, încuviință el.

Se părea că tema aptitudinilor lui medicale fusese dată la o parte pentru chestiuni mai urgente.

– Soldații se vor întoarce. Furtuna îi va mai ține o vreme sub ciupercile lor otrăvitoare și va îngreuna incendierea hambarului, dar se vor întoarce să îl caute.

– Da.

– Știu cine este.

Părea îngrijorată.

– Probabil a fost recunoscut.

„Sau trădat", se gândi Harland. Cea de-a doua variantă îi îngheță sângele în vene. Dacă cineva îi anunțase pe soldați despre noaptea aceasta, dacă cineva știa de Matthew Wright și de coniacul pe care încercase să îl recupereze, atunci cine știe ce altceva mai știa.

Domnișoara Wright se uită din nou la el, bănuitoare, iar Harland îi simți greutatea privirii. Nu putea alunga senzația cum că ar fi fost privit cu atenție și cercetat. Măsurat, într-un fel.

– Matthew nu poate călări, zise ea brusc.

– Sunt de acord. Sper că familia dumitale are vreo căruță sau ceva asemănător. Harland nu trebuia să spere. Știa foarte bine că Paul și Matthew aveau o căruță lungă. O căruță cu un fund fals îndeajuns de mare încât să poți ascunde în el bidoane de coniac sau suluri de mătase. Ori un bărbat rănit. Aș prefera să nu îl mișc, dar cred că cel mai bine ar fi să îl iau cu mine când plec.

Domnișoara Wright ridică mirată din sprâncene.

– Să îl luați cu *dumneavoastră*? Unde?

În pofida celor întâmplate, în pofida a tot ce făcuse, nici măcar nu încerca să își tempereze neîncrederea.

– La Avondale.

– La Avondale? Moșia contelui de Rivers? întrebă ea cu scepticism.

– Da. Acolo locuiesc. Habar n-avea dacă domnișoara Wright știa asta sau nu. Voi putea să țin sub observație rana, și va fi în siguranță acolo.

– De ce?

– Întâmplător, contele de Rivers este căsătorit cu cea mai mică soră a mea...

– Nu, mă refeream de ce ați continua să îmi ascundeți fratele...

Se apropie de el atât de tare, că simți căldura pe care o emana, mirosul slab al săpunului chiar și sub notele mai pregnante de sânge și de coniac. De la distanța aceasta, în lumina blândă, văzu că irisurile îi erau încadrate de un albastru mai închis, fărâme aurii dansând pe marea turcoaz. Dintr-odată, îi fu greu să tragă aer în piept până la capăt și se întrebă câți bărbați se înecaseră în adâncimile ochilor ei fascinanți.

– Pentru că pot.

Fu singura explicație care îi veni în minte. Nu prea reușea să gândească. În general, era un mincinos foarte iscusit, dar mintea lui de obicei agilă îi era acum ciudat de leneșă.

– Nu vă cred.

Măcar era sinceră acum.

Harland își coborî privirea spre prosoapele însângerate pe care le ținea în mână. Nu voia să îl lase pe Matthew Wright aici fiindcă

soldații aveau să se întoarcă. Și dacă, la întoarcerea lor, aveau să îl găsească pe Matthew aici, atunci aveau să îi pună cătușe, să îl târască de acasă și să îl arunce într-o celulă umedă și rece. Aveau să îl tortureze și să îl înfometeze până fie urma să moară, fie să le spună ce voiau să audă. Lucruri care i-ar fi putut da în vileag pe alții. Lucruri care, în ultimă instanță, l-ar fi putut da în vileag pe el.

Nici una din opțiuni nu era acceptabilă.

Harland își alese cu grijă cuvintele:

– Știu doar că, începu el încet, fratele dumneavoastră este un om bun. Un om bun care nu merită să fie pedepsit pentru că face orice trebuie să facă pentru a-și întreține familia.

Nu era o minciună. Era adevărul. Harland știa asta mai bine ca oricine. Pentru că trăise acest adevăr prea mulți ani.

Pentru că încă îl trăia.

Capitolul 3

Tatăl lui Katherine fu numaidecât de acord cu propunerea lordului doctor de a-l duce pe Matthew la Avondale. Îi oferi lui Strathmore căruța veche care zăbovea în spatele hambarului și care scăpase de mâna soldaților din pricina ploii ce se stârnise tocmai la timp. Îl duse afară și îi arătă compartimentul ascuns dintre scânduri. Ajută la căptușirea spațiului cu pături și să îl întindă pe Matthew pe ele, după care puse la loc scândurile de deasupra. Ținu calul lordului doctor în timp ce baronul îi dădu șaua jos și apoi înhămă cu iscusință animalul, pe întuneric, la lumina unei singure lumânări.

Katherine nu știa cum să interpreteze toate acestea. Un nobil al regatului ar fi trebuit măcar să își pună întrebări când i se dezvăluia că o căruță de fermier avea compartimente ascunse. Un lord din Londra nu ar fi trebuit să poată înhăma rapid și fără probleme un cal, ba încă pe întuneric. Dar, la urma urmei, un baron nu ar fi trebuit să fie vreodată doctor, iar un doctor nu ar fi trebuit să fie vreodată baron. Toată noaptea aceasta fusese întoarsă cu susul în jos cu mult timp înainte ca Harland Hayward să își așeze trusa medicală pe bancheta tare a unei căruțe țărănești și să se pregătească să se urce și el în ea, doar ca să îl ducă pe un contrabandist rănit din Dover spre o moșie feudală frumoasă.

Nu înțelegea ce se întâmpla, nu îi plăcea ce se întâmpla și cu siguranță nu avea încredere în nimeni în ceea ce privea întreaga situație cu care avea de-a face. Nu avea încredere în el. În Hayward. Sau Strathmore. Sau cum naiba și-o fi spunând.

Lordul doctor apucă felinarul de la tatăl ei și se întinse să îl prindă de cârligul montat în partea din față a căruței. Katherine îl văzu privind spre cer și, deși ploaia se oprise, văzduhul era în continuare încărcat cu făgăduința că avea să mai plouă, iar luna și stelele erau în continuare ascunse de nori.

– O să mă grăbesc cât pot de tare, îi zise el tatălui ei. Și mă voi asigura că se odihnește cum trebuie. Probabil cel mai bine

ar fi să nu vii la Avondale zilele astea. Nu vreau să îi conduci pe căpitan și pe oamenii lui la fiul tău, în caz că te supraveghează.

– 'Nțeles, încuviință tatăl ei.

Lordul doctor vorbea ca un nenorocit de spion.

– Vin cu dumneavoastră. Nu avea să își lase fratele să plece de acolo singur, în grija unui baron cu o experiență medicală dubioasă. Un baron în care, spre deosebire de tatăl ei, ea nu avea încredere.

Lordul doctor se opri, cu mâna pe marginea căruței, cu chipul ascuns de umbre.

– Nu este necesar.

– Nu? Și dacă sunteți oprit? Dacă soldații care tocmai s-au retras nu s-au îndepărtat atât de tare precum credeți, ce explicații le veți da? Cu siguranță v-au văzut calul când au venit. Nu era înhămat la o căruță goală. Aveți nevoie de un pacient, vă amintiți?

Lordul doctor își lăsă mâna pe lângă corp.

– Nu este nevoie să vă punem în pericol.

– Dar să mă întindeți pe spate și să vă băgați mâna pe sub fustele mele pentru un public înarmat a fost un lucru sigur?

Se opri, dându-și seama că era nedreaptă. Și îl jignise. Indiferent de părerea pe care o avea ea despre baron, acțiunile lui, oricât de inexplicabile ar fi fost, probabil îi salvaseră viața fratelui ei.

Tatăl ei mormăi nemulțumit, pe bună dreptate.

– Kate, îi datorăm doctorului Hayward recunoștință, nu...

– Este în regulă.

Baronul nu părea deloc jignit.

Katherine se întrebă ce anume l-ar fi provocat cu adevărat pe bărbatul acesta care părea de neprovocat.

Se apropie de căruță, ridicându-și privirea spre lordul doctor, și încercă să folosească un ton mai împăciuitor.

– Prin prezența mea ne vom asigura doar că Matthew ajunge la Avondale în siguranță în caz că suntem opriți. Mă pot întoarce aici mâine-dimineață, după ce mă voi fi vindecat în mod miraculos.

Și după ce avea să îi trateze rana lui Matthew. Pentru că, în ceea ce privea expertiza medicală, un titlu cu siguranță nu îi conferea lordului doctor nici o fărâmă de competență.

Strathmore se gândi puțin, apoi încuviință.

– În regulă.

Katherine se așteptase la mai multă împotrivire din partea lui. Tatăl ei își dădu jos pătura de lână de pe umeri și i-o întinse lui Katherine.

– Ia-o pentru drum! Vei avea nevoie de ea.

Katherine ezită.

– Tu vei fi bine aici...

– Nu te mai agita atât, îi zise tatăl ei. Nu pe mine m-ai cusut la loc. Nu trebuie să te foiești pe lângă mine de parcă aș fi un prunc neajutorat. Voi fi bine. Du-te cu doctorul Hayward.

Se întinse după pătură, bâjbâind în întuneric.

– Haideți, domnișoară Wright, înainte să se deschidă iarăși cerurile.

Baronul stătea cu mâna întinsă spre ea, în lumina felinarului. Încuviință din cap și, pentru a doua oară în noaptea aceea, își puse mâna în a lui.

Katherine îl cercetă pe lordul doctor cu coada ochiului, profilul lui arătos fiind reliefat de lumina felinarului ce sălta și se legăna în timp ce străbăteau drumurile denivelate. Ploaia nu se stârnise, deși pământul era presărat cu bălțoace care reflectau lumina de la felinar în întunericul de catifea. La dreapta lor, valurile de hulă se spărgeau de baza stâncilor de dedesubt, briza aducând cu sine o aromă sărată și o răceală tăioasă.

Ea se oferise să se întindă în spate, ca să fie totul mai credibil în caz că aveau să fie opriți, dar lordul doctor clătinase din cap.

– Sunt cât se poate de încrezător în abilitățile dumneavoastră actoricești, domnișoară Wright, îi spusese el în felul acela imperturbabil al lui. Sunt încrezător că, dacă va fi nevoie, veți interpreta cât se poate de bine o femeie care se sprijină fără simțire de mine. Între timp, cred că bancheta vi se va părea mai călduroasă și mai comodă.

Nu se înșela. Dar nici nu avea dreptate. Când stătea atât de aproape de el, îi era într-adevăr cald. Foarte, foarte cald. Dar și foarte, foarte incomod.

Pentru că apropierea de el îi tăia răsuflarea în momente ciudate. Pentru că aproape de el îi simțea mirosul de lână udă de la ploaie întrețesut cu coniac și cu ceva mai aromat, ceea ce îi făcea pulsul să bată în ritmuri stranii. Era mult prea conștientă de senzația pe care i-o stârneau coapsele și șoldul lui în locurile în care se apăsau de ale

ei în timp ce căruța se legăna. Și apropierea de el o făcea să se holbeze din nou la mâinile lui.

Poleite cu lumină aurie de la felinar, mâinile și degetele acelea se mișcau cu o eficiență tăcută în timp ce mâna animalul pe drumurile întunecate. Alinătoare, încurajatoare, blânde. Corectau doar la nevoie, oferindu-i calului timpul și spațiul de care avea nevoie ca să își găsească singur drumul în întuneric.

Încercă să nu își amintească senzația pe care i-o lăsaseră mâinile lui pe piele. Cum își ținuse degetele pe piciorul ei gol, comunicând cu aceeași siguranță statornică. Nu îi tremuraseră când căpitanul dăduse năvală în casă, nici când se pusese între ea și o armată care ar fi arestat-o chiar și doar pentru legăturile ei de familie.

– Îmi pare rău, zise ea în noapte.

El îi aruncă o privire.

– Pentru ce?

– Pentru felul în care v-am vorbit când am plecat. Am fost nerecunoscătoare.

Tot nu avea încredere în el, dar asta nu însemna că nu putea fi măcar amabilă. Bineînțeles, asta până când el avea să îi ofere un motiv ca să nu mai fie amabilă.

– Nu este nevoie să vă cereți scuze, domnișoară Wright.

– Ba este nevoie. Pentru că v-ați gândit rapid ce este de făcut, fratele meu este ascuns în siguranță și nu atârnă chiar acum la capătul unei frânghii și nici nu putrezește în vreo celulă.

Baronul se concentră din nou asupra drumului.

– Pentru că eu am gândit rapid, dumneavoastră ați ajuns într-o situație îngrozitoare și v-ați comportat cu un curaj rar întâlnit, domnișoară Wright.

Din cine știe ce motiv de neînțeles, Katherine se îmbujoră. Nu voia ca el să îi facă asemenea complimente. Mai ales dacă o făceau să se îmbujoreze.

– De cât timp sunteți doctor? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

– De zece ani.

– Ați făcut medicina?

– Da. În Londra, răspunse el scurt.

– Hmm.

– Nici asta nu credeți?

– Nu am spus așa ceva.

El continuă să privească în față, la drum.

– I-ați spus căpitanului că ați fost chirurg în armată în Franța și în Belgia. Chiar ați fost acolo, pe câmpurile acelea de luptă? Sau ați inventat?

Se înfioră când își dădu seama că vorbise pe un ton oarecum ostil, deși intenționase să fie politicoasă. Dar nimeni nu ar fi trebuit să se fălească vreodată pe nedrept cu așa ceva. O asemenea slujbă era clădită pe suferință și pe orori pe care puțini și le puteau închipui și pe care și mai puțini le trăiau pe pielea lor.

Baronul se întoarse spre ea, cu chipul umbrit, imposibil de citit.

– Ar conta dacă aș fi inventat?

O spuse pe un ton aproape defensiv, diferit de purtarea lui de obicei de nepătruns.

Katherine observă.

– Da.

Hayward expiră și își întoarse din nou privirea în față.

– De ce?

Nu era nevoie să discute despre asta. Probabil nici nu ar fi trebuit să discute despre asta. Ar fi putut umple timpul abordând multe alte subiecte. Cum ar fi vremea. Sau mareea. Sau ar fi putut foarte bine să tacă pur și simplu.

– Vreau să știu adevărul.

– Și mă veți crede?

– Contează dacă vă cred sau nu?

Era o discuție în contradictoriu.

Inima lui Katherine se umplu lent de căldură, ca un fum. Nu ar fi trebuit să conteze că îi păsa de părerea ei. Nu avea să îngăduie ca acest lucru să conteze. Deoarece astfel de lucruri erau, de obicei, reciproce. Și nu voia deloc să îi pese de acest lord doctor. Ar fi trebuit să fie irelevant pentru ea ce făcuse cu viața lui până atunci.

– Da, am fost acolo, zise el încet. Până la sfârșit.

Katherine se holbă înspre mare, un abis căscat de întuneric. Irelevant sau nu, că îi păsa ei sau nu, recunoscu în sinea ei că era posibil să îl fi judecat greșit. Și să îl fi subestimat la greu.

– De ce ați slujit împreună cu...

– De ce v-ați făcut chirurg? replică el, nelăsând-o să își încheie întrebarea.

Katherine își plecă privirea spre mâinile ei și își aminti singură că nu îi păsa de ce renunțase la viața lui de răsfăț ca să devină chirurg pe teren. Nu conta că evitase să îi răspundă la întrebare adresându-i la rândul lui o întrebare.

Își înălță capul. O întrebase de ce se făcuse chirurg. Nu moașă sau tămăduitoare. Ci chirurg. De parcă ar fi știut deja ce făcuse cu viața ei până atunci. Și i se părea relevant.

– Nu sunt chirurg, zise ea ridicând din umeri, încercând să pară indiferentă. Nici măcar doctor, de fapt. Sunt moașă. Sau poate o tămăduitoare pe care o cheamă oamenii atunci când un doctor adevărat nu este disponibil. Sau când nu și-l permit.

Baronul scoase un sunet neinteligibil.

– În noaptea asta, în casă, cea pe care am văzut-o tratându-și fratele cu siguranță nu era o moașă.

Katherine se întrebă dacă era cumva ironic.

– Nu sunt chirurg. Nu voi putea fi niciodată. Pentru că, așa cum ați menționat cu iscusință mai devreme, am părți femeiești, răspunse ea pe un ton ironic.

– Ah, da. Părțile dumneavoastră femeiești. Părțile acelea care le fac pe toate femeile isterice și incapabile să înțeleagă lucruri bărbătești, cum ar fi medicina.

Katherine apucă un fir de pai de pe banchetă și îl răsuci pe după degete.

– Nu este amuzant.

– Nu, nu este. Surorile mele ar fi primele care ți-ar spune același lucru.

– Nu cred că înțelegeți cu adevărat.

– S-ar putea să înțeleg mai mult decât credeți.

– Mă îndoiesc.

Firul de pai veștejit se rupse în două, iar ea aruncă bucățile în întuneric.

– Spuneți-mi, domnișoară Wright, când ne-am cunoscut prima dată, v-ați îndoit de abilitățile mele medicale. Presupun că încă o faceți. Nu se simțea învinuire sau beligerență în tonul lui, ci doar o resemnare tăcută. Apucă mai bine frâiele. De ce oare?

Era o întrebare retorică la care știau deja amândoi răspunsul.

„Un baron nu ar fi trebuit să fie vreodată doctor, iar un doctor nu ar fi trebuit să fie vreodată baron."

– Ați insistat să vă însoțiți fratele până la Avondale pentru că nu aveți încredere în abilitățile mele, continuă el cu voce la fel de calmă.

Katherine nu se sinchisi să nege.

– Deși nu pot pretinde că știu întocmai cum este să fii o femeie care se luptă cu prejudecățile societății, vă pot spune cum este să fii un bărbat care se naște nobil și despre care nimeni nu crede că ar putea avea o altă vocație în afară de cărți de joc și cai, amante și bani. În anumite privințe, domnișoară Wright, nu suntem chiar atât de diferiți.

Katherine se întoarse din nou spre mare. Nu erau la fel. Nu puteau fi la fel, deoarece ea nu voia să aibă nimic în comun cu acest lord doctor. Nu voia să îl placă. Mai ales când măruntaiele i se strângeau nod și inima îi bătea cu putere doar pentru că stătea lângă el.

Nu se amăgea singură cu gândul că ar fi fost specială. Fără îndoială că lordul doctor știa întocmai ce să îi spună fiecărei femei cu care vorbea, amăgindu-le pe toate cu limba lui iscusită și făcându-le să se simtă așa cum se simțea și ea în clipa aceasta. De parcă el ar fi înțeles-o. De parcă ea i-ar fi putut încredința cele mai adânci secrete și adevăruri.

Se holbă cu fermitate la nimicnicia neagră a oceanului. Toate aceste sentimente erau produsul singurătății. O singurătate cronică accentuată de efortul îngrozitor pe care îl făcuse în noaptea aceasta. Cine nu ar fi fost ispitit să vrea să creadă, chiar dacă doar pentru o clipă, că cineva înțelegea? Că îi păsa cuiva?

– Cât mai avem până la Avondale? întrebă ea.

Lângă ea, baronul se foi, iar căruța începu să cotească lent.

– Am ajuns.

Capitolul 4

Întrezări silueta unui conac uriaș, o fațadă pală, fantomatică ce se înălța pe fundalul cerului nocturn. Lumina slabă care venea de la căruță se reflectă în mai multe rânduri de ferestre goale ca de abanos în timp ce trecură de intrarea tăcută. Lordul doctor opri în spate, și ei doi coborâră din căruță, ajutându-l pe Matthew, care era epuizat, să iasă din compartimentul ascuns. Un băiat de la grajduri își făcu apariția ca o fantomă, luând calul și căruța fără să spună vreun cuvânt, de parcă s-ar fi petrecut mereu astfel de sosiri neașteptate.

Intrară prin bucătărie, Strathmore conducându-i în sus pe scările dosnice și apoi prin aripa servitorilor cu o siguranță de sine infailibilă care îi dădu de înțeles lui Katherine că nu era prima oară când făcea acest lucru. Încercă să nu tragă concluzii compromițătoare referitoare la motivul pentru care un nobil cunoștea atât de bine aripa în care dormeau slujnicele. Încercă să nu îl judece, măcar pentru faptul că el își asuma un risc însemnat pentru Matthew, pentru familia ei, de fapt, ascunzând un contrabandist în casa lui grandioasă, fără să îi ceară vreo compensație în schimb.

„De ce ați continua să îmi ascundeți fratele?" întrebase ea.

„Pentru că pot", îi răspunsese el.

Care nu era, de fapt, un răspuns real.

Cu întârziere, își dădu seama că, de fapt, lordul doctor pur și simplu încă nu le spusese cât avea să îi coste.

Cu întârziere, pricepu că avea să le zică în cele din urmă. Nimeni nu făcea astfel de lucruri fără să se aștepte să primească ceva în schimb.

Strathmore îi conduse într-o odaie goală cu un singur pat și un lavoar micuț. Tavanul era înclinat, făcând-o să pară și mai înghesuită decât era deja, iar Katherine trebui să își plece capul când îșl ajută fratele să se întindă în pat. Lordul doctor dispăru, apoi se întoarse cu o carafă cu apă, o stivă de prosoape curate și încă o pernă pe care o așeză cu iscusință sub brațul lui Matthew, ca să mai diminueze

efortul depus de umărul lui rănit. Fratele ei adormise deja și abia de se foi.

Strathmore aranjă cuvertura și se îndepărtă de pat, făcând un semn spre ușă.

– Urmați-mă!

– Voi rămâne aici.

Nu avea de gând să plece nicăieri cu el și să își lase fratele singur acolo. Nu era nici măcar un scaun în încăpere, ceea ce însemna că avea să fie nevoită să ațipească pe jos, dar era în regulă. Dormise în locuri mult mai rele ca acesta.

– Nu este nevoie. Fratele dumneavoastră se odihnește confortabil.

Baronul se afla chiar în fața ei, iar cămăruța i se păru incredibil de înghesuită.

– Nu îl voi părăsi.

Refuză să se clintească. Baronul își puse mâna pe brațul ei.

– Permiteți-mi să vă duc în pat.

Ah. Poftim. Prețul pentru ajutorul acordat. Ar fi trebuit să știe. Baronul era la fel ca oricare alt nobil.

– În general, mă aștept la propuneri mai pricepute de la bărbați cu asemenea mijloace și poziții.

Baronul își luă mâna de pe brațul ei, deși chipul îi rămase impasibil.

– Nu era o propunere, domnișoară Wright.

Bineînțeles că nu. Era o așteptare. Katherine își înfipse unghiile în palmă.

– Voi găsi bani ca să vă plătesc.

– Pentru ce anume?

– Pentru asta. Făcu semn din bărbie înspre Matthew. Pentru odaie. Pentru discreția dumneavoastră.

– Nu cred că înțelegeți, domnișoară Wright.

– Nu, dumneavoastră nu înțelegeți, milord. Nu va fi un schimb de servicii. Nu știu ce credeți despre mine, dar nu sunt o târfă.

Mina lui de necitit fu în sfârșit străbătută de o urmă de ceva, deși acel ceva dispăru înainte ca ea să îl poată identifica.

– Știu. Nu am intenționat niciodată să sugerez altceva.

Katherine se opri brusc.

– Ce vreți de la mine?

– În clipa de față, să vă conduc într-o cameră, ca să mă pot retrage și eu în a mea. A fost o noapte lungă.

Katherine zări doar adevăr în ochii lui întunecați și își plecă privirea în podea. Începu să se îmbujoreze, umilită și rușinată.

Se părea că îl judecase greșit. Din nou.

Se purtase nedrept și jignitor cu el. Din nou.

– Îmi cer iertare, spuse ea și se forță să îl privească.

Era a doua oară când îi cerea scuze.

– Sunteți extenuată.

– Asta nu este o scuză.

Faptul că încerca să îi găsească scuze o făcea să se simtă și mai prost. Lordul doctor își împreună mâinile la spate.

– Îmi permiteți să vă conduc spre o cameră cuvenită, cu un pat cuvenit, care se află la parter?

– Dacă Matthew va avea nevoie de mine?

– Dacă se va întâmpla, voi trimite pe cineva să vă cheme. Matthew nu este singurul pacient care a fost în convalescență în aceste odăi. Personalul de la Avondale este foarte discret și obișnuit cu astfel de lucruri.

– Cât de discret?

Katherine se întrebă câte perechi de ochi și de urechi se aflau într-o casă de mărimea aceasta.

– Matthew este în siguranță aici. Nu i se va spune niciodată pe nume, la fel cum nu li se spune nici rudelor servitorilor care au nevoie de îngrijire medicală sau... de o locuință temporară. Toți servitorii de la Avondale sunt interesați să păstreze o discreție totală pentru că și ei s-au bazat la un moment dat pe ea.

– Și contele de Rivers știe despre asta? Nu va raporta aceste... deranjamente garnizoanei?

– Nu îl respectă și nici nu îl admiră pe căpitan.

– De ce?

Lordul doctor ezită.

– A avut ocazia să privească lucrurile în nuanțe de gri, în loc de alb și negru.

Asta nu îi spunea nimic lui Katherine. Nu că ar fi contat, se gândi ea. Nu era îndreptățită să primească o explicație. Mai ales ținând cont de cât de îngrozitor se purtase.

– Între timp, nu i-ar fi de nici un folos fratelui dumneavoastră dacă mâine veți fi atât de obosită, încât nu vă veți putea ține pe picioare, sublinie lordul doctor pe tonul lui întru totul chibzuit.

Katherine ezită.

Matthew sforăi.

Baronul întinse mâna.

– Mulțumesc, zise ea și îl luă de mână.

Din nou.

La trezire, Katherine văzu lumina soarelui, simți miros de săpun și odaia ușor aburită.

Poate din cauză că fusese mai obosită decât crezuse sau poate din pricina patului în care dormise, cu salteaua lui și cearșafurile sau poate în urma unei combinații a tuturor acestor lucruri, Katherine dormise buștean. Nu intenționase să o facă; se gândise să doarmă cel mult câteva ore, dar cu siguranță era deja jumătatea dimineții. Împinse la o parte așternuturile și se dădu jos din pat, împleticindu-se, căutându-și înnebunită rochia pe care o dezbrăcase.

Ar fi trebuit să se trezească cu multe ore în urmă. Dacă Matthew făcuse febră? Dacă...

Se opri și clipi uimită. Își văzu rochia întinsă pe spătarul unui scaun, lângă ușa de la o garderobă mică. Șorțul era împăturit cu grijă lângă ea, și ambele articole de îmbrăcăminte păreau spălate și uscate, întrucât era limpede că nu mai erau pătate de sânge. În plus, cineva umpluse cada mică. Aburul se ridica încă de pe suprafața apei, parfumând aerul cu o căldură înmiresmată. Și lângă toate acestea se afla o tavă cu o oală cu ceai, biscuiți și un castron mic cu dulceață.

Și un bilețel adresat ei.

Cerule mare, chiar *dormise* în timpul tuturor acestor pregătiri?

Katherine se duse cu pași apăsați spre tavă și înșfăcă bilețelul, ignorându-și stomacul care îi chiorăia. Nu cunoștea scrisul puternic și înclinat, deși, când îl întoarse, recunoscu numele scrijelit în partea de jos. *Dr. Hayward.*

Apucă mai strâns bilețelul.

Din câte îmi spune fratele dumneavoastră, vă place mult dulceața de căpșune.

De parcă avea să se răsfețe și să zăbovească bând ceai și mâncând dulceață când fratele ei ar fi putut face...

Nu are febră. Vânătăi și inflamație, așa cum era de așteptat, plus rigiditate a umărului și a brațului stâng. Scurgeri minime, fără roșeață în jurul țesutului vătămat. Suturile sunt curate și intacte. Pacientul se plânge de plictiseală, și mi-am permis să îi prescriu o colecție de materiale de lectură din biblioteca noastră de la parter. Nu anticipez ca starea lui să se schimbe în vreun fel în această dimineață.

Prin urmare, domnișoară Wright, nu aveți nici o scuză să nu vă bucurați de baia și dulceața prescrise pentru dumneavoastră. Ca să știți, fratele dumneavoastră este de acord cu mine.

Katherine se holbă la cuvintele care deveniseră cumva neclare. Îngrozită, se frecă la ochi cu dosul palmei. Nu plângea. Ar fi trebuit să încerce să se simtă iritată de presupunerile și aroganța de care dădea dovadă lordul doctor. Ar fi trebuit să încerce să se înfurie din cauză că nu o trezise, deși știuse foarte bine că avea să fie îngrijorată și că urma să vrea să îl consulte chiar ea pe Matthew. Ar fi trebuit să încerce să își dea seama de ce, chiar și după felul în care îl tratase, baronul se purta atât de-al naibii de amabil cu ea.

Katherine privi cu năzuință înspre baie. Lăsă bilețelul la o parte și se apropie de cada aburindă, vârându-și mâna în apa caldă. Își plimbă degetele de-a lungul marginii de cupru a căzii și apoi și-o coborî, întinzându-se după bucata de săpun care fusese lăsată deasupra unui prosop. Ispita era prea puternică.

Își trase cămășuța peste cap și apoi o lăsă să cadă pe podea, după care se urcă în cadă. Se cufundă în apa caldă, având foarte mare grijă să nu o împingă peste margini. Nu știa dacă să plângă sau să râdă ca o nebună. Dacă nu avea grijă, avea să înceapă să își dorească să fie o lady elegantă, chiar dacă doar pentru a se bucura de o astfel de decadență precum apa caldă.

Și, dacă nu avea grijă, avea să înceapă să îl placă pe acest lord doctor charismatic și atent mult mai tare decât ar fi fost sigur pentru ea.

Îmbrăcată cu veșmintele proaspăt spălate, cu părul împletit într-o cosiță umedă atârnându-i în jos pe spate, cu burta plină de biscuiți

și dulceață de căpșune, Katherine ieși din odaia ei și se trezi în mijlocul unui coridor grandios, care noaptea trecută fusese ascuns în întuneric. Și acesta, asemenea odăii ei, era mobilat cu gust. Un covor îngust țesut în nuanțe de verde și albastru îi înăbușea pașii și se întindea de-a lungul coridorului destul de întins. Portrete înrămate ale unor oameni despre care presupunea că erau rudele și strămoșii lui Rivers erau atârnate la distanțe regulate de-a lungul pasajului acoperit cu lambriuri de lemn, ramele lor lustruite licărind în lumina strălucitoare ce se revărsa prin ferestrele înalte care se aflau la ambele capete ale coridorului. Simți plutind în jurul ei miros de ceară și de pâine coaptă.

– Bună dimineața.

Katherine se răsuci și văzu o femeie ieșind dintr-o încăpere aflată chiar în spatele ei. Era mai scundă decât Katherine cu mai mult de o jumătate de cap și avea părul grizonant prins la ceafă, într-un coc îngrijit. Obrajii ridați îi erau îmbujorați, culoare pe care o putea obține doar petrecând timp în aer liber, iar ochii gri îi licăreau plini de căldură și de curiozitate.

– Bună dimineața, răspunse Katherine din pur reflex. Aruncă o privire la coșul mare pe care femeia îl ținea în îndoitura brațului și la șalul de un verde-închis frumos lucrat, deși puțin ponosit, de pe umerii ei.

– Tu trebuie să fii domnișoara Wright, zise femeia zâmbindu-i larg. Bine ai venit la Avondale! Eu sunt Theo, mătușa contelui. De fapt, Lady Theodosia, dacă ții la astfel de lucruri, dar toată lumea îmi spune Theo. Și o vei cunoaște și pe sora mea, Tabitha. Îi spunem Tabby. Și așa ar trebui să faci și tu dacă vei rămâne cu noi. Te-ai odihnit bine, draga mea?

Katherine nu știa prea bine cum să reacționeze la o astfel de prezentare.

– Am dormit bine, mulțumesc.

Măcar la această întrebare putea răspunde cu ușurință.

– Îl căutai pe fratele tău? Harland ne-a spus că l-a pitit sus, sub streașină. Te pot duce la el, dacă dorești.

– Nu, e în regulă, mulțumesc. L-am ajutat să se instaleze azi-noapte. Știu cum să ajung.

Și era limpede că lordul doctor spusese adevărul. Se părea că se întâmpla des ca necunoscuți să fie găzduiți la Avondale în toiul nopții.

– Excelent. Ah, uite-o pe Tabby! Tabby, vino să faci cunoștință cu domnișoara Wright.

Katherine se întoarse și văzu o versiune mai înaltă a lui Lady Theodosia apropiindu-se. Și ea avea părul grizonant, era îmbujorată și avea aceeași privire binevoitoare. De asemenea, și ea avea un coș zdravăn pe brat și un șal roz pe umeri.

– Domnișoară Wright. Lady Tabitha, căci Katherine nu era convinsă că avea să se obișnuiască să li se adreseze unor străine, superioare ei și ca vârstă, și ca rang, folosindu-le poreclele, se opri lângă sora ei. Sunt încântată să cunosc o tânără atât de iscusită, zise Lady Tabitha. Sper că ai reușit să dormi.

– Iscusită? repetă Katherine fără să vrea.

– Harland ne-a zis că te pricepi foarte bine la suturi.

Lady Tabitha își mută coșul de pe brat și se uită la sora ei.

– Într-adevăr, confirmă Lady Theodosia. L-ai impresionat foarte tare. Și nu este un om ușor de impresionat.

– Într-adevăr, nu este, confirmă Tabitha. Nu când vine vorba despre suturi. Sau despre orice ține de medicină, de fapt.

– E foarte pretențios.

– Ridicol de pretențios.

– De aceea e atât de competent.

– Și un profesor excelent.

– Sunt de acord.

– Ia spune-mi, domnișoară Wright, unde ai fost instruită?

Katherine încerca să țină pasul cu ce ziceau, dar descoperi două priviri ațintite dintr-odată asupra ei.

Ezită.

– Pe ici, pe colo. Nu prea se pregătise să discute despre asta pe un coridor grandios, cu două femei pe care le cunoscuse cu doar câteva clipe în urmă.

Theodosia și Tabitha se priviră una pe cealaltă și încuviințară din cap, de parcă răspunsul acela jalnic ar fi explicat întru totul lucrurile care i se întâmplaseră în ultimii șapte ani de viață.

– Ei bine, nu te mai reținem, scumpete, zise Lady Theodosia. Sunt convinsă că ești nerăbdătoare să îți vezi fratele.

– Iar noi ar trebui să ne vedem de drum, ca să nu pierdem mareea. Cercetăm plaje și țărmuri, îi explică Tabitha. Căutăm fosile.

Theodosia își ridică ușor coșul.

– Ieri am găsit o sumedenie de moluște bivalve, zise ea fericită. Cine știe ce vom descoperi azi?

– Așa este, încuviință Tabitha zâmbind vioaie. O zi frumoasă, domnișoară Wright. Te rog să le spui servitorilor dacă ai nevoie de ceva cât timp ne ești oaspete. E minunat să te avem cu noi.

– Mulțumesc, murmură Katherine. O zi bună să aveți!

Se întrebă dacă nu cumva se trezise într-o realitate alternativă unde nu era nevoită să ia efectiv parte la o conversație. Și în care, aparent, îl impresionase pe un anumit Harland Hayward cu mâinile ei pricepute.

Surorile se îndepărtară și dispărură în josul scării centrale late care împărțea coridorul în două, iar Katherine le privi. Nu avea să se gândească prea mult la faptul că lordul doctor credea că se pricepe la suturi. Pentru că, atunci când o făcea, fluturași mici își luau zborul, gâdilând-o în piept și încălzindu-i inacceptabil de tare obrajii.

Nici la asta nu avea să se mai gândească. Nici la cât de bizară era ziua aceasta. În schimb, avea să se concentreze asupra motivului pentru care această zi avusese loc în primul rând. Și motivul acela se afla încă în convalescență, la etaj.

Cu un elan înnoit, Katherine se duse spre scara servitorilor, ascultând cu atenție dacă se mai auzeau și alți pași, dar auzi doar tăcere în jurul ei. O tăcere care o urmări în timp ce își croi drum în sus spre aripa servitorilor și spre odaia lui Matthew. Își vârî capul pe ușă și își văzu fratele proptit pe perne, cu părul ciufulit, trunchiul gol, brațul prins într-o eșarfă, o carte în mâna sănătoasă și o încruntătură feroce pe chip.

Preț de o clipă, Katherine fu transportată în trecut, când Matthew, pe atunci în vârstă de nouă ani și cu aceeași expresie concentrată pe față, se așezase lângă ea, cocoșându-se deasupra unei plăcuțe.

Își ridică privirea spre ea și se înseninâ.

– Kate!

Se mișcă ușor, ceea ce îl făcu să se înfioare ușor. Katherine se duse cu pași apăsați spre el și se holbă la rana de glonț expusă din partea de sus a umărului. Scurgeri minime, iar zona din jurul țesutului vătămat nu se înroșise. Deși se vedea o vânătaie impresionantă în partea de sus a umărului și pe piele, se părea că lordul doctor fusese destul de precis în evaluarea făcută.

– Mi-ar fi plăcut ca mama să te fi văzut acum, cu o carte în mână, zise ea.

– Mie mi-ar fi plăcut să fi folosit cărțile astea când m-a învățat să citesc. Matthew făcu un semn spre paginile deschise din fața lui. Știi povestea despre calul troian?

– Da.

– Îți poți închipui că au fost atât de nătângi încât n-au intrat la bănuieli când au primit un dar lucrat cu grijă în toiul unui nenorocit de război? zise Matthew nevenindu-i să creadă.

– Nu știam că te interesează mitologia greacă.

– Nici eu. Dar doctorul Hayward mi-a sugerat că s-ar putea să mi se pară interesant și a avut dreptate. Se opri, apoi zâmbi strengărește. Ți-a plăcut baia?

Katherine se forță să păstreze o mină neutră.

– A fost minunată, mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi mie. A fost tot ideea doctorului Hayward. Deși m-a întrebat ce ți-ar plăcea să mănânci.

Katherine începu să se îmbujoreze din nou la gândul că lordului doctor îi păsa de nevoile și de dorințele ei. Își drese vocea și își aminti că nu avea să se mai gândească la asta.

– A fost un gest foarte drăguț.

– O meritai, zise Matthew satisfăcut.

– Cum te simți? schimbă ea subiectul cu unul mai sigur.

– Plictisit. Matthew închise cartea cu putere. Mă doare. De parcă aș fi o pernă pentru ace.

– Parcă îți plăceau poveștile sângeroase. Își puse mâna pe umărul lui sănătos și îi zise: Apleacă-te în față!

Fratele ei oftă apăsat, dar se supuse.

– Poveștile sunt în regulă, dar aș prefera să nu fiu țintuit la pat. Iar doctorul Hayward a trecut deja pe aici. A făcut și el deja ce faci tu. De două ori, adăugă el. Chiar e musai?

– Fă-mi pe plac.

Katherine se holbă la cusături. Păreau în continuare strânse și curate. Lordul doctor avusese dreptate și în privința aceasta.

– Că îți vine să crezi sau nu, doctorul Hayward e foarte priceput la meseria lui, zise Matthew, lăsându-se pe spate când Katherine își luă mâna de pe el.

– Lord Strathmore, vrei să spui.

– Preferă să i se zică doctorul Hayward.

– Hmm.

– Tot nu îți place de el, nu-i așa? o întrebă Matthew privind-o cu atenție. Chiar și după toate astea.

– Nu am spus asta. Nu îl cunosc.

– Și-a asumat un mare risc pentru noi.

– Sunt conștientă de asta.

– Și asta nu contează chiar deloc?

– Sunt recunoscătoare pentru ce a făcut pentru noi azi-noapte. Chiar sunt. Dar rămâne un mare lord. Când lucrurile vor deveni dificile, interesele proprii vor prima.

– Dificile? Matthew aruncă la o parte cartea. Cele întâmplate azi-noapte nu ți s-au părut dificile?

Katherine dădu să îl contrazică, dar nu spuse nimic. Nu avea un contraargument bun.

– Doctorul Hayward nu e prost, Kate. Știe întocmai cum am fost împușcat.

– Întocmai?

– Păi, nu chiar întocmai, dar cu siguranță știe că nu am fost împușcat în timp ce încercam să fug pe o fereastră. Nu a pus niciodată întrebări, nu a vrut niciodată să știe. Doar ne-a tratat pe oricare dintre noi atunci când am avut nevoie, fără să sufle o vorbă. Cuiva. Vreodată.

– Dar, Matt, nu este de-al nostru. Nu îl lăsa să te păcălească să crezi altminteri. E lord...

– Ajunge, Kate! Lași ceea ce ți s-a întâmplat să îți afecteze gândirea. Doctorul Hayward e diferit. Nu va fugi. Nu va trăda...

– Nu e nevoie să discutăm despre trecut, zise Katherine brusc. Trecutul nu are nimic de-a face cu Lord Strathmore. Se dădu un pas în spate. Nu voia să îndure un discurs despre lorzi și promisiunile și jurămintele lor – și cu câtă superficialitate le tratau.

– Tocmai asta zic și eu, spuse Matthew, bătând nerăbdător cu degetele în cearșafuri.

Katherine își întoarse privirea de la el, cu maxilarul încordat.

Matthew oftă.

– Mulțumesc, Kate.

Își întoarse din nou privirea spre el, dându-și seama că era o ofertă de pace.

– Pentru ce?

– Pentru ce ai făcut pentru mine azi-noapte.

– Nu fi ridicol. Aș face orice pentru tine.

Matthew se uită în spatele ei.

– Închide ușa.

Katherine îl privi lung, dar se supuse.

– Am nevoie de o favoare, zise Matthew când auzi zăvorul. Am nevoie de ajutorul tău.

Katherine simți un tremur în abdomen.

– Cu ce anume?

– Trebuie... Trebuie să îmi iei locul.

– Să îți iau locul? Și să fac ce anume? întrebă ea, deși se temea că știa deja răspunsul.

– Avem nevoie de un scufundător. Nimic nou pentru tine.

Katherine își încleștă dinții, ca să nu urle lucruri pe care le-ar fi regretat apoi.

– Nu.

Poftim, păruse calmă. Rațională.

– Erai printre cei mai buni, Kate. O scufundătoare mai bună decât am fost eu vreodată. O contrabandistă mai bună ca noi toți. Nimeni nu cunoaște porturile din canal ca tine.

– Nu mai sunt contrabandistă.

– O ai în sânge, Kate. Vei fi mereu o contrabandistă. Avem nevoie de tine.

Katherine se răsuci și se holbă la ușă. Tatăl ei insistase mereu ca balizele din sticlă pironite de mărfurile de contrabandă scufundate să fie legate chiar sub suprafața apei. Sistemul acesta funcționase ani la rândul, ba încă nesperat de bine. Balizele erau greu de găsit dacă nu le cunoșteai locația exactă și erau invizibile pentru iscoadele și patrulele de pe țărm. Cele mai multe dintre ele puteau fi trase la suprafață cu o grapină. Altele, atașate la mărfurile mai valoroase aruncate peste bord de pe navele de contrabandă, se aflau o idee prea departe de suprafața mării și necesitau un scufundător care să lege o sfoară în plus de ele.

Un scufundător cum era Matthew. Sau cum fusese Katherine cu mult timp în urmă.

– Nu ai nevoie de mine. Se propti în cadrul ușii. În schimb, ai nevoie să te oprești înainte să fii ucis. Înainte să mori pentru un bidon de coniac.

– Nu e așa simplu. Noi...

Se opri.

– Voi ce? Katherine se răsuci furioasă. Vă măsurați valoarea vieții în bunuri materiale?

Matthew se încruntă, își dădu la o parte așternuturile de pe picioare și se ridică în șezut. Se întinse stângaci după cămașa atârnată peste tăblia patului.

– Ce faci?

– Mă duc acasă.

– Ba nu.

– Cineva trebuie să o facă. Transportul de azi-noapte trebuie recuperat. Și asta, curând.

– Nu fi idiot, Matthew! Cu siguranță locul e plin de soldați care te caută.

– Îmi asum riscul. Diavolul pe care îl știi e mai bun decât cel pe care nu îl știi.

– Ce înseamnă asta?

– Nu ne-a mai rămas nimic, Kate. Avem nevoie de bani. Tata nu poate munci. Și ce crezi că se va întâmpla cu el dacă nu pot plăti chiria ca să avem un acoperiș deasupra capului? Cât crezi că va rezista fără mâncare? Fără căldură? Fără medicamente? Nu se simte bine, chiar dacă nu vrea să o recunoască.

– Știu asta, se răsti ea.

– Dar nu ne vei ajuta.

– Încerc să ajut. Fac tot ce pot.

– Știu, oftă Matthew. Dar nu e de ajuns. E ca și cum am încerca să stoarcem sânge dintr-o piatră. Pe-aici se pot câștiga bani doar din contrabandă. Dacă te-ai gândi măcar să revii la...

– Nu. Katherine își întoarse din nou privirea. Era a doua oară în tot atâtea zile în care i se spusese că ceea ce făcea nu era de ajuns. Închise ochii și clătină din cap. Trebuie să existe o altă cale, spuse ea.

– Sunt numai urechi. Dar, de când m-am întors din Belgia, am tot încercat să găsesc o altă cale. Suntem prea mulți. Prea mulți bărbați, soldați, și prea puțin de lucru. Știi bine că așa e. O vezi zilnic la pacienții pe care îi tratezi.

Părea la fel de furios și de neajutorat precum se simțea ea. Katherine își strânse pumnii. Ura că fratele ei avea dreptate.

– Doar până mă fac bine, zise Matthew cu voce stinsă. Doar atât îți cer. Pentru că sunt și alte familii care se bizuie pe mine... pe noi. Familii cu copii. Familii care ne-au ajutat în trecut. Care m-au ajutat să am grijă de tata când ai fost plecată.

– Matthew...

– Nu a fost o critică, Kate, zise el, doar un adevăr. Tu nu erai aici. Ei, da. Soția lui Hervey Baker, Frannie, m-a ajutat să îl îngrijesc pe tata timp de șase săptămâni după ce-a fost împușcat. Și nu îi voi dezamăgi. Nu le voi întoarce spatele pentru că lucrurile au devenit mai dificile. Eu... *noi* le datorăm asta.

Katherine înjură din nou. Când se întorsese de la Dover, o făcuse cu intenția de a-și convinge fratele să se lase de contrabandă. Să își schimbe stilul de viață înainte să fie ucis. Dar aflase că Matthew avea dreptate. Nu era chiar atât de simplu. Dimpotrivă, circumstanțele făceau ca acest lucru să fie aproape imposibil. Și uite că acum se gândea ea însăși să se reapuce de asta.

– Te rog, Kate! După care nu îți voi mai cere asta niciodată.

– Nu mi-o vei mai cere pentru că vom găsi o altă cale, zise ea.

Matthew o privi încruntat.

– Asta înseamnă că o vei face?

– Dacă îmi promiți că îi pui capăt după două săptămâni. Vom pleca spre nord. Departe de Dover. Vom găsi de muncă... Muncă adevărată.

Fratele ei clătina din cap.

– Promite-mi că, dacă fac asta pentru tine, pentru familia noastră, indiferent de ce va fi nevoie, indiferent de unde va trebui să plecăm, indiferent de ce va trebui să facem, s-a terminat cu contrabanda.

– Kate...

– Ne-am înțeles sau nu?

Fratele ei strânsese din buze până când acestea ajunseră doar o dungă subțire.

– Da, zise el în silă.

– Bine. Ce naiba făcea? Spune-mi cum merg lucrurile acum. Fără îndoială, avuseseră loc unele schimbări, pe lângă faptul că Matthew – și nu tatăl ei – conducea acum echipa.

– Majoritatea oamenilor implicați sunt aceiași. Jamie, Joseph Jonson și băieții lor se ocupă de marfa care ajunge la Londra

pe uscat; Charlie Nelson, Landry Willis și echipajele lor pentru pescuitul de stridii se ocupă de mărfurile care trebuie transportate de-a lungul coastei și pe râu. Eu și Hervey Baker suntem răspunzători de recuperarea mărfurilor din ape adânci.

– Și ce s-a schimbat?

– Felul în care facem afaceri. Pe când erai cu noi, noi hotăram ce mărfuri să aducem și le vindeam pe cont propriu. Acum, nu mai trebuie să facem asta. Acum, trebuie doar să recuperăm și să livrăm în Londra bunuri stabilite dinainte, pe care le împachetăm și le ascundem cum se cuvine, bineînțeles. Suntem plătiți bine pentru acest serviciu.

– De către cine?

– Nu știu.

Katherine se holbă la el.

– Nu știi? Cum să nu știi cine te plătește?

– Presupun că e din cauză că nu poți divulga lucruri pe care nu le știi. E mai sigur așa pentru toată lumea.

– Sunt convinsă că ai măcar o bănuială. Lui Katherine nu îi plăceau necunoscutele și nu era de acord că era mai sigur așa. Informațiile te ajutau să fii mai în siguranță.

– Câțiva băieți au spus că au văzut din când în când un individ blond prin oraș, zise Matthew. Poate că el e. Sau poate că nu. Știu însă că plata se face negreșit. La timp, de fiecare dată.

– Unde?

– Îngropată de fiecare dată în alt loc. Locuri în care soldații nu ar căuta. Fiecare plată este însoțită de un set nou de instrucțiuni pentru următorul transport.

– E o nebunie. Dacă interceptează cineva...

– O scrisoare de la bunica? Sunt codate, Kate. Cel care se ocupă de partea din Londra și face aranjamentele de partea cealaltă a canalului nu e deloc prost. Eu adun și le împart oamenilor plățile de care au nevoie cu disperare, precum și următorul set de instrucțiuni.

– Nu îmi place.

– Nici mie nu mi-a plăcut, la început. Dar, Kate, e lăudabil că mărfurile au deja cumpărători și nu trebuie ascunse perioade lungi. Este de neprețuit că fiecare plată se face cu promptitudine și în întregime. Livrăm la vreo șase depozite răspândite prin Londra.

Ni se spune ce mărfuri să ducem la care depozit, după care pur și simplu descărcăm marfa și plecăm.

Katherine se plimbă încolo și încoace prin odaia înghesuită, aproape în cerc, la cât de mică era. Faptul că se învârtea în cerc se potrivea situației, pentru că tocmai se întorsese de unde plecase.

– Ce mărfuri aduceți?

– Coniac, mătase, tutun, dantelă în mare parte. Uneori, obiecte de artă.

– Obiecte de artă? Adică picturi?

Matthew ridică din umărul sănătos.

– Cel mai adesea, picturi. Vechi. Alteori, sculpturi, statui și lucruri de felul acesta. De multe ori sunt în lăzi și nu le văd, dar e limpede că astfel de mărfuri nu pot fi lăsate în golf.

– De când ați început să aduceți obiecte de artă?

– De vreo doi ani.

Katherine se opri și se uită la tavan.

– Nu pot să cred că fac asta, bombăni ea pe sub mustață.

– Uite ce e, Kate, trebuie doar să ajungi la bidoane și să le duci pe țărm. Acolo te va aștepta o echipă care le va face să dispară. Când barca ta ajunge pe prundiș, dispari și tu.

– Dacă nu cumva sunt împușcată înainte.

– Știu pe cineva care se pricepe la răni de glonț.

– Nu e amuzant. Nu vreau să îl mai implicăm pe baron în treaba asta.

– Mă refeream la tine.

Katherine se încruntă.

– Nici asta nu e amuzant. Nu e nimic amuzant în toată treaba asta. Și-așa e destul de rău că suntem blocați aici, în casa elegantă a lui Lord Strathmore și la mila lui. Nu am de gând să sfârșesc la fel ca tine.

Matthew păru iritat.

– Nu doctorul Hayward e inamicul în povestea asta. Știi că nu e doar doctor, ci se ocupă și de comerțul cu transport al familiei lui?

– Comerț, repetă ea cu îndoială. Aristocrații nu se mânjesc cu comerț.

– Nici nu se fac doctori. Uite ce e, Kate, încerc doar să spun că doctorul Hayward...

– Lord Strathmore.

– ... E diferit. Ai putea măcar să te porți amabil cu el. Cred că o merită din plin.

Katherine pufni.

– Amabil? Ca femeile care se țin după el prin oraș? Pentru că par mai mult decât amabile, ce-i drept.

– Nu la asta m-am referit, și o știi bine. Matthew se încruntă. Doctorul Hayward e văduv, nu călugăr, ce naiba?! Nu că ar fi treaba ta.

Katherine își feri privirea, un lucru inacceptabil lăsându-i un gust amar în gură. Dură o clipă până să își dea seama despre ce era vorba.

Gelozie.

Înjură pe sub mustață. Ce naiba era în neregulă cu ea?

– Ai dreptate, bineînțeles, zise ea, pentru că, dacă ar fi spus orice altceva, ar fi părut nebună de-a dreptul. Își trecu palmele peste fuste, apoi adăugă: Și, pentru moment, îi voi acorda prezumția de nevinovăție, dacă asta te face fericit. Dar voi face orice cred că este corect și necesar pentru familia mea.

Matthew oftă.

– Kate...

– Odihnește-te, Matthew. Și nu îți face griji. Voi pleca de îndată.

Capitolul 5

– Domnișoara Wright pleacă, milord.

Harland se întoarse dinspre scrisorile și hărțile aflate pe masa din bibliotecă pe care le studiase și îl văzu pe majordomul de la Avondale stând țeapăn lângă ușă.

– Mulțumesc că m-ai anunțat, Digby, îi zise Harland.

Își împinse scaunul în spate și se ridică.

– Desigur. Majordomul se opri, părând neimpresionat. Cred că are de gând să... meargă pe jos.

Ah. Măcar nu se furișa pe fereastră ca să îl evite.

„În general, mă aștept la propuneri mai pricepute de la bărbați cu asemenea mijloace și poziție."

Harland se întrebă dacă domnișoara Wright avea idee cât de revelator fusese acel comentariu. Cât de mult explica bănuiala și neîncrederea constante de care dădea dovadă și care nu se domoliseră de când îndreptase o pușcă spre el. Nu el era obiectul cinismului ei plin de amărăciune. Titlul lui i se părea, de fapt, dezgustător. Lucru care nu îl ofensa, ci mai degrabă îl intriga.

Ea îl intriga.

Mai mult decât ar fi fost înțelept din partea lui.

Harland își dădu seama că majordomul îl privea în continuare, așteptând.

– Cere să fie adusă trăsura, îi zise el. Și te rog să o rețiii pe domnișoara Wright. Aș vrea să discut cu ea înainte să plece.

– Prea bine, milord. E ca și făcut.

Majordomul încuviință din cap, aprobator, apoi dispăru la fel de silențios precum venise.

– Să o rețină? Cerule mare, Harland, sună amenințător.

Harland se uită în direcția din care se auzise vocea și își văzu sora privindu-l amuzată. Îi povestise Clarei pe scurt evenimentele de noaptea trecută sau cel puțin o versiune cenzurată în care omisese rolul pe care îl deținea el în toată treaba, cu excepția părții în care își

făcuse apariția la casa familiei Wright. Deși disprețuia să le ascundă lucruri surorilor lui, erau mai în siguranță așa, din aceleași motive pentru care oamenii care lucrau sub egida lui de anonimitate erau mai în siguranță așa.

Dar și surorile lui, și contele știau de prezența lui Matthew în conacul Avondale și nu erau deloc proști. Nu o mințise pe domnișoara Wright când îi spusese că fratele ei nu era primul pacient adus la Avondale ca să se refacă și în nici unul dintre cazurile precedente nimeni nu îi ceruse vreo explicație. Și ei știau foarte bine ce însemnase încheierea războiului pentru familiile din parohie care se străduiau să supraviețuiască. O văzuseră cu ochii lor.

Își încrucișă cu nonșalanță brațele peste piept.

– M-am gândit să o rețin pe domnișoara Wright spre folosul tău, soră dragă. Ei bine, spre folosul Școlii de Fete Haverhall, de fapt.

Sora lui ridică ușor dintr-o sprânceană închisă la culoare.

– Într-adevăr? Clara aruncă o privire la registrul la care lucrase, aflat pe masă, lângă Harland, și lăsă pana din mână. Ai vrea să se înscrie ca studentă?

Harland clătină din cap.

– Nu, nu ca studentă. Ca profesoară.

Clara ridică și mai mult din sprânceană.

– Ca profesoară?

– Da. Nu ai găsit pe nimeni care să predea cursul doamnei Arpin de când s-a retras în Ținutul Lacurilor, nu?

– Vrei să zici pe altcineva în afară de tine? Clara îl privi cu interes. Nu. Moașele bune cu experiență medicală suplimentară și deschise la minte sunt mai greu de găsit decât ai crede. Clara își dădu după ureche o șuviță rătăcită de păr de culoarea mahonului. Te-ai răzgândit cumva?

– Câtuși de puțin. Dar cred că s-ar putea ca tinerele să se simtă mai confortabil dacă ar avea o profesoară. Crezi că mă înșel?

– Nu. Nu te înșeli.

– Atunci, trebuie să vorbești cu domnișoara Wright înainte să plece. Cred că ți se va părea extraordinară.

Clara își sprijini bărbia în mână și îl privi cu ochi foarte asemănători cu ai lui.

– Cerule mare!

– Ce e?

– Te-a fascinat.

– M-a fascinat profesionalismul ei medical, zise Harland, străduindu-se să rămână inexpresiv. Te va fascina și pe tine când o vei cunoaște.

– E moașă?

– Și chirurg.

– Chirurg? Ți-a zis ea că e chirurg?

– Nu. Nu mi-a zis așa ceva.

– Atunci, de unde...

– Mi-am dat seama din lucrurile pe care nu mi le-a spus. Harland se opri, jucându-se cu marginile hărților întinse în fața lui. Are experiență pe teren.

Clara miji ochii.

– Experiență pe teren? Vrei să zici pe câmpul de luptă?

– Da.

– Și de unde știi asta?

– Am privit-o lucrând. Instrumentele pe care le folosește.

Curajul de neclintit sub presiune. Cutezanța fermă în fața unui pericol foarte real. Era o femeie care fusese încercată. Încercată de oameni și de circumstanțe și care triumfase împotriva ambelor. Bătăile inimii i se accelerară. La naiba, Clara avea dreptate. Nu era doar intrigat. În pofida celor mai bune intenții ale lui, se putea să fie și fascinat.

Deși fascinația ar fi fost ușor de controlat. Fascinația însemna doar că recunoștea că domnișoara Wright era atrăgătoare și talentată. A fi fascinat nu era totuna cu a fi îndrăgostit – și era recunoscător pentru acest lucru.

– Înțeleg. Clara se ridică și se duse spre fereastra înaltă a bibliotecii, uitându-se la grădinile însorite. Speri să te ajute cu...

– Excelență, milord. Digby se întoarse. Domnișoara Katherine vrea să vă vadă.

Digby plecă, iar domnișoara Wright intră în bibliotecă și clipi de câteva ori în lumina slabă a încăperii, după care îl văzu pe Harland.

Îl străbătu o străfulgerare electrizantă de plăcere când o văzu. Avea obrajii rozalii și părul umed împletit într-o cosiță care îi cădea peste umăr. Era... frumoasă. Perfectă. Numai bună de atins. Numai bună de sărutat.

Își încrucișă brațele peste piept tocmai ca să nu o atingă sau sărute și se căzni să găsească ceva de spus. La naiba, zici că era un tinerel

neexperimentat la primul lui dans țărănesc, care încerca cu disperare să își adune curajul să îi ceară unei fete frumușele să îi țină companie.

– Bună dimineața, domnișoară Wright. Se simți ușurat că reușise să rostească asta cu seninătate. Sper că ați dormit bine.

– Da.

Domnișoara Wright se îmbujoră o idee mai tare, și în sufletul ei părea să se ducă o bătălie.

– Vă mulțumesc, zise ea în cele din urmă. Pentru atenția dumneavoastră. Nu era nevoie, spuse ea, jucându-se cu capetele umede ale cosiței. Dar a fost... apreciată.

– Orice gazdă bună ar fi făcut la fel.

Lucru adevărat, de altfel. Dar o gazdă bună nu și-ar fi lăsat imaginația să o ia razna toată dimineața, închipuindu-și-o pe Katherine Wright în cada aburindă. O gazdă bună nu și-ar fi imaginat același lucru și acum. Harland își drese glasul.

– Clara, permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Katherine Wright. Domnișoara Wright a avut bunăvoința să îmi îngăduie să o ajut să îl îngrijească pe fratele ei, Matthew, care se află în momentul de față la etaj, odihnindu-se și citind colecția noastră de cărți despre mitologia greacă. Domnișoară Wright, ea este sora mea, Clara. Ducesa de Holloway acum, de fapt, dar, mai important de atât, directoarea Școlii de Fete Haverhall. Am vrut să vă fac cunoștință.

Domnișoara Wright își mută privirea de la Harland.

– Încântată, Excelență, îi spuse surorii lui. Și trebuie să vă mulțumesc și dumneavoastră pentru...

– Clara, o întrerupse sora lui.

– Poftim?

– Te rog să îmi spui Clara. Titlurile, după cum vei descoperi, nu prea sunt de folos la Avondale. Se îndepărtă de fereastră. Ca atare, îți pot spune Katherine?

Domnișoara Wright doar se holbă la Clara.

– Bineînțeles.

Harland simți cum își înfige degetele în braț, neștiind sigur dacă îl bucura acest lucru. Folosirea prenumelui domnișoarei Wright îi crea impresia că se anula cumva o distanță precaută, că se accepta o anumită intimitate. Lucru absurd, de altfel. Se tutuise cu numeroase femei, inclusiv cu fiecare studentă de-a Clarei cu care colaborase la Haverhall, și i se păruse doar eficient, nicidecum erotic.

Clara zâmbi strengărește.

– Excelent. Se întoarse la masă, dar se sprijini doar cu șoldul de ea. Bun venit la Avondale! Fratele meu îmi zice că ești un chirurg cu o considerabilă experiență pe teren.

Harland o auzi pe Katherine inhalând brusc și o văzu întorcându-și dintr-odată privirea spre el. De data aceasta, nu mai avea o mină inexpresivă, ci prudentă.

– Am ghicit, se simți obligat să spună.

– Înțeleg, răspunse Katherine pe un ton tăios.

– Are dreptate? întrebă Clara.

– Da, zise ea după o clipă.

– Unde?

Katherine urmări cu vârful cizmei modelul unei spirale de pe covor.

– Spania. Prusia. Franța. Belgia.

De data aceasta, Harland fu cel care inhală scurt. Katherine tocmai descrisese mișcările de trupe ale armatei lui Wellington în timp ce îl urmărise pe nebunul acela francez peste jumătate de continent.

– Și ai și experiență în moșit? continuă Clara, de parcă abilitățile chirurgicale ale lui Katherine nu i s-ar fi părut câtuși de puțin remarcabile.

Katherine își ridică privirea spre ea, în continuare precaută.

– Da. Așa am început. Și cu asta mă ocup mai mult acum, că m-am întors în Dover.

– Deci ai cunoștințe despre actul sexual? Sarcină? Metode prin care cea din urmă poate fi evitată în timpul celui dintâi? insistă Clara.

Harland își înăbuși imboldul de a le întrerupe. Știa că sora lui o făcea în mod voit. Atunci când dorești să afli intențiile și convingerile cuiva, cel mai bine este să îl iei prin surprindere.

– Te referi la bureți? Pesare? Spălături? *Coitus interruptus?* spuse Katherine și o privi cu fermitate pe Clara, de parcă ar fi provocat-o la rândul ei.

Iar Harland se întrebă de ce crezuse că ar fi trebuit să intervină.

– Da. Clara ieși din spatele scaunului de bibliotecă gol. Pari foarte versată și relaxată când vine vorba despre acest subiect.

– Aș putea spune același lucru.

Cele două femei se priviră reciproc.

– Am văzut prea multe femei murind în timpul nașterii, zise Katherine în cele din urmă, cu voce aspră. Unele dintre ele înconjurate de familie, dar multe altele evitate, singure și îngrozite. Am tratat bebeluși care au fost lăsați să piară de femei care nu puteau sau nu voiau să îi îngrijească. Am văzut copii nedoriți trimiși în case de copii care sunt doar cu puțin mai bune ca iadul. Astfel de lucruri mă fac să mă simt inconfortabil. Nu să îi arăt unei femei cum să folosească un pesar.

– Mmm.

– Mă scuzați, dar toate aceste lucruri au un scop?

Umbrele de bănuială și neîncredere îi reveniseră deja pe chip.

– Ai lua în calcul posibilitatea de a le împărtăși și altora din cunoștințele tale? întrebă Harland, încercând din răsputeri să se comporte profesional.

– Dumneavoastră? întrebă ea cu scepticism, întorcându-se din nou spre el.

– Studentelor mele, o corectă Clara.

Katherine își întoarse brusc privirea spre Clara.

– Ce studente?

– În fiecare vară, aleg personal câteva studente care să participe la Școala de Vară Haverhall, care se ține chiar aici, la Avondale. Tinerele acestea sunt... foarte progresiste și aspiră să depășească așteptările pe care le are societatea de la ele. În programă am inclus și un curs despre sănătatea și igiena feminină. Inclusiv un discurs despre relații sexuale și consecințele acestora, indiferent că este vorba despre sarcină sau despre boală.

Katherine se încruntă.

– În sfârșit, te-am șocat.

– Nu sunt șocată. Doar confuză. Se opri. Am presupus că studentele sunt aristocrate.

– Cele mai multe dintre ele, da. Altele, nu.

Katherine îl privi bănuitoare pe Harland.

– E un șiretlic? întrebă ea. Pentru că, dintre lucrurile pe care le cunosc eu despre nobilime, aș crede că cei mai mulți nobili ar prefera să mă vadă atârnând în streang pentru că le-am mânjit virtutea și puritatea fiicelor cu astfel de...

– Adevăruri? Fapte? Informații? îi sugeră Harland.

– Da.

Katherine își încleștă maxilarul.

– Sunt de acord, zise Clara. Și încerc să rectific acest lucru. Ignoranța este inutilă și poate fi periculoasă. Dar cunoașterea le va permite acestor tinere să ia singure decizii informate când va sosi momentul. Unele dintre studentele mele sunt îndeajuns de norocoase încât să aibă parte de vreo servitoare, prietenă sau rudă dispusă să discute cu ele despre astfel de lucruri. Majoritatea nu sunt. Mai multe studente mi-au mărturisit că au crezut că sunt pe moarte când au avut prima menstră. Foarte puține mi-au putut spune cum se fac bebelușii.

– Înțeleg.

– Da, bănuiesc că ai văzut mai multe decât ți-ai fi dorit, răspunse Clara.

– Uite ce este, Exce... Clara, deși îți admir obiectivele, nu sunt deloc convinsă că studentele tale de viță nobilă vor vrea să audă despre astfel de lucruri. Cu siguranță, nu de la mine. Katherine strânse din buze pentru o clipă, după care se căzni să afișeze din nou o expresie de îngrijorare politicoasă și adăugă: Nu sunt tocmai de nasul lor.

„Interesant", se gândi Harland. O făcea din nou. Se folosea de titluri ca să se distanțeze de tinerele femei care erau fiicele celor mai înstăriți și influenți membri ai elitei britanice.

– Cred că îți vei da seama că le-ai subestimat pe aceste tinere, zise Clara cu blândețe.

Katherine părea neîncrezătoare. Se mai uită o dată la Clara, după care își pironi ochii incredibili pe Harland.

– Dumneavoastră sunteți doctor adevărat. De ce nu predați cursul?

– Aș face-o. Intenționam să o fac, de fapt, până să vă cunosc. Dar eu și sora mea suntem amândoi de acord că s-ar putea ca studentelor să le fie mai comod să adreseze unei femei întrebări foarte personale. Dacă ați fi dispusă să o faceți, bineînțeles.

– Dar nu sunt cu adevărat...

– Nu este imposibil să fiți și autentică, și femeie, și doctoriță, toate la un loc, zise Harland.

Katherine se holbă la el, cu o expresie mai potolită, pe care nu o mai văzuse până atunci, lipsită de precauția ei constantă. Îl privea de parcă i-ar fi dăruit pe neașteptate un cadou de neprețuit și nu știa sigur ce să facă sau să spună. Slavă Cerului că nu se uitase așa

la el noaptea trecută, când se aflase la doar o șoaptă distanță de el, într-o odăiță. Poate că ar fi cedat imboldului și ar fi sărutat-o.

– Bineînțeles, vei fi plătită pentru timpul tău, zise Clara.

Harland o văzu pe Katherine îndreptându-și spatele când auzi de bani și concentrându-se din nou la Clara. Știa foarte bine cât de disperată era situația în gospodăria Wright. Îi ajutase în tăcere pe Matthew și pe Paul, ocazional, când avusese oportunitatea să o facă fără să le rănească mândria.

– Dacă ai fi dispusă să ne accepți propunerea, îți pot da schema de curs folosită de predecesoarea ta, care era tot moașă, sau îți poți elabora singură una, continuă Clara. Aveam un curs programat pentru mâine și un al doilea peste două săptămâni, dar am putea, bineînțeles, să îl amânăm pe primul dacă ai nevoie de mai mult timp ca să te pregătești. În plus, ținând cont de natura muncii tale, suntem flexibili în cazul în care apare o urgență și nu poți participa.

Un ceas de pe polița din bibliotecă ticăia zgomotos în tăcerea care se așternu în jurul lor.

– Prea bine, zise Katherine în cele din urmă. Accept oferta. Și voi începe mâine.

Harland încercă să ignore fiorul de-acum cunoscut de anticipație și plăcere care îl străbătea la gândul că avea să o vadă pe domnișoara Wright cu regularitate. La gândul că aceasta avea să rămână la Avondale pentru o perioadă cel puțin dublă față de cum plănuise inițial.

– Excelent.

Clara zâmbi larg și își îndreptă spatele.

– Bine ai venit la Școala de Fete Haverhall, Katherine!

Capitolul 6

– Ești pregătită?

Katherine tresări. Se afla lângă baza stâncilor, sprijinindu-se de piatra rece. Mai era puțin și avea să se crape de ziuă, iar întunericul începuse să se împrăștie, înlocuit de o lumină argintie apoasă.

– Da, răspunse ea, întrebându-se pentru a suta oară dacă nu cumva își pierduse mințile.

– Apreciez că o faci, zise Hervey Baker de undeva din apropiere, ascuns de întuneric. Și băieții apreciază. Nu știam cine avea să îl înlocuiască pe Matty.

– Nu tu?

– Nu știu să înot chiar atât de bine. Nici unul nu știe. Îți rămânem datori, domnișoară Kate.

– Mmm.

Katherine îl cunoștea pe Hervey din copilărie. Era cu doar câțiva ani mai mare ca ea și ca Matthew, servise în trupele de artilerie ale Maiestății Sale. Spre deosebire de Matthew însă, avea o soție și cinci copii care îl așteptau acasă.

„Sunt familii care se bizuie pe mine... pe noi. Familii cu copii", îl auzi în gând pe Matthew. „Familii care ne-au ajutat în trecut."

– Mulțumesc, spuse ea, cu o senzație apăsătoare de vină în stomac. Pentru ce ați făcut tu și Frannie pentru tatăl meu. Că ați avut grijă de el cât am fost plecată.

Nu ar fi trebuit să plece. Tatăl ei ar fi putut muri.

– Păi, bineînțeles, auzi din nou vocea bărbatului. Suntem toți implicați în asta. Ne purtăm de grijă unii altora, nu-i așa?

– Mmm.

Katherine se lăsă copleșită de regrete și ascultă apa lovindu-se de intrarea în golf.

Ceața era densă și grea, ascunzând vederii împrejurimile și umplându-i părul și pielea cu broboane. După ce soarele avea să alunge pâcla, aveau să poată vedea stâncile albe calcaroase care tronau

deasupra lor și împrejmuiau un golf care avea deschidere la mare doar printr-un pasaj îngust. Era un pasaj prea mic pentru navele mari, dar îndeajuns de mare pentru bărci de pescuit și nave mai mici.

Golful fusese folosit generații la rând pentru importarea și exportarea bunurilor, deși nicidecum în mod oficial. Tatăl ei folosise acest golf, la fel și bunicul ei și tatăl lui înainte de el. Era un loc de mare solitudine și un sanctuar și, mai important de-atât, se fălea cu o rețea de peșteri ascunse de stânci.

– Nici urmă de patrule, zise Hervey. I-am pus pe oameni să vegheze toată noaptea, ca să fim siguri – cel puțin, până s-a lăsat ceața. Dar dacă noi nu putem să-i vedem, nici ei nu ne pot vedea pe noi. Era și vremea să ni se schimbe și nouă norocul.

– Buhler și oamenii lui cu siguranță nu sunt bucuroși că s-au întors cu mâinile goale ultima dată, îi avertiză Katherine.

– Cunosc sentimentul, mormăi Hervey. Aș fi zis că ar fi trebuit să așteptăm mai mult timp înainte să ne întoarcem aici, dar bidoanele alea încă sunt pe fundul mării. Nu le putem lăsa acolo prea mult timp. Există riscul să se strice. Sau să se desprindă semnul, și atunci n-o să le mai găsim deloc.

Katherine tremură în umezeala scârboasă. Nu cu foarte mult timp în urmă, se aflase într-o cadă cu apă aburindă. Acum, se pregătea să se scufunde în îmbrățișarea ca de gheață a Atlanticului.

– Oamenii tăi supraveghează și apa? Dacă e isteț, căpitanul Buhler a învățat din greșelile lui și va încerca să ducă marfa în larg.

– Atunci, căpitanul Buhler ar face bine să știe să vâslească. Pe ceața asta, are șanse mai mari să fie prins de un curent și să se izbească de stâncile de lângă gură decât să ne găsească. Caii nu le sunt de nici un folos acolo.

Katherine tremură din nou, îmbrăcată în pantaloni subțiri de bumbac și o cămașă mulată, ambele vopsite într-o nuanță de negru pestriț. Închise ochii, aproape nevenindu-i să creadă că era din nou aici. Nu mai făcuse asta de mult timp.

– Oamenii așteaptă lângă peșteri. Pete, Davy și Jamie. Îi știi pe toți. După ce ducem bidoanele pe plajă, le vor lua și le vor ascunde, iar noi doi ne vom fi luat deja tălpășița de aici. Ca pe vremuri.

– Ca pe vremuri, bombăni Katherine.

– Te-ai întors de tot? întrebă Hervey.

– N-am planuri de plecare.

– Nu la asta m-am referit. Șovăi puțin. Mă refeream dacă te-ai întors la noi.

În rețeaua de contrabandiști.

– Ne e dor de tine, zise Hervey grăbit. Ne e dor de mintea ta și ne e dor să ne cârpești la nevoie.

– Doctorul Hayward pare să se descurce de minune purtându-vă de...

– Așa-i, nu mă înțelege greșit, doctorul e de treabă. Nu pune întrebări, doar ne drege. Dar nu e același lucru. Nu e de-al nostru. Nu ca tine.

– Nu sunt...

– Tatăl tău ne-a zis mereu că ești mai isteață ca noi. Era mândru de tine, să știi. Încă e, mă gândesc, chiar dacă acum te-ai întors doar ca să scoți gloanțe din noi din când în când.

Katherine nu răspunse, căci i se puse un nod în stomac, de la emoții. Oamenii aceștia făcuseră parte și din familia ei. Iar faptul că îi abandonase, că se îndepărtase de pericol și de meseria aceasta ilegală care fusese cândva viața ei i se părea o trădare. Chiar dacă așa era corect.

Katherine își dădu o șuviță de păr la o parte de pe frunte.

– Te gândești vreodată să faci altceva? întrebă ea. Altceva în afară de contrabandă?

Hervey expiră apăsat.

– Uneori. Dar nu prea e altceva de muncă pentru un contrabandist care se pricepe doar la mare și la artilerie. Mai ales acum. Întreabă-l pe Matty.

– Dacă ai încerca pe cont propriu...

– Nu vreau să mă duc nicăieri de unul singur, domnișoară Kate. Oamenii ăștia nu mi-s rude de sânge, dar sunt familia mea. Mi-au fost alături mereu, chiar și în timpul unui nenorocit de război. Matty îți va spune același lucru. E greu să le întorci spatele fraților tăi, știi?

– Știu.

Închise ochii și își sprijini capul de stâncă. Lucrurile nu deveneau deloc mai ușoare. Se auzi un fluierat prelung și ascuțit ce aducea a țipăt de pescăruș. Katherine însă știa mai bine.

Cizmele lui Hervey scârțâiră pe țărmul pietros.

– E vremea să mergem.

Katherine mai verifică o dată cuțitul pe care îl avea legat la coapsă și se desprinse de lângă baza stâncilor. Străbătu plaja, urmărind silueta voluminoasă abia vizibilă a lui Hervey. Păși cu atenție, orbecăind cu grijă pe țărmul denivelat. Undeva în față se auzi sunetul caracteristic al unei bărci de lemn care era târâtă în apă.

O briză îi ridică o șuviță de păr desprinsă.

– Ar trebui să ne grăbim, zise ea.

O astfel de briză le-ar fi stricat acoperirea mai repede decât i-ar fi plăcut.

– Așa-i. Hervey se dădu într-o parte, și o altă umbră i se alătură. Hopa sus, domnișoară Kate.

Katherine reuși să întrezărească marginea bărcii mici pentru pescuit, care se înălța și cobora de la mișcările valurilor de hulă. Se urcă în ea și se așeză la proră. Se simțea de parcă nu ar mai fi făcut asta de un milion de ani și, în același timp, de parcă ar fi făcut-o chiar ieri.

Barca mică fu împinsă mai departe pe apă, după care se înclină ușor când Hervey se instală la vâsle. Peste câteva minute, înaintau în tăcere prin abisul ce aducea a nori.

Vâslele scârțâiau, iar apa se lovea de barcă, în timp ce umezeala se învolbura în jurul lor. Înspre port, ceața era mai întunecată, mai gri, și din când în când apărea câte o masă de stâncă învăluită, după care dispărea din nou. Valurile de hulă se izbeau tot mai zgomotos de baza stâncilor. Barca încetini.

– Pe aici, pe undeva, zise Hervey încet.

Katherine se răsuci, se aplecă mult peste marginea bărcii și se holbă în adâncimile apei. Habar n-avea cum de știa Hervey unde erau, dar nu era prima dată când vâslise pentru ea. Învățase din experiență că rareori se înșela. Cunoștea țărmul mai bine decât îl cunoștea marea însăși.

Se prinse mai tare de marginea bărcii în timp ce aceasta se furișă înainte, legănată cu blândețe de valuri. Suprafața oceanului era ca o pânză întunecată, lumina apoasă licărind mohorâtă pe ea. Baliza ar fi trebuit să fie de un alb strălucitor și, în absența strălucirii orbitoare a soarelui, ar fi trebuit să fie ușor de observat. La amurg sau în zori, atunci era cel mai bun moment ca să...

– Oprește! Katherine se întindea deja după sfoara încolăcită la picioarele ei, fără să își ia ochii de la apă. O văd.

Baliza era suspendată sub suprafața apei, ca o lună strălucitoare stranie ce răsărea dintr-o altă lume. Îl auzi pe Hervey mârâind ușor în timp ce trase de vâslă ca să țină barca în loc.

– Dă-i drumul, domnișoară Kate. Hervey leagă capătul îndepărtat al frânghiei de marginea bărcii. Te țin eu.

Katherine își legă sfoara în jurul taliei cu mișcări pe care și le amintea de demult. Mai trase adânc aer în piept de câteva ori și se holbă la suprafața care se ridica și cobora sub ea. Fără să își acorde timp ca să se răzgândească, plonjă în apă.

Uitase însă cât de rece era apa. O înjunghie peste tot, imobilizând-o și țintuind-o locului preț de o clipă. Și apoi instinctul de demult preluă controlul, și Katherine coborî tot mai mult în întuneric, cu privirea ațintită pe sfera strălucitoare care atârna în fața ei. Își aminti că balizele se aflau mereu la o adâncime mai mare decât părea, așa că se forță să își dozeze mișcările.

Ajunse la baliză în câteva momente. Își desfăcu frânghia din talie și o legă cu iscusință în jurul sferei de sticlă cu mișcări vechi, exersate, pe care nu le uitase în timp. Pipăind, o înnodă cu grijă de pripon și trase de două ori tare de frânghie, după care o porni spre suprafață, căci plămânii îi protestau deja.

Ieși cu capul la suprafață și trase adânc aer în piept. Barca mică se afla chiar în fața ei, și îl văzu pe Hervey trăgând deja rapid în sus încărcătura grea. Katherine înotă spre barcă, cu dinții clănțănind, și se simți nejustificat de epuizată în timp ce rămase în apă, pe loc, așteptând cu cuțitul pregătit. Îl auzi pe Hervey înjurând ușor în timp ce se căznea cu greutatea încărcăturii, după care auzi o bufnitură, semn că reușise să tragă bidoanele în barcă. Înotă rapid spre barcă și tăie plasa de care fuseseră prinse greutăți ca să fixeze încărcătura. Greutățile din pietre se scufundară numaidecât, iar Hervey trase plasa și bidoanele în barcă. Îi întinse mâna lui Katherine și o trase înapoi și pe ea cu aceeași eficiență rapidă.

– Ai reușit din prima, domnișoară Kate, zise Hervey, părând impresionat. E ca în cazul călăritului, nu-i așa?

Katherine își încrucișă brațele pe lângă corp și se cocoșă, ferindu-se de aerul rece.

– Caii sunt mai calzi. O altă briză îi mângâie pielea, și aerul păru să licărească și să se lumineze. Am face bine să ne grăbim, spuse ea.

Vântul se întețește, și ceața se va ridica. Aș prefera să nu fiu prinsă în mijlocul golfului având la picioare coniac franțuzesc care face o avere.

– Amândoi am prefera asta.

Hervey se așeză din nou la vâsle și trase de ele.

Mica barcă pentru pescuit o porni înainte, cu vântul pe urmele lor. La tribord, stâncile se înălțau amenințătoare, crevasele și piscurile lor întrezărindu-se acum mult mai limpede ca în urmă cu doar câteva minute. Katherine se foi, simțindu-se periculos de expusă, chiar dacă ceața de pe suprafața mării era încă deasă.

– O duc cât mai aproape de peșteri, zise Hervey.

Părea îngrijorat.

Katherine își lăsă capul pe spate și se uită la vârfurile stâncilor dinspre nord. Putea întrezări deja pâlcuri verzi, pe măsură ce cerul de dincolo de ele se lumina tot mai tare, nuanțele lui argintii cedându-le locul altora albastre.

– Grăbește-te, îl îndemnă ea.

Dacă erau soldați pe marginile stâncilor, dacă fuseseră depistați, atunci erau o pradă ușoară. Un vânat ușor.

– O să...

– Șșșt. Katherine ridică mâna, auzind un sunet care nu își avea locul pe apă. În timp ce săltau pe suprafața apei, îi era greu să își dea seama ce fusese, dincotro se auzise sau de cât de departe.

– Ce auzi? șopti Hervey, încremenind.

Katherine clătină din cap. Iată! Se auzi din nou. Un sunet monoton, ca un scrâșnet, urmat de un pleoscăit înăbușit. Sunetul unei vâsle rotindu-se în suportul ei în timp ce lamela atingea apa.

– Nu suntem singuri, murmură ea, ducându-se fără să scoată un sunet la babord, căznindu-se să vadă prin ceață.

– Sus? întrebă Hervey în șoaptă.

Katherine clătină din cap.

– Pe apă.

– La naiba, înjură Hervey.

Știau amândoi că o singură persoană s-ar fi avântat pe apă. Nici un pescar întreg la minte nu ar risca să iasă în larg pe o astfel de ceață.

O nouă rafală de vânt dănțui pe suprafața mării, iar ceața se risipi îndeajuns încât Katherine să întrezărească silueta inconfundabilă

a unei bărci asemănătoare cu a lor înaintând prin apă, sub greutatea unei duzini de soldați ce își țineau armele la îndemână.

Se auzi un strigăt când ceața se lăsă la loc, dar era prea târziu. Fuseseră văzuți. Și, întrucât aveau un singur om la vâsle, erau clar în dezavantaj. Lui Katherine i se puse un nod în gât. Se auziră și mai multe strigăte și vâsle ce se cufundară în apă cu o frecvență dură.

Și-l închipui fără să vrea pe Hervey Baker cu o rană de glonț în toracele lui ca un butoi, soția și copiii lui plângând în hohote deasupra cadavrului.

Katherine se răsuci spre Hervey.

– Du barca la țărm. Cât poți de silențios și de rapid. Descărcați-o și plecați din golf.

– Stai așa, ce...

Nu mai auzi ce voise să spună, pentru că se aruncase deja din barcă și înota acum pe sub apă, îndepărtându-se de barcă și de plajă. Ieși la suprafață, lovind apa cu palmele și dând frenetic din picioare. Eforturile îi fură recompensate cu o cacofonie de strigăte, ordine și sunet de vâsle lovindu-se de barcă. Coteau în direcția ei. Slavă Cerului!

Katherine rămase pe loc, încercând să își controleze respirația și să își dea seama unde se afla. Își ridică privirea, concentrându-se la vârfurile stâncilor abia perceptibile prin pâcla ce începea să se risipească. Era mult mai aproape de plajă decât crezuse, ceea ce era o veste bună pentru Hervey și ceilalți. Acum, trebuia doar să le mai capteze atenția pentru câteva momente. Și să încerce să nu se înece și să nu fie prinsă.

Începu să înoate spre baza stâncii care se ivea pe plajă, ridicându-se și coborând odată cu valurile. Șuieratul valurilor de hulă în timp ce se spărgeau și alunecau pe stânci se înteți. Undeva pe marginea asta se afla o scobitură, o bucată de piatră aproape plată spre care înotase în tinerețe. Deasupra stâncii, marea sculptase o crevasă. Aproape imposibil de văzut din apă, era singura ei opțiune. De fapt, singura ei speranță.

Și dacă nu ar fi încercat să îi îndepărteze pe soldați de pe plajă, tot nu avea cum să înoate mai rapid ca o barcă plină de bărbați. Dacă ar fi înotat mai în adâncime, mai aproape de gura golfului, avea șanse mari ca oceanul să îi scutească pe soldați de efortul de-a o împușca. Da, era o înotătoare bună, dar nu era invincibilă. Marea era suverană,

dreptatea ei – imparțială și instantanee, și văzuse înotători mult mai buni înecându-se din pricina aroganței și a nesăbuinței.

Ceva lovi apa cu un pleoscăit în apropiere de ea, și un pocnet ascuțit răsună deasupra capului ei. Un alt pleoscăit, o altă detunătură întârziată. Trăgeau în ea. Trăgeau orbește în direcția din care se auzise zgomotul pe care îl făcuse.

Katherine își înăbuși groaza și se concentră la forma întunecată a stâncilor care se aflau chiar în fața ei. Lăsă ca hulele să o împingă mai aproape, încercând să nu se împotrivească mării, încercând să nu își forțeze membrele deja grele și lenește de la frig și oboseală. Căuta un punct anume, o formațiune proeminentă de stâncă... Iat-o! Se înălță dintr-odată amenințător prin ceață chiar în fața ei, așa că dădu cu putere din picioare, ridicând o mână, ca să nu se izbească de ea.

Simți roca aspră și acoperită de vegetație alunecoasă. Hula se prăbuși, trăgând-o în lateral. Un alt glonț lovi fațada stâncii deasupra capului ei, împroșcând cu fragmente de piatră peste ea. Își adună puterile și mai făcu un efort, încercând să ajungă la stâncă înainte ca oceanul să o târască în larg. Atinse stânca, apoi alunecă. Avea să fie trasă în larg...

Simți o mână prinzând-o de încheietură într-o strânsoare neîndurătoare. Fu trasă cu putere în sus, pe stâncă, julindu-și dureros picioarele de ea. Dacă nu ar fi fost atât de șocată și epuizată, poate că s-ar fi împotrivit. Acum însă, se lăsă pur și simplu trasă din mare ca o sirenă pe jumătate înecată.

Katherine ateriză jos, în fund, și își simți încheietura eliberată instantaneu, apoi o pereche de brațe puternice încolăcindu-i-se la subraț și peste piept. Se trezi ridicată în picioare de la spate.

– Trebuie să ne grăbim, îi șopti o voce la ureche.

O voce foarte cunoscută. Întoarse capul șocată și confuză.

– Ceața se împrăștie, murmură lordul doctor.

Își trase brațele de la subsuorile ei, aparent considerând-o îndeajuns de statornică încât să stea singură în picioare. Dar apoi o prinse de mână și o trase după el, îndrumând-o pe stâncă, tot mai sus și mai departe de mare, în timp ce hula le șuiera în jurul gleznelor. Îi puse mâna liberă deasupra capului când se aplecară sub proeminența pe care Katherine și-o amintea bine. Cu o siguranță de neclintit pe care nici un nenorocit de lord doctor nu ar fi trebuit să o aibă prin peșterile de pe coastă, baronul o conduse tot mai adânc printre

umbrele răsucite, fără să îi dea drumul la mână în timp ce ea se împleticea pe picioarele-i amorțite.

Ecoul gâfâielilor ei aspre răsunau din suprafețele din jurul lor, dar ea nu se opri. Nici nu își trase mâna din a lordului doctor. Acum, nu era momentul potrivit pentru întrebări sau cereri. Mai întâi, trebuia să fie în siguranță.

– Urmează-mă!

Îl simți cotind și conducând-o și mai adânc.

Katherine se întrebă încotro credea baronul că se îndrepta. Crevasa lată nu era atât de adâncă, și aici erau ascunși. Se lăsă totuși ghidată înainte, cu picioarele amorțite, simțind roca aspră sub tălpi.

– Pe aici.

Lordul doctor se oprise, îmboldind-o pe Katherine să o ia în fața lui. Se opri când văzu întunericul ce se întindea în fața ei, văzând lumina care pătrundea dinspre intrare, prea slabă ca să ajungă până acolo.

– Pe aici? reuși să îngâne clănțănind din dinți.

Lordul doctor o apucă mai strâns de mână, trecând în fața ei și conducând-o din nou. Simți aerul schimbându-se, răceala fiind înlocuită cu un aer mai umed, mai stătut, într-un întuneric desăvârșit. Ceea ce ea crezuse a fi partea din spate a crevasei nu era deloc partea din spate, ci o intrare într-o galerie mai adâncă.

Cu blândețe, dar neabătut, continuă să o tragă în față, până se opri brusc. Katherine se izbi de el, simțindu-și mușchii neîndemânatici și obosiți, și brațele lui ajutând-o să își găsească echilibrul.

Știa că ar fi trebuit să se îndepărteze de el. Și avea să o facă. Într-un minut. Dar, în clipa de față, căldura lui după răceala glacială a oceanului era prea ispititoare. În plus, acum, că groaza pe care o simțise începuse să dispară, își simți dintr-odată membrele slăbite și începu să tremure. Pentru moment, avea să se sprijine pur și simplu de el, să își tragă sufletul, să își vină în fire și să își recapete puterile. Să îngăduie căldurii pe care el o emana să pătrundă prin veșmintele-i de bumbac patetic de subțiri. Asta îi aminti că, practic, era îmbrăcată doar cu o cămășuță. Care avea picioare și brațe. Avea să își facă griji și în privința asta.

Într-un minut.

Lordul doctor se răsuci și se mișcă, și apoi Katherine simți ceva minunat de călduros pe umeri și pe spate. Își dădu seama că era haina

lui. Lordul doctor o trase apoi cu putere spre el, din nou. Doar că de data aceasta trupurile lor erau despărțite doar de două straturi de pânză umede.

– Ce naiba căutați acolo? întrebă el cu voce blândă.

Fir-ar să fie, nu avea dreptul să pună întrebări. Ea nu pregătise răspunsuri adecvate. În plus, ea ar fi trebuit să fie prima care să pună întrebări.

– Ce amuzant, se bâlbâi ea, clănțănind din dinți. Și eu aveam de gând să vă întreb același lucru.

– Aveți întâietate.

Acum, părea furios, deși îi dădea cu tandrețe părul ud la o parte de pe chip, ca un amant.

Ar fi trebuit să se îndepărteze de el, își zise din nou în sinea ei. În schimb, închise ochii și își sprijini capul de pieptul lui, ascultându-i bătăile regulate ale inimii.

– Am fugit de la amant pe fereastră și am căzut în mare, se bâlbâi ea.

– Mai încercați o dată.

– Scuza asta a funcționat pentru fratele meu.

– Nici un amant întreg la minte nu v-ar lăsa vreodată să fugiți pe fereastră.

Katherine s-ar fi îmbujorat dacă nu i-ar fi fost atât de frig.

– Am vrut să înot dimineața, se bâlbâi din nou.

– Să înotați dimineața?

– Mi se pare revigorant.

– Revigorant.

– Veți continua să repetați tot ce spun?

– Doar părțile care mi se par absurde.

– Păi, atunci, ar trebui să știți că mă distram de minune până să dau de un anumit lord doctor care se ascundea într-o peșteră.

Baronul expiră.

– De minune.

– De ce vi se pare așa absurd?

Nu mai tremura așa tare.

– Pentru că *trăgeau* în dumneavoastră.

– Mmm. Da, presupun că m-aș fi descurcat fără partea aia.

– V-ați pierdut mințile?

– Mmm.

Tot ce se putea. La urma urmei, se afla în brațele unui baron devenit doctor în care nu ar fi trebuit să aibă încredere. Era pe jumătate goală și udă leoarcă, după ce supraviețuise la mustață unei încercări de contrabandă. Se gândi că era foarte posibil să își fi pierdut într-adevăr mințile. Chiar foarte probabil. Și iată un alt lucru în privința căruia avea să își facă griji. Într-un minut.

– Dar dumneavoastră? întrebă ea.

– Ce-i cu mine?

– Și dumneavoastră v-ați pierdut mințile? Sau poate doar v-ați pierdut în general? Aș zice că nu prea sunt pacienți prin pădurile astea.

– Dumnezeule, Katherine! Nu vorbim despre mine. Ci despre tine și despre faptul că ai fi putut fi ucisă.

Katherine își încolăcise degetele pe cămașa lui și acolo rămaseră, prinse între ei, când îl auzi rostindu-i numele. I se tăie răsuflarea. *Katherine* sugera o intimitate și mai mare ca două trupuri înghesuite într-o peșteră.

– La ce *te gândeai*? mormăi baronul cu gura lipită de creștetul ei.

– Mă gândeam, zise ea cu gura lipită de cămașa lui, că îi puteam îndepărta pe soldați de barcă. Mă gândeam că tatăl a cinci copii ar trebui să se întoarcă la familia lui. E nevoie de Hervey Baker.

– Și de tine e nevoie.

– Sunteți amabil, zise ea, cu vocea încă înăbușită. Dar Matthew și tatăl meu s-au descurcat foarte bine și fără mine. Nu zic că nu le-ar fi dor de mine, dar cu siguranță nu au nevoie de mine. Nu așa cum familia lui Hervey are nevoie de el.

Lordul doctor tăcu. Li se auzeau doar respirațiile. Katherine își ridică capul, dorindu-și să-i fi văzut chipul.

– Ce căutați pe-aici?

– M-am oprit la familia Baker, zise el, fără să îi dea drumul din brațe. Mezinul lor a avut un abces la dinte săptămâna trecută. Frannie mi-a spus că Hervey e în golf. Nu trebuia să am o imaginație foarte bogată ca să îmi dau seama de ce. Mi-am zis să stau prin apropiere, în caz că cineva urma să aibă nevoie de îngrijire medicală. Mai ales după cele petrecute noaptea trecută.

Katherine se încruntă în întuneric.

– Dar ce căutați pe stâncă? Și în tunelul acesta sau ce-o fi?

– Eram pe plajă când am auzit împușcăturile pe apă. Am venit roată ca să mă apropii cât mai mult.

– Ați venit roată?

– Chiar că se aude ecoul aici.

Katherine avu impresia că baronul zâmbea. Îi ignoră gluma.

– Deci există o ușă dosnică.

– Da. De fapt, e mai degrabă o crevasă decât o ușă. În colțul de nord al golfului, chiar deasupra cotei maxime. Dacă știi unde să cauți.

– Și dumneavoastră s-a întâmplat să știți unde să căutați?

– Da. Contele de Rivers are două mătuși cărora le place foarte mult să caute fosile...

– Da, le-am cunoscut. Mi-au spus despre asta.

– Și, cu ani în urmă, mi-au spus și mie despre un pasaj pe care l-au găsit din întâmplare. L-am explorat din curiozitate.

Katherine își dădu seama că se încrunta în timp ce-i asculta răspunsurile atent rânduite.

– Nu sunt idiot, domnișoară Wright, zise el. Știu ce căuta Baker aici. Sau, cel puțin, îmi închipui destul de bine. Nu vreau să cunosc detaliile. Dar aș vrea să știu ce naiba făceați dumneavoastră cu el?

– Am aptitudini de recuperare, bombăni ea.

– Aptitudini de recuperare?

– Ați auzit? Încă un ecou.

– Iar dumneavoastră parcă ați fi un spaniel trimis pe câmp după o pereche de fazani morți.

Katherine se mai îndepărtă puțin de el, și aerul rece i se furișă neplăcut în sus pe pielea-i umedă. Se înfășură mai tare în haina lui.

– Înot, zise ea. Lucru de care este ocazional nevoie pentru a recupera... anumite obiecte pierdute.

– Înțeleg.

– Mă cam îndoiesc, dar este puțin irelevant în situația de față și nu vă privește. Se mai dădu un pas în spate, ca să știe o treabă, dar se opri brusc când se lovi cu spatele de un perete de stâncă. Se încruntă din nou. Deși mi-a plăcut foarte mult discuția noastră, credeți că am putea pleca? Dacă vă amintiți, ar trebui să predau un curs în dimineața aceasta la Avondale și, deși sora dumneavoastră pare o femeie remarcabilă care nu pune mare preț pe înfățișare, cred că până și pe ea ar deranja-o cum arăt acum.

– S-ar putea să aveți dreptate. Părea amuzat. Cum se numește ținuta actuală?

– Glacială, rosti ea scrâșnind din dinți.

– Ah, nu putem îngădui așa ceva.

Îi găsi mâna în întuneric și i-o strânse în palma-i caldă. Katherine știa că ar trebui să și-o tragă înapoi, dar nu reuși să o facă.

– Și plănuiați să mergeți acasă îmbrăcată așa? întrebă el chibzuit.

– Nu. Pe plajă erau ascunse – de fapt, încă sunt ascunse – o cămașă și pantaloni uscați.

– Ah. Le-aș putea recupera pentru dumneavoastră, dacă doriți.

– De ce ați face așa ceva?

– Pentru că îmi vreau haina înapoi. E preferata mea.

– Am înțeles. Katherine nu știa dacă să îl creadă sau nu. V-aș fi recunoscătoare, mulțumesc, zise ea țâfnoasă. Îi datora măcar atât. Care ar fi fost alternativa? Să aștepte lăsarea întunericului și să se furișeze spre casă? Să aștepte tremurând să se usuce în peștera asta umedă sau să spere că Hervey sau vreunul dintre bărbați avea să se întoarcă să o caute și să îi aducă veșminte?

Aproape că pufni disprețuitor. Nicicare dintre bărbați nu avea să se apropie de golf vreme îndelungată. Îi veni în minte un alt gând.

– Îi veți spune? Surorii dumneavoastră? Despre mine și asta... Se opri, gândindu-se cu întârziere că se putea să își fi irosit șansa la un salariu generos înainte să înceapă măcar. Puțin probabil ca o contrabandistă să fie bine primită pe coridoarele sacre ale Școlii de Fete Haverhall.

– Ce să îi spun? Că înotați dimineața pentru o sănătate mai bună? Nu văd de ce ar conta pentru ea.

– Înțeleg. Simți o ușurare instantanee, urmată rapid de o bănuială. Păreți foarte galant în privința asta.

Lordul doctor pufni.

– Cel a cărui casă e făcută din sticlă nu ar trebui să arunce cu pietre.

– Ați inventat asta pe loc?

– George Herbert a inventat-o.

– Cine e George Herbert?

– Un poet, printre altele, dar ne abatem de la subiect. Încerc să spun că s-ar părea că sunteți ciudat de calmă pentru cineva asupra căreia s-a tras.

– Nu e prima dată când s-a tras în direcția mea, milord.

– *Poftim?*

Katherine flutură din mână, nepăsătoare și nerăbdătoare, lucru ridicol, de altfel, căci el oricum nu o putea vedea.

– Uitați că am spus-o. Vă asigur că nu se va mai întâmpla. „Probabil", adăugă în sinea ei. Vă dau cuvântul meu. Îmi dați și dumneavoastră cuvântul că acest... incident va fi dat uitării?

Lordul doctor tăcu, ținând-o încă strâns de mână.

– Da.

În mod straniu, Katherine îl crezu.

– Vă mulțumesc, milord.

– Nu îmi mai spune *milord*. Harland e în regulă.

Harland categoric nu era în regulă. *Harland* sugera o apropiere, o afecțiune și un parteneriat pe care Katherine nu voia să le simtă. Deși, ținând cont că ea era aproape goală, înfășurată în haina lui, părea absurd să se împotrivească acum.

– S-ar putea să fie nevoie să mai așteptăm o vreme înainte să putem pleca, o atenționă el. Să ne asigurăm că... golful e gol. O să ies eu primul.

– Și dacă nu e gol și pe plajă te așteaptă o barcă plină cu cei mai iscusiți oameni ai Maiestății Sale? întrebă ea. Ce explicații le vei da?

– Am auzit pur și simplu împușcăturile și am mers să văd ce se petrece. Doar sunt doctor. Era posibil să fie cineva rănit. Și, în afară de haină, veșmintele îmi sunt uscate, dovadă că nu eu am sărit în apă ca un lunatic. De fapt, m-aș oferi chiar să îi ajut să îl caute pe acest nebun, care cu siguranță s-a înecat până acum.

– Ce mărinimos din partea ta!

– Nu-i așa?

– Tot nu înțeleg, zise ea brusc.

La naiba, ar fi vrut să îi vadă chipul. Ca mai înainte, nu îi plăcea să poarte astfel de conversații în locuri în care nu îi putea vedea expresia.

– Ce anume nu înțelegi?

– Pe tine.

– Va trebui să fii puțin mai specifică de-atât.

– De ce ai fi de partea mea.

– Te plac. Pe căpitan, nu. Îl plac și mai puțin, de fapt, când trage în tine.

– Fii serios! Ce am făcut, ce fac adică, este greșit.

– Greșit pentru cine anume? întrebă el deloc amuzat.

Ceea ce o făcu să se oprească.

– Nu doar că e greșit, ci e și ilegal.

– Ei bine, sunt multe lucruri legale care sunt greșite și multe lucruri ilegale care nu sunt greșite.

Ce cuvinte ciudate din partea unui nobil!

– Cum ar fi? întrebă ea.

Katherine îi simți degetele încordându-i-se pe mână.

– Nu contează.

– Ba eu cred că da.

Harland nu spuse nimic.

– Sunt o infractoare, insistă ea cu nesăbuință.

– Ești o femeie care a sărit în apă pentru ca o familie să nu rămână fără soț și tată. O femeie care nu doar că a fost dispusă să își salveze fratele fizic, ci a și recurs la măsuri extreme ca să îl ascundă, fără să ezite. Se opri. Dacă vrei să adaugi și infractoare pe lista asta, presupun că e dreptul tău, dar nu asta văd când mă uit la tine.

Katherine simți un val de căldură străbătându-i fiecare centimetru de piele. Inima îi bătea cu putere în piept, într-un ritm nefiresc, și se putea concentra doar asupra senzației pe care i-o lăsa pielea lui pe mână. Îl auzi mișcându-se în întuneric, apoi îi simți cealaltă palmă mângâind-o ușor pe obraz. I se tăie răsuflarea și simți un nod delicios în stomac.

– Nu îmi plac etichetele, șopti lordul doctor în întuneric.

Katherine înghiți în sec. Ce se întâmpla aici era periculos. Dar, la o adică, toată dimineața fusese periculoasă, și poate că rămășițele celor petrecute în golf, fiorul supraviețuirii, iureșul de spaimă și de triumf îi confereau cuiva o putere neomenească pe moment, ca mai apoi să îl facă slab ca o pisicuță. Dar, în peștera aceasta, nechibzuința zăbovea. El îi șoptea în continuare la ureche și îi încingea trupul.

– Nu îmi place să mi se spună ce pot face și ce nu. Ce este corect și ce este greșit, bazat doar pe preconcepții și ignoranță. Se apropie mai tare de ea. Cred că nici ție nu îți place.

Katherine avu impresia că negase clătinând din cap.

Simți mâna cu care el o mângâiase pe obraz acum la tâmplă, unde încă i se scurgea apă din păr. Îl simți mișcându-se și trecându-și ușor buzele peste pielea ei, în locurile în care tocmai o atinsese. Închise

ochii, simțind o dorință profundă în piept, atât de acută, încât era aproape de nesuportat.

Îl simți mișcându-se din nou și căldura respirației lui pe gât și apoi buzele atingându-i ușor obrazul. O gâdilă fiecare terminație nervoasă. Sânii i se îngreunară, și simți o durere surdă între picioare.

Știa că îi cerea permisiunea. Trebuia doar să își întoarcă ușor capul. Trebuia doar să accepte ceea ce trupul ei își dorea cu înverșunare.

– Ar trebui să plecăm, șopti în schimb.

Era înfiorător, dar lipsea ușurarea pe care ar fi trebuit să o simtă după acest avânt de putere.

Lordul doctor încremeni. Aerul se învolbură în jurul ei când se trase de lângă ea, deși nu îi dădu drumul la mână.

– Ai dreptate. Ar trebui.

Capitolul 7

Harland ar fi trebuit să știe.

Ar fi trebuit să știe cine avea să îl înlocuiască pe Matthew Wright atât de rapid. Paul fusese unul dintre cei mai prolifici contrabandiști din ținutul Kent până să fie rănit. Fusese un lucru firesc ca Matthew să îi ia locul tatălui său, întrucât cunoștea foarte bine coasta, era isteț și atent la detalii și pe deplin loial oamenilor lui.

Era logic ca fiica lui Paul să fie la fel de pricepută. Și la fel de altruistă.

Dintre toți, Harland ar fi trebuit să știe cât de puternice erau legăturile de familie. Ar fi trebuit să știe cât de multe erau dispuși oamenii să facă pentru a le purta de grijă celor dragi lor. Pentru că și el făcuse lucruri pe care nu se gândise vreodată că le-ar face ca să își salveze propria familie.

Harland fusese în peșteră, se ascunsese pe stânca aceea cu mult timp înainte ca soarele să se căznească să se ridice deasupra orizontului, pentru că timpul era esențial și pentru că avea un interes în coniacul care se afla în continuare pe fundul mării. Nu își dăduse însă seama pe atunci cât de interesat era de femeia pe care o scosese din mare.

Katherine Wright îl făcea să simtă lucruri pe care nu voia să le simtă, după cum o dovedea impulsul lui mistuitor de a o proteja cu orice preț. Îi era greu să gândească în prezența ei sau, cel puțin, să se gândească și la altceva în afară de senzația pe care i-o lăsa trupul ei lipit de al lui. Îi era dificil să inventeze minciuni și pretexte în prezența ei, ba, mai rău, îi era greu să își amintească de ce trebuia să o facă. La naiba, nu mai era doar fascinat.

Era îndrăgostit.

Mai fusese îndrăgostit o dată. Disperat, deznădăjduit de îndrăgostit. Asta îi deformase realitatea, scăldând totul într-o lumină de credință și dragoste închipuită față de o persoană care nu merita. Îl făcuse să înlocuiască rațiunea cu un devotament orb și obiectivitatea,

cu o dorință copleșitoare. Când frumoasa Lady Patrice Neville îi acceptase cererea în căsătorie, crezuse cu sinceritate că aceasta nu fusese îndrăgostită de averea familiei lui sau de stilul lor de viață decadent, ci de el.

Fusese un prost.

La scurtă vreme după nuntă, vederea i se limpezise. Iar după moartea soției lui și scandalul furtunos care urmase, cele câteva relații amoroase pe care le avusese fuseseră lipsite de importanță pentru el, cu excepția plăcerii fizice scurte resimțite de ambele părți. Emoția și atașamentul lipsiseră voit și, prin urmare, la fel și preocupările și distragerile care le însoțeau de obicei.

Distragerile precum Katherine Wright erau de-a dreptul periculoase.

Și-așa era destul de rău că acum era și ea implicată în această rețea de contrabandiști. Ar fi fost dezastruos dacă și-ar fi îngăduit să se implice la un nivel mult mai personal. Nu doar că îl făcea să își piardă focalizarea și concentrarea în momente cruciale, ci îl făcea și să își dorească să creadă în lucruri în care nu mai credea de multă vreme. Îl făcea să își dorească lucruri pe care își promisese că nu avea să își mai îngăduie vreodată să le dorească.

Acum, era mai deștept decât fusese atunci. Și își putea dovedi acest lucru străduindu-se să o evite pe domnișoara Wright de acum înainte. Să o evite oricând și oriunde se putea...

– Lord Strathmore.

Harland tresări și se răsuci, dând cu ochii de un bărbat cunoscut care se afla în garderoba lui și examina vârful unui cuțit mic, încruntându-se feroce.

– La naiba, Gibbs, cât de curând, vei da peste cineva care te va împușca fără să stea la povești.

– Nu ai armă de foc. M-am asigurat de asta. Nu a fost greu, ținând cont că ești pe jumătate gol.

– Așa cum sunt de obicei oamenii în garderobe, când ușile sunt încuiate.

– Ferestrele nu erau încuiate. Bărbatul scund și blond se încruntă în continuare la cuțitul lui. Hmm. I-am stricat vârful de cadrul ferestrei.

– Așa-ți trebuie. Harland se întinse după o cămașă curată. Ai noroc că nu ai murit căzând de la etajul al doilea.

Bărbatul pe care îl cunoștea drept Patrick Gibbs se strâmbă. Harland era aproape convins că nu era numele lui adevărat.

– Ai spaliere care ajung până la ferestrele de la al doilea etaj. S-ar putea să vrei să le schimbi.

– Spărgătorii de case nu sunt chiar atât de mulți în Dover ca în Londra, Gibbs.

– Nu sunt spărgător de case. Sunt majordom.

– Nu îmi dau seama cum.

– Mă pricep să deschid uși.

– Și ferestre.

– Întocmai, încuviință Patrick, uitându-se la haina pe care Harland și-o dăduse jos și pe care se vedeau urme șterse, dar evidente de apă sărată. Ai înotat, milord?

– Nu. Atât avea să-i spună. Harland își trase cămașa peste cap. Dacă ai venit după ultimul transport de coniac de Boulogne, să știi că e pe drum. A apărut o ușoară, dar inevitabilă întârziere la recuperare. Ar trebui să ajungă la Londra poimâine.

– Nu am venit să întreb de coniac.

Harland știa deja. Dar sperase.

– Ah. Atunci, ce te aduce până în Kent? Bănuia că răspunsul la această întrebare nu era atât de mult *un ce*, cât *un cine*.

– Speram să mă întrebi. Gibbs își vârî cuțitul mic înapoi în teacă și își încrucișă brațele peste piept. Era cam de-o vârstă cu Harland, sprinten și musculos, și aducea mai degrabă a saltimbanc într-un circ ambulant decât a majordom într-o locuință elegantă din Londra. Colegul dumitale din Londra m-a trimis să te implor să îi faci o favoare.

Harland apucă o vestă și și-o trecu peste umeri.

– O favoare?

Da, pe naiba! Era, de fapt, un ordin, se gândi el.

– Nimic din ce n-ai mai făcut până acum.

Harland își încheie fără grabă nasturii. Făcuse multe lucruri pentru cel pe care îl cunoștea drept King. Un bărbat care controla lumea interlopă din Londra cu o putere la care majoritatea monarhilor puteau doar visa. Un bărbat care îi oferise lui Harland o ancoră de salvare, ca să salveze compania de transport a familiei ce aproape că fusese ruinată financiar după moartea bruscă a părinților lui.

Contra cost, bineînțeles.

Prețul fusese ca Harland să îl servească cu loialitate de-a lungul coastelor din Kent timp de douăzeci de ani. Piețele ilegale lacome din Londra cereau constant coniac, tutun, dantelă, mătase și tot soiul de articole speciale, aducându-le în schimb profituri uluitoare celor care le finanțau. Oameni precum King, care căutau oameni ca Harland pentru a-și îndeplini scopurile reciproc avantajoase.

Strathmore Shipping nu mai risca să intre în faliment, familia lui nu mai risca să fie ruinată. De fapt, registrele întreprinderii acum înfloritoare arătau o acumulare tăcută a unei averi substanțiale. Cu toate acestea, Harland nu își plătise nici pe departe datoria față de King.

– King vrea să ne dublăm transportul de mătase și tutun? Alte comenzi de dantelă?

Chiar în timp ce o rosti, Harland știu că își făcea singur iluzii. Sosirea neașteptată a lui Patrick vorbea de la sine. King își dorea ceva mult mai complicat de-atât. Patrick își desfăcu brațele de la piept.

– Îi are pe ceilalți bărbați și pe celelalte femei de pe coaste care se pot ocupa de astfel de lucruri mărunte, îi confirmă el. Are însă nevoie de cineva cu abilități care depășesc transferul de bunuri importate. Abilități ca ale tale.

Harland expiră apăsat.

– Câți sunt de data asta?

– Patru.

– Patru? Asta va îngreuna lucrurile. Chiar și cu legăturile pe care le avem la Newgate...

Patrick clătină din cap.

– Nu sunt la închisoarea Newgate.

– Dar unde?

– Woolwich.

Harland își ridică privirea spre tavan, de parcă s-ar fi așteptat să găsească un alt răspuns acolo. Îl găsi doar pe cel evident.

– Sunt la bordul unei nave?

– Pentru moment, da.

– Și cum ar trebui să îi dau jos de pe...

– De asta mă ocup eu, îl întrerupse Gibbs. Am mai făcut-o. Treaba ta este să îi ții în viață în timpul transportului.

– Transport unde?

Patrick inspiră pe nas.

– Franța, bineînțeles. Nu se menționase încă un anumit port când am plecat. Străbătu distanța scurtă silențios, cu mișcări fluide. Era ca o panteră. Vor fi mutați în sus pe râu.

Harland făcu o grimasă.

– Tamisa și estuarele ei sunt pline de blocade și spioni. Nu poți să miști un mușchi fără să observe cineva. Poate că King ar vrea să ia în calcul varianta de a-i muta mai întâi pe uscat și apoi să folosească bărcile pentru stridii mai în susul coastei din Kent, așa cum am făcut cu ceilalți prizonieri de război.

Altă marfă care se dovedise a fi incredibil de profitabilă pentru King.

– Cred că s-a discutat și asta. Totuși, s-a ajuns la concluzia că nu sunt îndeajuns de sănătoși ca să supraviețuiască unei astfel de călătorii. S-ar putea să nu supraviețuiască nici măcar extragerii.

– Ai confirmat că sunt într-adevăr în viață?

– Pentru moment. Deși s-a sugerat că cel puțin unul dintre ei va avea nevoie de o amputare a piciorului ca să rămână în viață. De aceea a și cerut King să te ocupi tu de asta.

– Cine sunt? întrebă Harland.

– Mi s-a dat de înțeles că toți patru sunt fii mai mici ai unor aristocrați francezi care au reușit să își păstreze și capetele, și averile după revoluție. Sunt dispuși să plătească bani grei ca să își recapete progeniturile.

– Dacă sunt aristocrați, cu siguranță pot apela la alte mijloace.

– Băieții sunt marinari. Bunuri de preț. Știi cât de țâfnoși sunt englezii când vine vorba despre a returna marinei franceze marinari instruiți, cu experiență.

Harland știa. Cel mai probabil că fiecare prizonier își începuse instruirea pe mare la vârsta de șapte sau opt ani.

– Vârsta?

– Cel mai tânăr avea 12 ani când a fost capturat. Chiar înainte să înceapă toată drama de la Quatre Bras.

Harland își înăbuși o înjurătură. Cerule mare! Instruiți sau nu, celmai tânăr fusese doar un copil când îl luaseră prizonier. Trebuia să aibă vreo 17 ani acum. Nu era încă bărbat. Și totuși, era în continuare prizonier al unui război care se încheiase. Nici măcar nu își putea închipui cum de supraviețuise atât de mult.

Harland fusese pe nave-închisori. Văzuse starea prizonierilor de război de rând pe care îi îngrijise temporar. Amintirile acelea intense alungară orice junghiuri de vină pe care le-ar fi simțit la gândul că înapoierea prizonierilor francezi în țara lor era, de fapt, o trădare față de propria țară. Nu exista nici o scuză pentru condițiile pe care le îndurase și cărora reușiseră să le supraviețuiască.

Harland încercă să păstreze o mină neutră.

– Presupun că îmi fac iluzii dacă cred că plata se va face în monede. Sau în tărie. Sau...

– Artă, confirmă Patrick. Partea ta de plată, precum și a echipei mele din Londra și a persoanelor noastre de contact franceze se va face, bineînțeles, în monede pentru serviciile prestate, dar clienții îl vor plăti pe King cu ceva... de neînlocuit.

Harland se încruntă. Arta era marfa de contrabandă cel mai dificil de transportat, dar o făcea tot mai des în ultima vreme. Era deseori mare și mătăhăloasă și trebuia îngrijită cu mare atenție. Nu putea fi scufundată și nu putea fi ascunsă în carene false sau remorcată pe sub apă. Nu putea fi ascunsă în peșteri și tuneluri umede și nu era ușor de mascat și de ascuns în timpul transportului.

Deși, ce-i drept, era rentabilă. Partea pe care o primea Harland când reușea să transporte artă era substanțială. Ceea ce însemna că plățile pe care le împărțea anonim prin Matthew Wright erau și ele mai mari decât pentru un transport tipic de dantelă sau coniac.

– Când? întrebă Harland.

– Peste o săptămână.

Harland râse.

– Glumești.

– Oamenii și persoanele mele de contact sunt deja pe poziție. King te vrea în Londra de ieri. M-a trimis ca să mă asigur de asta. Mai vrea și să te ocupi personal de lucrările de artă pe care le vei ridica la livrare și să le aduci în Londra. Ca atare, vrea să te asigure că va merita efortul. Îți plătește dublu decât de obicei.

– De ce trebuie să le ridic eu? se răsti Harland, ignorând pe moment banii. Banii nu îi erau de nici un folos unui mort. Iar Harland luase măsuri atente de-a lungul anilor pentru a reduce la minimum riscul să se întâmple așa ceva. Pentru toți cei implicați. Există o rețea consacrată de bărbați capabili să aducă marfa, continuă el. Aceeași rețea pe care o folosesc mereu.

Patrick ridică din umeri.

– Nu împușca mesagerul.

– Nu pot pleca așa din scurt.

– Băiatul, cel mai tânăr, va muri dacă îl mai lăsăm acolo. Posibil și fratele lui, care suferă în lanțuri lângă el.

– Cine spune asta?

– O spun paznicii de pe navă care au fost foarte fericiți să își vâre în buzunare monedele pe care li le-am dat ca să fie... neatenți. Prizonierii trebuie să ajungă în Franța în viață.

Harland înjură.

– Două zile până la Londra. O zi ca să extragem prizonierii. Trei, poate patru pe râu și ca să traversăm canalul. Nu ar trebui să fie o problemă.

– Nu ar fi dacă ar fi sănătoși, mârâi Harland. Ai zis că cel puțin doi dintre ei sunt pe jumătate morți. Dacă starea lor s-a deteriorat atât de tare cum zici tu și dacă trebuie să încep să amputez bucăți din ei ca să îi țin în viață, nu îi pot trata pe toți de unul singur. Voi avea nevoie de ajutor. Medical.

– Lui King nu-i va plăcea.

– Nu cred că are de ales.

– Atunci, fă ce trebuie să faci, îi răspunse Gibbs. Pentru că va trebui să te miști rapid, fie că îți place, fie că nu. Avem foarte puțin timp la dispoziție.

Harland înjură din nou pe sub mustață.

– Nu le predai studentelor la medicină? Ia-o pe una dintre ele, îi sugeră Patrick.

Harland se holbă la el.

– Doar n-o s-o invit pe fiica vreunui nenorocit de conte la o evadare din închisoarea Woolwich, în caz că asta îmi sugerezi să fac. Oricât de deschisă ar fi la minte, nu va avea îndemânarea necesară pentru a trata soiul de răni pe care bănuiesc că le au prizonierii noștri și, în plus, există unele limite, Gibbs. Nu pot să transform o potențială contesă într-o infractoare. Cel puțin, nu cu bună-știință.

Patrick își scoase cuțitașul și examină din nou vârful stricat.

– Sunt convins că știi și alți chirurgi, zise el. Vreun flăcău cu care ai fost în armată, experimentat și discret?

Harland clătină din cap.

– Au trecut ani întregi de când i-am văzut ultima dată pe cei cu care...

Se opri. Și clătină din nou din cap. O idee i se înfiripă în minte, dar o alungă pentru că era prostească. Dar aceasta reveni și i se implântă cu putere în minte, până nu o mai putu ignora.

– Peste două zile, zise Patrick. Trebuie să fii în Londra peste două zile. Și pacienții tăi vor avea nevoie de tine tot atunci. Bărbatul scund ieși din garderobă și se duse spre fereastră. Să îi spun lui King să te aștepte?

De fapt, nu era o întrebare. Harland oftă. De fapt, nu prea avea de ales.

– Da, fir-ar să fie!

Da, avea să se ducă la Londra ca să facă orice trebuia făcut. Nu îl putea refuza pe King fără să încalce înțelegerea lor inițială și nu putea refuza un pacient aflat în nevoie fără să își încalce jurământul depus ca doctor.

Dar avea nevoie de ajutor.

În nici un caz nu avea să îi prezinte primul motiv lui Katherine, dar i-l putea prezenta pe al doilea. Era convins că domnișoara Wright nu avea să întoarcă spatele cuiva aflat în nevoie, oricine ar fi fost sau de unde venea.

Mai trebuia doar să o convingă să o facă împreună cu el.

Capitolul 8

Katherine își schimbase hainele și își împletise cu grijă părul, mult mai preocupată ca de obicei de felul în care arăta. Pe drum spre Avondale, își dădu seama că era emoționată. Nu mai predase niciodată nimănui, nu mai fusese niciodată plătită pentru a le împărtăși altora din cunoștințele și priceperea ei. Era un lucru nou, dar palpitant pentru ea.

Katherine trecu pe lângă ușa din față și se duse în spate, spre intrarea prin bucătărie pe care o folosise data trecută, când venise aici împreună cu fratele ei și cu lordul doctor. Se întrebă dacă avea să fie și el acolo. O parte din ea spera că nu avea să îl vadă. Cealaltă parte din ea spera cu disperare că avea să îl vadă. Pentru că se gândise la el toată dimineața, închipuindu-și ce s-ar fi întâmplat dacă și-ar fi întors capul în peșteră, când fusese lipită de el. Dacă ar fi făcut un compromis.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi retras?

Bătu la ușa de la bucătărie și așteptă. Și așteptă. Dar nu îi răspunse nimeni. Împinse șovăielnic ușa. Nu se vedea țipenie de om. Un foc ardea într-o vatră masivă spre stânga ei și în aer se simțeau mirosuri delicioase. Ardei, pâine și ceva delicios. Stomacul îi chiorăi. Nu prea avusese mâncare acasă. Poate că, dacă avea noroc, avea să i se dea ceva de mâncare aici. Poate chiar suficientă cât să îi ducă și tatălui ei.

Voci feminine îi întrerupseră șirul gândurilor, pătrunzând de undeva dinspre interiorul casei. Katherine înaintă cu grijă, așteptându-se întru câtva să își facă cineva apariția și să o întrebe ce căuta acolo. Trecu pe lângă cămări și înaintă pe un coridor îngust, iar când deschise ușa de la capătul lui se trezi în ceea ce era antreul principal al conacului Avondale. În centrul lui se afla o masă de lemn rotundă, iar pe ea o vază masivă cu flori ce înmiresmau plăcut aerul.

La dreapta, scările late și impresionante se înălțau spre următorul etaj, iar pereții erau acoperiți de portrete cu rame aurii ce semănau cu cele pe care le văzuse la etaj. Prin ferestrele încastrate în perete de-o parte și de cealaltă a ușii de la intrare pătrundea lumina dimineții târzii, reflectându-se aproape orbitor în podeaua de marmură.

Un râset, clar feminin, se auzi dinspre o ușă întredeschisă din capătul îndepărtat al antreului. Fu urmată numaidecât de o voce joasă, de bariton, catifelată și sigură, pe care Katherine o recunoscu instantaneu ca aparținându-i lordului doctor. Simți un tremur de plăcere în adâncul ei și o căldură instantanee. Încremeni. Dacă voia să predea în această casă, dacă voia să își câștige salariul, trebuia să se pregătească să îl întâlnească cu regularitate pe lordul doctor. Da, acțiunile lui dovediseră că era un om cu o onoare deosebită, chiar dacă motivele lui erau neclare. Da, stârnise în ea dorințe, nevoi și închipuiri pe care le crezuse moarte de multă vreme. Și da, fir-ar să fie, îl plăcea. Dar nu ar fi urmărit niciodată...

– Bună dimineața.

Katherine tresări și se răsuci. Se trezi examinată de un bărbat care se sprijinea de perete și curăța un măr cu un cuțit mic. Era înalt, cu părul bălai, cu ten strălucitor de la ore petrecute în aer liber și, judecând după veșminte, probabil grăjdar. Sau poate grădinar. După aceste prime impresii, observă cicatricea îngrozitoare de pe partea stângă a chipului lui. Îi redusese ochiul stâng la o creastă răsucită de țesut cicatrizat și se continua peste obraz și până sub gulerul de la haină. O arsură dată de o explozie produsă la mică distanță, presupuse Katherine, care probabil ar fi trebuit să îl ucidă. Dar nu o făcuse, iar Katherine se întrebă ce tratament împiedicase...

– Ești chirurgul, continuă el, prinzând o bucată de coajă înainte să cadă pe jos.

– Poftim?

– Chirurgul angajat ca să predea. Am dreptate?

Katherine încuviință din cap. Se gândise să se prezinte drept moașă, dar...

– Am știut eu. Bărbatul tăie frumos o felie de măr și înfipse vârful cuțitului în ea. Știi de ce? Nu așteptă însă ca ea să îi răspundă. Pentru că mă privești la fel ca Strathmore.

Katherine clipi, încurcată.

– De parcă ai fi fascinată, nu îngrozită de fața mea. Și te întrebi dacă aș fi dispus să beau un ceai cu tine și să îți răspund la vreo duzină de întrebări medicale. Am dreptate?

Katherine se împotrivi unui zâmbet ce amenința să îi răsară pe chip, dezarmată de felul lui deschis și nonșalant de-a fi.

– Nu întru totul.

– Ah, nu?

– Prefer whisky-ul în locul ceaiului.

Bărbatul râse.

– Înțeleg de ce Strathmore e fascinat.

Katherine se îmbujoră. Din nou. Și urî acest lucru. Nu voia să se gândească la faptul că lordul doctor discutase cu servitorii de la Avondale despre ea, chiar dacă fusese un compliment. Mai ales dacă fusese un compliment. Pentru că astfel de cuvinte o lăsau fără glas.

– Iartă-mă și scuză-mi lipsa de formalitate, continuă bărbatul cu păr bălai, așa că nu mai fu nevoită să îi răspundă pe măsură. Eli Dawes, conte de Rivers, la dispoziția dumneavoastră. Făcu o plecăciune scurtă. Bun venit la Avondale!

Katherine rămase cu gura căscată. Cu siguranță glumea. Pentru că, altminteri, era un alt mare lord care nu se comporta ca un mare lord. Care nu se comporta deloc așa cum avea ea nevoie să se poarte, pentru că hotărâse deja că îl plăcea pe acest bărbat. Nu voia să îi placă un conte. Așa cum nu voise nici să îl placă pe lordul doctor.

– Katherine Wright, reuși ea să îngâne. Profesoară interimară. Și... chirurg. Nu prea avea sens să se prezinte altfel, ținând cont că era limpede că lordul doctor își permisese să o prezinte drept chirurg.

Contele se desprinse de lângă perete.

– Ei bine, domnișoară Wright, nu aș vrea să te rețin. Dar, cât timp vei fi cu noi, ar trebui să știi că servitorii mei îți stau la dispoziție. Cu orice ai nevoie. Făcu o grimasă. Nu îi vei cere măcelarului bucăți pe care să le spinteci, nu?

Katherine pierduse firul conversației.

– Nu..., se bâlbâi ea.

– Slavă Cerului!

Rivers își vârî în gură bucata de măr.

– Mulțumesc pentru ospitalitate, spuse ea șovăielnic, încercând măcar să îi mulțumească pentru ofertă.

Rivers înghiți.

– Desigur. Este o plăcere să vă avem printre noi, zise el și o porni înspre bucătărie. Se opri scurt, întorcându-se. Strathmore se întreține în salon, în caz că îl căutai, zise el ca o completare. Îți doresc o zi frumoasă în continuare.

– Și ție, îi răspunse Katherine, deși contele se făcea deja nevăzut.

Rămase în picioare în antreu, din nou singură, simțindu-se cam întoarsă pe dos. Se auziră din nou chicoteli dinspre ușa întredeschisă a salonului.

„Hayward se întreținea?" Ce însemna asta? Deși, dacă era să se ia după râsetele feminine, își dădea destul de bine seama ce însemna asta. Fără îndoială că veneau multe vizitatoare la Avondale, îmbrăcate cât mai elegant, sperând să prindă în laț un potențial mire. Dover era departe de Londra, iar un baron sofisticat, avut, arătos și necăsătorit era irezistibil. Poate că mamele concentrate asupra măritișului nu erau la fel de poleite și de elegante ca omoloagele lor din Londra, dar era destul de convinsă că erau la fel de ambițioase.

Nu era deloc irațional. Ba chiar era de așteptat.

Și nu era treaba ei. Sau grija ei. Grija ei era cursul pe care trebuia să îl predea. Ar trebui să o caute pe ducesă... Adică, pe Clara. Ar trebui să aleagă unde să predea mai exact cursul și să îi arate directoarei Școlii de Fete Haverhall cu ce avea de gând să înceapă. Probabil că studentele erau sechestrate undeva. Poate un curs de acuarele în grădină? Sau poate o lecție de muzică? Cel mai probabil, la etajul al doilea, pe undeva. Katherine o porni înspre scări, oprindu-se la baza lor, cu mâna pe balustrada ornată.

Se auzi din nou un râset, urmat de vocea lordului doctor.

Iar Katherine se răsuci, îndreptându-se spre salon.

Străbătu coridorul, strecurându-se silențios prin ușa parțial deschisă și oprindu-se chiar lângă intrare. Era un spațiu luminos, diafan, datorită ferestrelor lungi care dominau peretele opus și coloritului de un crem pal al încăperii. Era sărăcăcios decorată, iar Katherine se încruntă când își dădu seama că, acolo, covorul greu fusese rulat și lăsat în partea îndepărtată a încăperii, lângă vatra goală, iar mesele mici și scaunele care ar fi stat pe el fuseseră date frumos într-o parte.

În centrul încăperii, lordul doctor ședea pe un scaun simplu, cu spatele la ea. Își dăduse jos haina și își suflecase mânecile de la cămașă deasupra coatelor. O femeie brunetă, în mare întoarsă cu spatele la Katherine, stătea în picioare lângă el. Era tânără, să fi avut vreo 17 sau 18 ani. Era îmbrăcată simplu, dar se vedea limpede că era privilegiată. De urechi îi atârnau o pereche de cercei cu safire mici. Își ținea mâna elegantă și palidă pe spătarul lordului doctor.

– Atinge-o, îi murmură baronul femeii, care se întoarse ușor și se aplecă.

Lordul doctor o luă de mână și i-o coborî în fața lui, ascunsă vederii. Katherine îl auzi murmurând ceva, dar nu reuși să priceapă ce anume, și o văzu pe tânără încuviințând din cap și închizând ochii, cu o expresie de concentrare feroce pe chip. Lordul doctor încuviință audibil.

Katherine avu impresia că se cască pământul sub ea și se căzni să tragă aer în piept. Nu, nu, nu, nu. Voise să îl creadă mai bun. Își dorise asta nespus de tare. Și abia acum își dădu seama cât de tare.

– Exploră-i fermitatea. Simți diferența? întrebă lordul doctor.

Tânăra încuviință din cap.

– Foarte bine, continuă el. Atinge-o pe lungime, până la bază.

Îi veni în minte o mulțime de cuvinte, ca o cacofonie dezorganizată, cuvinte pe care trebuia să le rostească, pe care trebuia să le urle, dar se părea că nu reușea să vorbească, încremenind îngrozită. Privi în jur înnebunită, așteptând să spună cineva ceva, dar își dădu seama că nu mai era nimeni în încăpere. Nu tu servitoare, nu tu însoțitoare, nimeni. Nimeni care să îl oprească.

Lordul doctor mai murmură ceva, iar femeia râse din nou, sunetul acela jos și muzical pe care Katherine îl auzise deja. Femeia se holbă la el, și până și Katherine observă încântarea și exaltarea de pe chipul ei.

– E incredibil, spuse femeia.

– Nu-i așa? încuviință el.

Își țineau capetele apropiate, mult mai aproape decât ar fi fost considerat cuvenit într-un salon din lumea bună. Femeia închise din nou ochii, concentrată. Katherine se întrebă dacă lordul doctor avea să o seducă mângâind-o pe obraz, așa cum făcuse cu ea, în tunel,

cu foarte puțin timp în urmă. Dacă avea să o atingă cu buzele pe tâmplă și apoi să îi revendice buzele. Dacă avea să facă ceea ce își dorise ea să îi facă ei înainte să își vină în fire. Era un gând chinuitor. Îngrozitor. Exasperant. Toate acele lucruri se amestecară, ca o băutură otrăvitoare, și aproape că i se făcu greață. Era de ajuns...

– Domnișoară Wright, intră!

Katherine tresări.

– Te pot vedea în oglindă, continuă lordul doctor fără să se întoarcă, iar Katherine își întoarse privirea spre peretele îndepărtat, spre șemineul, deasupra căreia era atârnată o oglindă masivă.

Îl privi în ochii închiși la culoare, partea de sus a capului lui fiind vizibilă în partea de jos a oglinzii lucioase.

– Ți-ai ales impecabil momentul.

– Pentru ce anume? reuși ea să cârâie, încercând să își păstreze echilibrul.

Simțea înăuntrul ei o furie incandescentă pe care o primi cu drag. Intră cu pași apăsați în cameră. Cum îndrăznea să profite de o tânără naivă...

– Pentru aortă.

Katherine se opri împleticindu-se, convinsă că nu auzise bine. Femeia de lângă el se răsucise între timp și o privea pe Clara cu ochi cenușii frumoși. Dar nu se citea nici urmă de spășire sau de rușine în ei. Nici urmă de stinghereală sau de neliniște. Doar o ușoară curiozitate și un interes călduros.

– Suzette, permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Katherine Wright. Domnișoara Wright este moașă și, în plus, un chirurg desăvârșit prin forțe proprii. Îți va preda cursul pentru femei după prânz, dar, între timp, dacă binevoiește să participe la lecția noastră, bănuiesc că ar avea multe de adăugat la investigațiile noastre prezente.

Nu își luase privirea de la ea în oglindă.

Katherine trase aspru aer în piept și se apropie. Acum, putea vedea o măsuță în fața lordului doctor, cu o tavă pe ea. Lordul doctor își ținea mâinile pe marginile tăvii, ca să o țină nemișcată.

Suzette atingea o inimă.

„O inimă de porc", se gândi Katherine cu întârziere, cu atriul superior stâng și atriul superior drept deja disecate, bisturiul așezat frumos lângă organ, pe un prosopel.

– Suzette este singura mea studentă la medicină vara asta, zise lordul doctor în felul lui nonșalant și imperturbabil. Se pare că dreptul și arhitectura sunt mai populare anul acesta.

– Nu știu ele ce pierd, spuse Suzette zâmbind strengărește.

– De acord, răspunse lordul doctor.

Katherine se holbă la Suzette și la degetele ei mânjite de sânge și apoi la Harland Hayward. Studentă la medicină? Afirmația lui era la fel de lipsită de sens ca scena care se desfășura în fața ei.

– Ce faceți aici?

– Cea mai bună lumină e în încăperile din față de la Avondale, îi explică Suzette. Menajera nu se supără să le folosim când facem disecții, cu condiția să mutăm mai întâi covorul.

– Poftim?

Tot nu pricepea ce se întâmpla.

– Sângele iese greu din lână, murmură lordul doctor.

– Astăzi, studiem inima, continuă Suzette veselă. Mai exact, traseul și propulsarea sângelui prin sistemul arterial. Mâine, vom diseca rinichiul și ficatul. Organe importante, dar nici pe departe la fel de fascinante ca inima. Cel puțin, în opinia mea.

Katherine se apropie și mai tare de ei, neputând să se împotrivească, și se opri chiar în fața lui Suzette. Categoric o inimă de porc; îi recunoscu forma.

– Ai experiență cu inima, domnișoara Wright?

Lordul doctor îi adresase întrebarea cu un profesionalism calm, dar o privise în ochi cu o intensitate care o lăsă fără suflare. O intensitate care sugera că întrebarea lui avea un sens mult mai profund, mult mai personal și nu se referea doar la anatomie.

Da, avusese o experiență cu inima, care aproape că o distrusese și pe care nu voia să o repete vreodată.

– Da, încercă ea să răspundă pe un ton la fel de calm. Habar n-avea ce se petrecea aici, dar nu avea să îi permită acestui baron să pătrundă în cele mai întunecate părți ale trecutului ei. Iartă-mă, îi spuse tinerei pe care o chema Suzette. Dar nu sunt întru totul sigură...

Se opri, nefiind întru totul sigură de ce anume nu era întru totul sigură. Întrucât nu găsi ceva mai inteligent de spus, făcu un gest vag înspre tavă.

– Face parte din prospectul meu de anatomie, îi explică Suzette.

Nu o ajuta informația.

– Ah.

Katherine încuviință oricum din cap, de parcă i-ar fi spus un lucru perfect logic. Deoarece, ca profesoară la Școala de Fete Haverhall, ar trebui să știe astfel de lucruri.

Ceasul cu pendul din antreu bătu de fix, iar Suzette se încruntă.

– Nu se poate să fie deja atât de târziu!

Lordul doctor își vârî mâna în buzunarul vestei și scoase un ceas de buzunar uzat. Îl deschise dintr-o mișcare abilă a încheieturii.

– Ba este.

Suzette se încruntă și mai tare.

– Sperasem să disec amândouă ventriculele înainte de diagramă.

– Fă o diagramă cu ce poți. Concentrează-te pe sistemul arterial și pe cel venos care sunt vizibile. Poți face o diagramă a ventriculelor mai târziu. Organul este proaspăt și va mai rezista o vreme.

Suzette oftă și încuviință din cap, ștergându-și mâinile de prosopel. Sălță cu grijă tava și bisturiul.

– A fost o plăcere să te cunosc, domnișoară Wright, zise ea cu sinceritate. S-ar putea să te observ cândva când lucrezi? M-a interesat mereu moșitul.

Katherine clipi confuză.

– Când e convenabil pentru tine, desigur, și cu condiția ca pacienta să nu aibă nimic de obiectat.

Katherine încuviință din nou din cap, pentru că nu știa ce altceva să facă.

– Mulțumesc, domnișoară Wright. Și mulțumesc din nou, doctore Hayward, zise Suzette peste umăr în timp ce se îndreptă spre ușă, cu o inimă pe tavă.

– Unde se duce? întrebă Katherine, după care înjură că pusese o întrebare atât de prostească.

Ținând cont de toate lucrurile pe care le-ar putea întreba, de toate lucrurile care nu aveau nici o logică în clipa aceasta, destinația lui Suzette era irelevantă.

– Cursul de artă, zise baronul, de parcă ar fi trebuit să fie evident.

Se ridică de pe scaunul lui și se duse spre covorul rulat de lângă vatră.

– Cursul de artă? Cu o inimă de porc?

– Lucrează la diagrame anatomice.

– La cursul de artă?

– Tocmai am zis că da. Împinse covorul cu vârful cizmei, lăsându-l să se rostogolească la locul lui. Cealaltă soră a mea, Rose, este artistă și predă la Haverhall. Printre alte locuri, adăugă el.

– Și desenează inimi de porc?

– Suzette, da. Și doar săptămâna aceasta. Celelalte studente vor lucra la un subiect relevant pentru propriul domeniu de studiu sau pentru propriile interese. Săptămâna viitoare vor studia silueta umană așa cum apare în picturile clasice. Mai întâi la Tițian, din câte o știu eu pe Rose. Uneori, Botticelli.

– Nu știam, mormăi ea.

– Clara nu prea face publicitate... programei de vară neconformiste a școlii, zise baronul în timp ce puse scaunele tapițate la loc pe covor. Tocmai de aceea se ține în Dover și nu la Londra. Programa pe care o are fiecare studentă depășește cu mult limitele unei educații acceptabile pentru tinere. Eu le predau studentelor la Medicină. Un avocat din oraș le predă studentelor la Drept, un proprietar de hotel se ocupă de contabilitate și tot ce ține de ospitalitate, iar un arhitect le vorbește despre zidari, artiști și proiectanți în devenire. De fapt, presupun că ar trebui să fie toate meseriile la feminin.

– De ce nu mi-a zis nimeni nimic despre asta ieri?

– Clara a vrut să le cunoști mai întâi pe studente înainte să le judeci. Se opri, iar Katherine știa că o privea cu atenție. Surorile mele știu bine ce înseamnă lipsa de toleranță atunci când ești *diferit*.

Și totuși, în timp ce acceptase această propunere, Katherine le judecase pe studentele de la Haverhall. Le judecase pentru simplul păcat de a avea prefixul *lady* înaintea numelui. Se simțea umilită și smerită în același timp.

Își aminti acum ce îi spusese Strathmore, cuvinte pe care le respinsese cu atâta dispreț.

„Deși nu pot pretinde că știu întocmai cum este să fii o femeie care se luptă cu prejudecățile societății, vă pot spune cum este să fii un bărbat care se naște nobil și despre care nimeni nu crede că ar putea avea o altă vocație în afară de cărți de joc și cai, amante și bani."

– Și tu, zise ea.

Lordul doctor se lăsă pe spătarul scaunului.

– Și eu ce?

– Și tu știi ce înseamnă să fii diferit.

– Da. Își trecu mâna peste spătarul rotunjit al scaunului. Dar nu sunt forțat să o ascund, ca femeile. Sunt bărbat, nobil și înstărit, iar aceste trei atribute combinate par să eclipseze și să scuze în cele din urmă aproape orice. Ambiții ciudate, comportament inacceptabil...

– Lipsa de caracter. Absența onoarei, zise Katherine și își plecă privirea.

Probabil că nu ar fi trebuit să o spună. Dar, fir-ar să fie, lordul doctor avea felul lui de-a o face să spună lucruri care nu ar fi trebuit spuse. Cum a zis și Matthew, ce s-a întâmplat în trecut nu avea nimic de-a face cu...

– Cine a fost? întrebă Strathmore.

Katherine încremeni.

– Poftim?

– Bărbatul care te-a făcut să fii atât de cinică. Atât de... bănuitoare.

Katherine nu spuse nimic, cu privirea concentrată tot asupra mâinilor ei.

– A fost nobil, nu-i așa?

Se forță să nu reacționeze. Nici în ruptul capului nu avea să discute cu lordul doctor despre relația ei din trecut.

– L-ai iubit?

Până aici.

– Nu știu despre ce vorbești. Nici *tu* nu știi despre ce vorbești.

Conversația lor se încheiase. Lordul doctor încerca să afle lucruri care nu erau treaba lui. Nu doar că se simțea insuportabil de incomod când își amintea cât de proastă și de credulă fusese, dar se putea chiar ca baronul să facă parte din aceleași cercuri sociale ca fostul ei amant. Ameți când își dădu seama că era posibil chiar

să îl cunoască. Că era posibil ca baronul să știe că încălzise cândva patul lui...

– Am o propunere pentru tine.

– Poftim?

– Nu genul de propunere la care te gândești. Încă nu am găsit ceva îndeajuns de priceput pentru aia.

Ea avu impresia că o tachina. Katherine se îmbujoră.

– Am nevoie de ajutor cu un pacient. Cu patru pacienți, mai exact.

– Înțeleg. Încercă să vorbească pe un ton distant, detașat. Lordul doctor îi oferea calea de scăpare perfectă dintr-o conversație despre dragoste, propuneri și regrete de negrăit. Profită din plin de ea. Ce diagnostice au?

– Nu știu sigur. Malnutriție, categoric. Cel mai probabil, leziuni topice și infecții aferente. Se prea poate să aibă și fracturi, unele vechi, altele recente. Mi s-a spus că s-ar putea să fie nevoie de amputare.

Katherine se încruntă.

– Cum se face că nu știi? Nu i-ai văzut?

– Nu încă.

Nu avea nici o logică.

– Unde sunt?

– În Londra.

– Poftim?

– M-ai auzit bine. Sunt în Londra. Și am nevoie să mă însoțești.

– Nu. O rostise scurt. Și pe un ton dur. Trebuia să o facă, pentru că o parte din ea își dorea să accepte. Aceeași parte nesăbuită și proastă a ei care fusese atrasă de el din clipa în care îl întâlnise. Dar mai trecuse o dată prin asta. Își dorise nespus de mult să fie cu un bărbat, așa că străbătuse jumătate de continent pentru el. Se lăsase orbită de sentimente și năzuințe până când adevărul îi sfărâmase inima și aproape că o nimicise.

– Ai putea măcar să te gândești la asta.

O privea cu atenție.

– Sunt convinsă că sunt alți doctori în Londra pe care poți să îi chemi.

Harland clătină din cap.

– Nu, nu sunt. Nu pentru asta.

– Nu îl pot lăsa pe tata singur. Nu se simte bine. Și tocmai i-am făcut patru duzini de copci fratelui meu. Încă nu și-a revenit.

Acestea erau pretextele ușoare.

– O voi ruga pe Suzette să se ocupe de tatăl și de fratele tău cât suntem plecați. Starea tatălui tău, deși este cronică, nu se va agrava considerabil într-o săptămână. Și, dacă rănile lui Matthew ar fi puroiat, s-ar fi văzut deja până acum. Se va însănătoși...

– Nu.

Baronul nu se clinti. Expresia nu i se schimbă; vocea nu îi tremură.

– E un post plătit. Un post prin care vei câștiga mult mai mult decât ți s-a plătit ca să predai la Haverhall.

Katherine își simți mâinile strângându-i-se pumn, unghiile înfigându-i-se în palme. Lordul doctor se pricepea, trebuia să recunoască. Ataca direct punctele slabe, vulnerabile.

– M-am angajat deja să predau cursuri aici, spuse ea, nu foarte convinsă.

– Da. O zi. Te-ai întoarce la timp pentru a doua zi. Nu îți vei pierde salariul pentru predat din pricina mea. Îți ofer doar șansa de a-l spori semnificativ.

Iarăși răsucea cuțitul în locul cel mai vulnerabil.

– De ce eu?

– Pentru că am nevoie de un chirurg de teren competent care înțelege valoarea discreției depline.

O idee îngrozitoare îi veni în minte.

– Mă șantajezi cumva?

– *Ce?*

Lordul doctor se îndreptă de spate, de parcă l-ar fi plesnit.

– Discreția mea la schimb pentru a ta? Eu fac asta pentru tine, iar tu îmi păstrezi secretul de azi-dimineață, din golf?

– Dumnezeule, zise el, clătinând din cap. Nu, Katherine, nu te șantajez. Cerule mare! Ce fel de om mă crezi? Ce trebuie să fac pentru a-ți dovedi că nu sunt...

Se opri și își adună vizibil gândurile.

Reușise în sfârșit să îl provoace. Doar ca să descopere că nu se simțea deloc învingătoare.

– Îți cer ajutorul. Nu pentru că vreau să mă culc cu tine, să te șantajez sau orice alt lucru pe care l-a scornit mintea ta bănuitoare.

Ci pentru că ești un chirurg competent. Un chirurg competent în care se poate avea încredere.

Cuvintele îi erau dure. Katherine își mută privirea de la el, simțindu-se inconfortabil.

– Pacienții aceștia din Londra. Unde se află? Mai exact?

– La Woolwich Warren.

Baza militară situată la est de Londra propriu-zisă.

– Sunt soldați?

Măcar avea cunoștințe în domeniu.

– Nu tocmai.

Se încruntă. Trecuse multă vreme de când fusese acolo, dar își amintea de barăci, o topitorie, un șantier forestier și depozite de artilerie cu ziduri groase. O mulțime de alte clădiri îngrămădite pe malurile Tamisei, ale căror scopuri le putea doar ghici. Și, pironite de țărmuri și limbi de pământ mâloase, nave mari, mătăhăloase, trecute de mult de vremea lor, pline cu prizonieri care...

– Prizonieri.

Descrierea pe care o făcuse li s-ar fi potrivit. Rănile anticipate și lipsa unei evaluări.

– Da. Se opri. Și nu.

– Nu înțeleg.

– Când îi vom trata, nu vor mai fi prizonieri.

– Sunt eliberați?

– Într-un fel.

Katherine își întoarse brusc privirea spre el, pricepând dintr-odată totul. Cerința lui pentru discreție deplină. De ce, dintre toți, o întrebase pe ea prima, chiar dacă avea competențe medicale. Și de ce Harland Hayward se arătase, la fiecare pas, întru totul indiferent la traficul de bunuri din jurul lui. Pentru că se părea că și el se bălăcea de cealaltă parte a legii.

– Vor fi fugari.

– Fugari francezi, zise Harland, pe un ton ușor provocator. Marinari. Prinși în timpul războiului și ținuți prizonieri în ultimii ani. Cel mai tânăr dintre ei avea doisprezece ani când a fost capturat.

Katherine tresări. Un *copil*.

Îi venea să plângă. Cerule, ura războiul și toate urmările lui. Nu exista nici un strop de glorie sau de onoare în el, orice ar fi spus

poeții. Era doar o mocirlă de moarte, cruzime, durere și deznădejde care înghițea totul în calea ei. Cei norocoși doar supraviețuiau. Și nu se uitau niciodată în urmă, dacă voiau să supraviețuiască în continuare.

Se oțeli, temându-se că, altminteri, orice bucăți din sufletul ei pe care războiul nu le frânsese s-ar fi fărâmițat acum de tot.

– Acum, înțeleg. Trebuie să angajezi o infractoare ca să ajute infractori.

– Dacă insiști să te numești așa înseamnă că suntem la fel, nu-i așa? întrebă el. Căci nu va fi prima dată când am ajutat prizonieri francezi să se întoarcă în Franța.

– Ba nu suntem la fel. Poate că, dacă o repeta îndeajuns de des, avea să o și creadă într-un sfârșit.

– Eu văd lucrurile altfel.

Nu conta cum vedea sau nu el lucrurile, dacă alegea să despice firul în patru. Era o tranzacție, ca toate cele pe care le făcuse ea de-a lungul ținuturilor din Kent, doar că în acest scenariu erau mult mai multe necunoscute decât înfruntase ea vreodată. Începând cu Harland Hayward, care era cea mai mare necunoscută dintre toate.

– Ție ce îți iese din asta?

– Poftim?

O privi cu precauție.

– Îți asumi un risc mare. Și presupun că sunt și alții implicați. Nu sunt atât de naivă încât să cred că o faci doar din galanterie. Trebuie să existe o recompensă.

– Familiile lor vor plăti ca să ajungă acasă.

– Ție?

– Unui... coleg de-al meu. El se ocupă de logistică. Și pe mine, adică pe noi, ne va plăti ca să îi tratăm, ca să ajungă acasă în viață.

Ceea ce dovedea că orice putea fi cumpărat și vândut. Totul avea un preț. Toată lumea avea un preț.

Se oțeli și mai tare. Nu se întorsese în Anglia ca să trăiască așa. Și-așa era destul de rău că își ajuta fratele. Dar lucrul acesta avea să se încheie. Și nu avea să o apuce din nou pe panta aceasta alunecoasă.

– Nu te pot ajuta.

– Pentru că nu ai încredere în mine.

– Ba am încredere în tine.

O spusese cam ezitant, ținând cont de toate acțiunile ei care demonstrau contrariul.

– Într-adevăr? Apucă mai strâns spătarul scaunului. Când ai intrat în încăpere, ai crezut că îmi seduceam eleva.

Katherine se holbă la podeaua lustruită, dorindu-și ca aceasta să se caște și să o înghită cu totul. Ba, mai rău, nu era o acuzație, ci doar o afirmație în care se simțea dezamăgire.

– Ai crezut că profitam de o tânără doar pentru că puteam. Pentru că titlul și poziția mea îmi îngăduiau să cred că aș putea să o fac fără a fi tras la răspundere.

– Ba nu, minți ea numaidecât.

Minți prost. Pentru numele lui Dumnezeu, îi tremura vocea.

– Ți-am văzut chipul în oglindă. Păreai că vrei să mă spinteci.

Nu îl putea privi în ochi.

– Nu am un plan ascuns, Katherine, îi zise el istovit. Scaunul scârțâi sub mâinile lui când își schimbă greutatea. Nu încerc să te păcălesc, sau să mă folosesc de tine, sau să te induc în vreun fel în eroare. Poate că nu ai îndeajuns de multă încredere în mine ca să îmi zici cine este răspunzător de toată amărăciunea pe care o porți în tine, dar crede-mă când îți spun că este epuizant să porți ranchiună cuiva.

Nu greșea. Dar nici nu avea dreptate.

– Dar uneori este singurul lucru care îți dă puterea să supraviețuiești. Îl privi din nou pe baron și descoperi că acesta nu își luase privirea de la ea. Uneori, o trădare este atât de profundă, încât vrei doar să te ghemuiești și să mori. Știa că nu trebuia să îi spună astfel de lucruri. Nu trebuia să se explice. Dar, fir-ar să fie, cuvintele continuau să vină, iar ea nu reușea să le oprească, și Harland Hayward era acolo, ascultând-o pur și simplu. Și dacă nu îmbrățișezi ura pe care a lăsat-o în urma ei, atunci nu ai nimic.

– Este adevărat, încuviință el simplu, iar Katherine îi simți forța privirii trosnind prin ea.

Spunea adevărul. În adâncul ființei ei, își dădu seama că și el știa. Știa ce însemna să rămâi fără speranță. Și el cunoscuse aceeași disperare mohorâtă.

Îl privi neajutorată. Avea nevoie ca el să o contrazică. Avea nevoie să îi spună că era ilogică și răzbunătoare, pentru că emoții vechi se stârneau cu putere și rapiditate și, dacă urma să se scufunde și mai mult în înțelegerea constantă pe care i-o arăta el, avea să se înece. Nu vorbise niciodată despre motivul pentru care plecase din Dover și despre cel care o făcuse să se întoarcă. Fratele și tatăl ei știau doar minimul necesar cât să înțeleagă de ce nu voia niciodată să vorbească despre asta.

– Dar la un moment dat trebuie să îi dai drumul, zise el. Urii.

Katherine înghiți în sec, cu greu. O spunea de parcă ar fi fost ușor. Ca și cum te-ai dezbrăca de un șorț sau te-ai descălța de o pereche de pantofi și i-ai arunca într-un colț, și-apoi ai uita de ei.

– Tu ai făcut-o? întrebă ea dintr-odată. Ai lăsat în urmă ura?

Harland păru surprins. De parcă nu s-ar fi așteptat să îl întrebe asta. Ea îl văzu luându-și mâinile de pe spătarul scaunului și apoi deplasându-se, oprindu-se chiar în fața ei.

Când stătea atât de aproape de ea, îi putea vedea ridurile din jurul ochilor întunecați, roșul intens ascuns în părul lui de culoarea mahonului, legat în coadă, ca de obicei. O mâncau degetele de nerăbdare să îi desfacă părul. Să își treacă mâinile prin el. Să îi tragă capul spre al ei și să guste din el. Așa cum ar fi trebuit să o facă în tunel.

– Uneori, zise el.

– Uneori?

Trebuia să se îndepărteze de el. În schimb, rămase pe loc.

– E mai ușor aici.

– În Dover?

– Cu tine.

Katherine încremeni.

O privea, cu o năzuință în ochi pe care o recunoștea foarte bine. Aceeași năzuință care creștea și în ea chiar acum și care îi făcea tot trupul să se încălzească și să o furnice, anticipând. Baronul ridică mâna, cu grijă, precaut, de parcă s-ar fi așteptat să o ia la fugă.

Katherine nu se putea mișca. Nu putea respira.

O mângâie pe față, așa cum făcuse în dimineața aceea pe întuneric. Urmă același traseu, cu aceeași blândețe reverențioasă. Doar că, de data aceasta, nu se mai putea ascunde în spatele întunericului.

Nu își mai putea ascunde dorința care se strârni în clipa în care pielea lui o atinse pe a ei. Își aminti cum îl atinsese în dimineața aceea. Își aminti felul în care mușchii i se contractaseră când se sprijinise pe el, felul în care o luase în brațe.

Își aminti cât de mult îi plăcuse. Cât de mult și-o dorise. Cât de mult îl dorise pe el.

La momentul respectiv, își scuzase felul în care îi răspunsese drept o reacție nesăbuită la faptul că aproape murise. O acutizare temporară a simțurilor, de fapt. Dar aici, în încăperea aceasta, fără contrabandiști, fără soldați și fără posibilitatea de-a se ascunde în întuneric, nesăbuința și dorința nu se atenuaseră. Ci doar se intensificaseră.

Baronul mai făcu o jumătate de pas spre ea, iar Katherine își puse mâna pe pieptul lui, în același loc ca azi-dimineață. În dreptul inimii. O simți bătând cu putere sub palma ei.

– Ești... neașteptată, spuse el.

– Nu știu ce înseamnă asta.

El se încruntă, de parcă și-ar fi căutat cuvintele. Își coborî mâna, jucându-se cu capătul cosiței ei, trecându-și ușor dosul palmei peste curba sânului ei.

– Mă faci să simt lucruri pe care nu...

Se opri.

– Lucruri pe care nu vrei să le simți, încheie ea fraza în locul lui. Pentru că și lordul doctor era neașteptat. Și pentru că, orice ar fi încercat să își spună, erau într-adevăr la fel. Diferiți. Singuri. De neatins. Până în acele clipe când nu mai erau așa. Într-o casă țărănească. Într-un tunel. În încăperea aceasta.

Și se săturase naibii să fie de neatins.

– Da, încuviință el în șoaptă.

Katherine întinse mâna spre ceafa lui și găsi fâșia de piele. O desfăcu, și părul îi căzu în față. Își înfipse degetele adânc în părul lui des, așa cum voise să o facă. Îl auzi ținându-și respirația, cu privirea înfierbântată.

Își mișcă mâna de pe pieptul lui mai sus, simțindu-i inima cum îi bate nebunește în același ritm ca al ei. Își încolăci cealaltă mână pe scalpul lui.

– Nu ar trebui să îmi doresc asta, șopti ea. Nu ar trebui să te doresc.

– Știu, spuse el aproape inaudibil.

– Nu... Nu ce? Nu era îndeajuns de puternică să plece? Nu era îndeajuns de curajoasă ca să riște să ia ce își dorea? Nu lua ce își dorea?

– Știu.

Harland îi dădu drumul la cosiță și o prinse de mână, apăsându-i-o cu putere pe mușchiul tare al pieptului lui.

– Nu-mi da drumul!

Și apoi o sărută.

O sărută ușor, tandru și lent, acordându-i tot timpul și spațiul de care ar fi avut nevoie ca să fugă. Nu că ar fi putut să o facă. Sărutul lui o străbătu ca un fulger, făcând-o să tremure. Dintr-odată, își simți pielea febrilă, veșmintele prea restrictive. O năzuință de neastâmpărat i se cuibări în burtă, o nevoie de netăgăduit începu să pulseze în același ritm cu inima care îi bătea nebunește.

Totul în jurul ei se estompă, până rămase doar el. Atingerea lui, mirosul lui, puterea lui. Toate lucrurile pe care nu putuse și nu voise, și nu ar fi trebuit să le facă, pe care își construise zidurile de apărare și care îi definiseră ultimii câțiva ani din viață, se retraseră, lăsând în urma lor un peisaj zdrobit, plin de nevoie, dorință și speranță.

Clipa aceasta, reacția aceasta neinhibată ar fi trebuit să o înspăimânte. Dar apoi îl simți mângâind-o în sus pe spate cu cealaltă mână, trăgând-o mai aproape de el, și nu se împotrivi. Așa trebuia să fie. Se afla întocmai unde trebuia să se afle. Își încordă mâna în a lui, ținându-se de el cu toată puterea.

Până când o ușă se trânti undeva pe coridor, catapultând-o din nou în realitate. Se îndepărtă de el împleticindu-se, trăgându-și mâna din a lui.

– Milord...

– Harland, mârâi el. Nu poți să îmi faci una ca asta și apoi să îmi zici *milord*. Gâfâia, iar în ochii întunecați i se vedea încă flacăra dorinței.

– Ce anume? întrebă ea cu voce răgușită.

– M-ai făcut să îmi doresc. M-ai făcut să simt atât de mult.

O străpunse cu o privire atât de intensă și de încinsă, încât o simți sfârâindu-i prin piept și oprindu-i-se între picioare.

Întinse mâna și se prinse de spătarul unui scaun, pentru echilibru.

– Spune-mi numele, Katherine.

Se căzni să își tragă sufletul, să își țină echilibrul în contracurentul acesta de confuzie și nevoie.

– Nu sunt el, fir-ar să fie! Spune-mi numele!

– Harland, șopti ea, incapabilă să mai spună ceva.

Îl văzu închizând scurt ochii, flexând și apoi relaxând degetele.

Se auziră pași pe marmură, zgomotul lor oprindu-se când Lady Theodosia apăru brusc în ușă, părând nervoasă. Avea șalul uzat pe umeri, coșul cunoscut pe braț.

– Doctore Hayward, spuse femeia, îmbujorată de la mișcarea în aer liber sau de la indignare – sau poate de ambele. Căpitanul Buhler este aici. Spune că este urgent.

Capitolul 9

Harland clipi confuz spre femeia din ușă, încercând să își vină în fire. Încercând să răzbată prin negura de poftă care îl lăsase întru totul dezorientat și năucit. Nu ar fi trebuit să o facă. Nu ar fi trebuit să o sărute vreodată pe Katherine Wright. Nu avea importanță cât de extraordinară era. Nu avea importanță cât de mult o dorea. Nu avea importanță cu câtă intensitate dispreţuise mâhnirea pe care o văzuse pe chipul ei când își vârâse nasul în lucruri în care nu ar fi trebuit să își vâre nasul.

Voise să o facă să uite. Să uite orice ar fi fost lucrul care o rănise atât de profund. Să uite și să se vindece. Dar, mai mult ca oricine altcineva, ar fi trebuit să știe că nu era niciodată atât de simplu. Unele lucruri nu se vindecau niciodată. Imboldul lui de a o proteja devenise și mai puternic.

Dar Harland știa prea bine că nu o putea proteja de trecutul ei. Dar putea face orice era necesar ca să o protejeze de pericolul pe care îl reprezenta căpitanul Buhler.

Îl străbătu un fior de neliniște, dar măcar îi limpezi gândurile. Nu o putea proteja pe Katherine de trecutul ei, dar o putea proteja de viitorul ei iminent.

– Ești disponibil, milord? întrebă Theo, de data aceasta cu o expresie de indiferență politicoasă, deși Harland putea auzi în continuare dezgustul din tonul ei.

Nici el, nici sora lui nu îl plăceau pe căpitan sau vizitele lui neanunțate la Avondale.

– Da, da, pare disponibil. Căpitanul intră cu pași apăsați în salon. Și sunt convins că va fi mult mai săritor cu informații ca ultima dată când... ne-am văzut.

Tabby venea chiar în urma căpitanului, vizibil indignată de sosirea lui nedorită.

– L-am rugat pe căpitan să aștepte în antreu, milord. Probabil că nu m-a auzit.

Îl țintui cu o privire feroce.

– Domnișoară Wright. Buhler se oprise, ignorând-o pe Lady Tabitha, mijind ochii la Katherine, măsurând-o din cap până în picioare. Cerule mare! Noaptea trecută, am crezut sincer că erați la un pas de moarte, când colo, iată-vă aici, rumenă în obraji. V-ați revenit în mod uimitor. Ba chiar miraculos.

Harland se împotrivi imboldului de-a se arunca în fața lui Katherine. În schimb, se întoarse spre cele două femei care zăboveau lângă ușă.

– Mulțumesc, Lady Tabitha, Lady Theodosia, zise el calm. Preiau eu de-aici. Nu aveau de ce să îndure doleanțele sau acuzațiile pentru care venise căpitanul la Avondale de data aceasta. De fapt, nu prea voia ca ele să audă ce avea căpitanul de spus, mai ales dacă avea legătură cu ce se întâmplase de dimineață în golf.

Tabby pufni.

– Cred că ar trebui să rămânem.

– Într-adevăr, încuviință sora ei. Cine știe ce lucruri odioase ar putea face un om cu maniere atât de odioase.

– Aveam așteptări mai mari de la un ofițer.

– Totul s-a schimbat atât de mult față de când eram tinere, bombăni Theo. Un astfel de comportament nu ar fi fost tolerat niciodată.

– E o minune că nu și-a legat calul în antreu.

– Nu îi da idei, zise Theo. Ar distruge podelele.

– Și mobilierul.

– E o minune că i-ar spune cineva vreun lucru important unui om atât de nemanierat. Eu cu siguranță nu aș face-o.

Căpitanul se holba acum la cele două surori în vârstă, cu un dispreț evident pe chip.

– Consecințele trădării și ale obstrucționării justiției nu se limitează doar la oamenii de rând. S-ar putea să vreți să vă reconsiderați tonul.

Theo icni.

– Ne-a făcut cumva trădătoare?

– Cu siguranță nu, răspunse Tabby, privindu-l disprețuitor și vădit indignată.

– Sunt convins că nu ar fi atât de needucat încât să insinueze așa ceva, zise Harland, pe un ton tăios. Nu este așa, căpitane?

Buhler încuviință aproape insesizabil din cap.

– Prea bine. Și acum, nu am vrea să vă mai reținem, Lady Tabitha, Lady Theodosia. Îi voi acorda căpitanului audiența pe care o dorește, după care își va vedea de drum.

– Prea bine. Doar să te asiguri că nu le deranjează pe studente, zise Tabitha pufnind disprețuitor.

– Țin să vă aduc aminte, căpitane, că fetele sunt fiicele unor oameni foarte influenți care nu vor aproba un atac asupra simțurilor lor delicate, îl avertiză Theo.

– Sau o mânjire a integrității lor, adăugă Tabby.

Buza căpitanului se încreți într-un mod neplăcut.

Surorile își dreseră glasul și se răsuciră pe călcâie, plecând în direcția din care veniseră.

Harland se întoarse spre căpitan, punându-se parțial în fața lui Katherine.

– Domnișoară Wright, acesta este căpitanul Buhler al Dragonilor din Zori ai Maiestății Sale. Nu ai cum să știi asta, dar a fost... prezent temporar în timpul bolii dumitale.

– Ah, înțeleg. Katherine se înroși convingător. Ei bine, mă simt mult mai bine. Vă mulțumesc pentru îngrijorare, zise ea.

– Într-adevăr.

Buhler zăbovi cu privirea pe capătul cosiței ei umede, iar lui Harland i se zbârli părul de pe ceafă. Sau poate că exagera. Poate că ofițerul se holba doar la sânii ei. Greu de spus.

– Ce... coincidență să vă găsesc aici cu doctorul, din nou, continuă Buhler. Ba încă în dimineața asta.

– Nu e neapărat o coincidență, cât o necesitate, zise Harland pe un ton firesc. Domnișoara Wright predă aici. Cum v-a amintit și Lady Tabitha, Școala de Fete Haverhall închiriază conacul Avondale de la contele de Rivers.

Căpitanul strânse din buze.

– Sunt la curent cu asta, și nu trebuie să mi se aducă aminte.

– Prea bine. Spuneți-mi, atunci, ce vă aduce astăzi la Avondale, căpitane, continuă Harland cu voce plictisită. Se duse spre lateralul încăperii, își recuperă haina pe care și-o dăduse jos și o îmbrăcă. Se întoarse lângă Katherine, poziționându-se cu totul între căpitan și ea. Sper că încheietura soldatului Melnick se vindecă spre satisfacția voastră? A apărut vreo problemă?

Ridurile din jurul gurii căpitanului se strânseră a nemulțumire când fu forțat să îi răspundă lui Harland.

– Nu am venit aici ca să vorbim despre soldatul Melnick, zise el cu răceală.

Harland știa deja. Dar nu îi plăcea felul ostil în care Buhler apăruse în salon. Și nu îi plăcea deloc felul în care o privise pe Katherine.

– Ah, nu? zise Harland prefăcându-se ușor interesat. Atunci, cu ce vă pot ajuta?

Buhler se mută, ca să o poată vedea din nou pe Katherine.

– Fratele dumneavoastră, domnișoară Wright. L-ați văzut recent?

Harland se încordă și se întrebă dacă venise însoțit de soldați. Dacă îl așteptau cumva afară chiar în clipa aceasta. Deși nici mort nu l-ar fi lăsat pe căpitan să percheziționeze Avondale.

– Pe fratele meu? Nu, răspunse Katherine întru totul năucită. Lucrează pe bărcile de stridii și e plecat cu zilele, uneori cu săptămânile. Se opri. Poate că tata știe mai bine pe ce vas se află acum.

– Tatăl dumneavoastră ar trebui închis la Bedlam, se răsti căpitanul. La fel ca hoaștele alea bătrâne care tocmai au plecat de-aici. Făcu un pas în față. Să vă amintesc că mincinoșii nu sunt tratați cu blândețe, domnișoară Wright?

– Poftim? icni ea jignită.

Harland se puse din nou în fața căpitanului, blocându-i înaintarea.

– Acum, o acuzați cumva pe domnișoara Wright că ar fi făcut ceva, căpitane?

Buhler nu se clinti.

– Nu încă. Își mută privirea de la Harland și încercă să o vadă din nou pe Katherine, după care reveni la Harland. Presupun că nu l-ați văzut pe Matthew Wright de când am vorbit ultima oară, nu, Lord Strathmore?

– Din nefericire, nu l-am văzut. De aceea ați venit? Ați fi putut scuti un drum dacă ne trimiteați un mesaj.

– Iar au fost oameni în golful Avondale azi-dimineață, Lord Strathmore. Contrabandiști. Pe apă.

– Azi-dimineață? Pe ceața aia?

Încercă să o spună pe un ton neîncrezător.

– Pușcașii noștri l-au scos pe unul dintre ei din ascunziș, pe mare.

Căpitanul privi din nou la cosița umedă a lui Katherine, și pe Harland îl străbătu un fior rece de îngrijorare.

– Și are nevoie de îngrijire medicală? întrebă Harland ușor nerăbdător.

– Asta speram să îmi spuneți dumneavoastră, Lord Strathmore. Se poate să fi fost împușcat.

– Credeți că bărbatul acesta a venit aici, ca să primească ajutor?

Căpitanul bătu din vârful cizmei.

– Așa a făcut?

– Bineînțeles că nu, zise Harland.

Buhler făcu o grimasă.

– Cineva știe unde s-a dus. Unde este.

O sfredelea în continuare cu privirea pe Katherine.

– V-ați gândit că se prea poate ca un bărbat aflat în apa aia rece ca gheața, pe ceață, sub o ploaie de gloanțe, să fie mort? zise Harland țâfnos.

– Nu am găsit nici un cadavru.

– S-ar fi scufundat, căpitane. Dacă vreți, vă pot preda o lecție despre variabilele care afectează descompunerea necesară pentru ca un cadavru înecat să plutească, dar vă sugerez în schimb să monitorizați plajele în următoarele câteva zile dacă sperați să vă găsiți mortul. Poate veți avea noroc, deși orice pescar de pe țărmurile astea vă va spune că aici curenții sunt imprevizibili. Harland își încrucișă brațele peste piept. Mulți bărbați s-au pierdut din pricina mareei și nu au mai fost văzuți niciodată.

– Poate că da.

Buhler încă nu își luase ochii de la Katherine.

– Mai este și altceva, căpitane? Harland îl voia plecat. Departe de Avondale, departe de Katherine. Buhler nu era isteț, dar era crud și nemilos și devenea tot mai îndrăzneț și mai neobrăzat. Harland se duse cu pași apăsați spre ușă și o deschise, semn clar pentru căpitan să plece. Dacă îl văd sau dacă primesc vreo veste de la Matthew Wright, veți fi primul care va afla despre asta. Dar acum, domnișoara Wright trebuie să predea un curs, iar eu am mai mulți pacienți de văzut în dimineața aceasta. Unul dintre ei se află în convalescență chiar în barăcile dumneavoastră.

Bătu iritat darabana pe marginea ușii de lemn.

Buhler se încruntă și mai tare când se văzu alungat, și obrajii i se înroșiră de indignare. Își puse pălăria pe cap și se duse înspre Harland, oprindu-se lângă ușă.

– Vă voi supraveghea fiecare mișcare, domnișoară Wright, zise căpitanul, și chiar și un nătâng ar fi auzit amenințarea din vocea lui. Cu cine vorbiți, unde mergeți, ce faceți. Și, dacă descopăr că minți în ceea ce-l privește pe fratele dumneavoastră și rolul lui în activitatea ilegală care ne năpăstuiește țărmurile, mă voi asigura că veți fi pedepsită împreună cu el și cu oricine altcineva v-ar fi ajutat pe parcurs. Trădătorii Coroanei au parte de o moarte neplăcută, domnișoară Wright. Mângâie mânerul sabiei. În cele din urmă, veți face o greșeală. Iar eu o voi vedea.

Capitolul 10

„Vă voi supraveghea fiecare mișcare, domnișoară Wright."

Cuvintele căpitanului îi răsunau la nesfârșit în minte. Se simțise incomod când auzise prima dată amenințarea, dar, până să termine de predat primul ei curs domnișoarelor din Școala de Fete Haverhall, i se făcuse de-a dreptul greață. Și nu pentru ea însăși.

„Mă voi asigura că veți fi pedepsită împreună cu el și cu oricine altcineva v-ar fi ajutat pe parcurs. Trădătorii Coroanei au parte de o moarte neplăcută."

Nu putea rămâne aici. Nici ea, nici Matthew. Poate că prezența lui Matthew la Avondale era un secret bine tăinuit, dar rolul ei de aici doar atrăgea priviri în direcția pe care voia să o evite. Își putea purta de grijă singură, dar prezența ei aici îl punea în primejdie pe Matthew și pe toți ceilalți din jurul ei, inclusiv pe cele opt tinere extraordinare cu care își petrecuse ultimele două ore. Toate erau înstărite, majoritatea nobile și absolut toate, ca toți ceilalți din locul ăsta nenorocit, deloc cum se așteptase.

Și, fir-ar să fie, chiar le plăcea și pe ele.

Nimic din toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple. Beleaua asta în care se băgase până la gât nu făcuse niciodată parte din planul ei.

De aceea trebuia să plece. Doar că nu știa unde.

„Există o soluție evidentă", îi șopti o voce din mintea ei.

Poate că fusese într-adevăr o soluție evidentă, până făcuse greșeala monumentală de a-l săruta pe lordul doctor. Nu, nu pe lordul doctor. Pe Harland. Pentru că acum nu mai era un mare lord, ci un bărbat. Un bărbat care îi făcea trupul să tânjească prin atingerea și puterea lui și inima după bunătatea și compasiunea lui. Deși fusese atrasă în mod inexplicabil de el, nu voise să îl placă. Și acum, depășise atât de mult stadiul de plăcut, încât îi era imposibil să se retragă.

„Îți cer ajutorul. Nu pentru că vreau să mă culc cu tine, sau să te șantajez, sau orice alt lucru pe care l-a scornit mintea ta bănuitoare.

Ci pentru că ești un chirurg competent. Un chirurg competent în care se poate avea încredere."

Îl credea. Și credea că și el avea încredere în ea. Ceea ce complica și mai tare toată situația asta și-așa încurcată. Mârâi și își sprijini fruntea de marginea dură a unui raft pentru cărți.

– A fost chiar atât de rău la curs?

Katherine se răsuci și o găsi pe ducesa de Holloway sprijinindu-se de ușa de la bibliotecă. Katherine se îndreptă de spate și își dădu părul de pe față, încercând să își vină pe cât posibil în fire.

– Dimpotrivă, a fost foarte bine la curs.

Chiar așa era.

– Mă bucur să aud asta. Judecând după comentariile lor, se pare că fetele te plac tare.

– Nu am făcut nimic remarcabil.

– Le-ai răspuns la toate întrebările sincer și firesc, zise Clara, înaintând puțin mai mult în încăpere. Nu ai idee cât de remarcabil este acest lucru pentru unele dintre ele

– De ce faci asta? întrebă Katherine dintr-odată.

– Ce anume?

Katherine încercă să își organizeze cuvintele astfel încât să formuleze o întrebare care să nu fie îngrozitor de nepoliticoasă. Sau arogantă ori ignorantă.

– Suzette studiază medicina cât timp se află aici. Ce se întâmplă când se întoarce în lumea din care provine? La ce îi va folosi acolo?

Clara se uită la Katherine cu ochi închiși la culoare foarte asemănători cu ai fratelui ei.

– Tu cum ai început? Ca tămăduitoare?

Katherine ridică din umeri.

– Mama a fost moașă și tămăduitoare. Am asistat-o încă de mică. După ce a murit, am preluat profesia.

Acesta era adevărul, chiar dacă nu tot adevărul.

– Și te-ai priceput la asta?

– Da.

Katherine nu avea să îi spună că mama ei fusese și contrabandistă, împreună cu tatăl ei. Katherine fusese bine instruită și în meseria aceea, iar mâinile care puteau trata și rănile care apăreau în mod inevitabil erau de neprețuit.

– De ce ai ales să mergi la război?

– Am crezut că pot ajuta.

Din nou, un adevăr pe jumătate. Nu avea de gând să recunoască în fața acestei femei și că îl urmase pe Jeffrey Walton pe front, convinsă că era îndrăgostită și iubită la rândul ei. Ar fi părut o idioată credulă, cum și fusese.

– Nu te-au izgonit.

– Am ales să le cer iertare, nu permisiunea. I-am urmărit și am învățat de la câțiva dintre cei mai buni chirurgi de război. Când au început luptele, oamenii au început să cadă pe capete. Necesitatea a primat în fața sexului unei persoane. Oricine știa să facă o sutură, să scoată gloanțe, să penseze vase de sânge și să mânuiască un fierăstrău pentru oase a fost primit numaidecât în luptă, ca să echilibreze balanța dintre viață și moarte.

– Înțeleg.

– Și eu înțeleg unde bați, Exce... Clara. Dar povestea mea diferă de a lui Suzette.

– Cum anume?

– Circumstanțele călătoriei mele au fost... extreme.

– Extreme?

– Eram în toiul unui război. Și am avut avantajul că celor mai mulți dintre pacienții mei nu le păsa. Erau disperați. Nu le păsa cine îi îngrijea, câtă vreme o făcea cineva. Nu i-am putut trata pe ofițeri, bineînțeles, doar pe soldații de rând. Existau și pe atunci limite, ca acum.

– Bineînțeles. Limitele pe care le impune societatea.

– Cu siguranță, nu le impun eu, bombăni Katherine.

– Întocmai, zise Clara.

Katherine se holbă la ea.

– Nu știu unde le va duce viața pe aceste tinere, zise Clara cu îndârjire. Dar, oriunde le-ar duce, vreau să creadă în ele. Să plece de aici știind că pot face un lucru și că l-au făcut. Și că ar putea să îl facă și că îl vor face din nou cândva. Limitele cu care se confruntă nu le aparțin.

Katherine se întrebă de ce îi venea să plângă.

– L-ai cunoscut pe fratele meu? Când ați fost amândoi chirurgi în timpul războiului?

– Nu. Katherine se bucură de întrebare, pentru că putea răspunde cu ușurință la ea. Erau prea mulți oameni.

– Mmm.

Clara își trecu degetele peste rândul îngrijit de cărți de pe raft. A spus că ți-a luat multă vreme să te întorci acasă după război. Era o afirmație și o întrebare în același timp, iar Katherine fu convinsă că Clara se întreba dacă limitele despre care vorbiseră jucaseră vreun rol în asta.

Dar Clara nu era prima persoană care o întrebase de ce durase atât până să se întoarcă. Avea un răspuns pregătit. Un răspuns care nu menționa motivul pentru care nu se întorsese, ci doar pe cele pentru care rămăsese. Erau două lucruri diferite.

– În urma războiului, a unei bătălii de asemenea proporții, este mare nevoie de îngrijire medicală. Pentru cei prea grav răniți ca să poată fi mutați. Pentru cei care nu se puteau întoarce acasă.

– Ai rămas ca să îi tratezi?

– E prea mult spus. În mare, am rămas ca să îi văd murind.

– Îmi pare rău.

Katherine ridică din umeri cu tristețe. Văzuse atunci englezi, prusaci și francezi, toți doar niște suflete umile, căznindu-se să mai supraviețuiască o zi pentru ca poate, doar poate, să reușească să plece acasă.

„Cam ca fugarii francezi pe care îi va trata Harland."

Vocea aceea din mintea ei se întorsese. Îi amintea că ea făcuse deja ceea ce făcea Harland acum. Bărbații aceștia, băieții aceștia, de fapt, nu fuseseră victime ale artileriei sau ale lamelor de oțel, ci ale circumstanțelor și ale sorții, dar mureau oricum. Îndurau fiecare zi cu speranța că aveau să supraviețuiască îndeajuns de mult încât să plece acasă.

„Nu te pot ajuta." Așa îi spusese.

Ceea ce era o minciună. Îl putea ajuta. Îi putea ajuta pe tinerii aceia.

Pentru că nu era doar chirurg, ci și contrabandistă.

Oricât de mult ar fi încercat să evite asta de când se întorsese, oricât de mult ar fi încercat să fugă de asta, nu avea cum să nege faptul că, într-o vreme, într-o altă viață, se pricepuse și la asta. Cunoștea coastele de pe ambele părți ale canalului; cunoștea râurile și căile

navigabile care intrau și ieșeau din Londra. Știa cum să se ascundă, cum să mintă și cum să se facă invizibilă.

Cu toate acestea, alesese să nu îl ajute pe Harland din motive egoiste și nepotrivite.

Iar asta era inacceptabil.

„Nu sunt el", îi spusese Harland, și, în momentul respectiv, nu își dăduse seama de adevărul din cuvintele lui. Harland nu era Jeffrey. Și nici ea nu era fata îndrăgostită care fusese cândva. De data aceasta, nu își urma inima, agățându-se cu disperare de iluzia și de făgăduințele false de viitor. Dacă avea să o facă, dacă urma să se ducă la Londra cu Harland, avea să își urmeze pur și simplu conștiința și un strop de decență umană elementară. Tinerii aceia aveau nevoie de ea.

– Mă bucur că ai riscat și ne-ai dat o șansă, Katherine. Mă bucur că ești aici.

Tresări când o auzi pe Clara.

– Cu toate acestea, riscul pe care ți l-ai asumat tu când mi-ai dat o șansă nu este sigur nici pentru tine, nici pentru familia ta, zise Katherine. Și asta era la fel de inacceptabil. Eu și fratele meu trebuie să plecăm de aici.

Expresia Clarei nu se schimbă.

– Aveam impresia că fratele tău ar trebui să se odihnească acolo unde e cel puțin o săptămână.

– Prezența lui continuă nu este sigură pentru nimeni de aici...

– Deși titlul meu nu mă definește, o întrerupse Clara, am descoperit recent că a fi ducesă are într-adevăr și numeroase beneficii. Cel mai mare dintre ele este, bineînțeles, faptul că eu și soțul meu avem un rang mai mare ca aproape toți ceilalți. Se opri. Căpitanii de dragoni sunt neînsemnați.

Katherine își coborî privirea spre mâinile ei. Era limpede că Clara fusese informată de vizita lui Buhler.

– Harland mi-a spus despre asta chiar înainte să plece, zise Clara, parcă citindu-i gândurile.

– A plecat?

Abia acum pricepu ce spusese Clara.

– Spre Londra. Zicea ceva despre un caz medical.

Katherine simți că se prăbușește, de parcă ar fi pierdut un lucru de valoare. De parcă ar fi lăsat să îi scape un lucru de valoare.

– Mi-a zis și mie câte ceva, murmură ea.

– Ei bine, am vorbit și despre tine și fratele tău înainte să plece. Uite ce este, nu trebuie să știu cum a fost rănit fratele tău sau ce legătură are cu tine. Harland v-a dat cuvântul lui că veți fi în siguranță aici, la Avondale, și așa va fi. Puteți rămâne aici cât vreți voi.

Lui Katherine îi venea și mai tare să plângă, așa că scrâșni din dinți, ca să alunge senzația. Era ridicol.

– De ce faci asta? Pentru mine? Pentru fratele meu? Nu ne cunoști.

– Harland nu prea vorbește despre lucrurile pe care le-a văzut sau pe care le-a făcut în armată, pe continent. Dar știu că încă îl trezesc uneori din somn. Știu că tu trebuie să fi văzut și făcut aceleași lucruri. Și știu că ți-ai sacrificat o parte din viață ca să îi ajuți pe cei aflați la nevoie, sfidându-i cu îndrăzneală pe cei care nu au crezut că ai putea să o faci. Sau că ar trebui să o faci. Ridică din umeri. Eu judec după fapte, nu după vorbe. Așa aflu tot ce trebuie să știu despre o persoană.

Katherine avu impresia că încuviință din cap.

– Mă bucur că a fost bine la curs, zise Clara, părând să simtă că, deodată, Katherine rămăsese fără cuvinte.

Fără motive, fără ură. De data aceasta, chiar reuși să încuviințeze din cap.

– Da.

Clara se duse spre ușa de la bibliotecă și se opri.

– Cere orice ai nevoie și vei primi, zise ea, repetând oferta pe care i-o făcuse deja contele de Rivers.

Katherine clipi, năucă. „Răspunsul este limpede", îi șopti din nou mintea ei. Așa avea să se îndepărteze de Dover, de fratele ei, de toți cei de la Avondale. Așa avea să își alunge propriile temeri egoiste și să facă ceea ce trebuia.

– Cred, zise ea lent, că am nevoie de un cal.

Capitolul 11

Harland se foi întruna, până când se ridică în cele din urmă în șezut ca să aprindă lumânarea ce ardea pe măsuța de lângă patul lui. Se întunecase cu ore în urmă, și ar fi trebuit să fie obosit după o zi lungă pe drum. Mersese repede, și ar fi trebuit să fie încântat că avea să ajungă în Londra în ziua următoare.

Doar că, pe măsură ce se îndepărtase de Avondale, regretase tot mai mult că plecase. Regretase că plecase fără Katherine, se corectă el. De două ori aproape că se întorsese, dar apoi își amintise că ea își purtase singură de grijă toată viața și că era deopotrivă ridicol și încrezut din partea lui să creadă că acum avea nevoie de el să fie cavalerul ei personal în armură strălucitoare. Știa că gestionase prost propunerea. Și fusese o idioțenie din partea lui să o sărute. Poate că, dacă ar fi păstrat lucrurile la un nivel profesional și distant, Katherine ar fi fost acum aici, în siguranță, departe de căpitanul Buhler.

O zbughise din salon în clipa în care plecase căpitanul. Amenințările lui Buhler fuseseră destul de fățișe, iar Harland nu știa ce intenționa căpitanul. Nu știa ce măsuri ar fi întreprins căpitanul ca să aresteze un contrabandist și să îl dea drept exemplu. Sau o contrabandistă.

Harland vorbise cu Clara și cu Eli înainte să plece, relatându-le foarte clar ce se spusese și ce amenințări fuseseră făcute. Eli îi făgăduise că aveau să le poarte de grijă lui Katherine și fratelui ei. Dar acum Harland se întreba dacă făcuse îndeajuns. Poate că nu...

O bătaie în ușă îi întrerupse șirul gândurilor.

Nu din nou. Hangița durdulie venise de patru ori de când sosise la han ca să îl întrebe dacă mai avea nevoie de ceva. Să vină a cincea oară, la o oră atât de târzie, era de-a dreptul absurd. Și inacceptabil. Și avea să îi explice foarte clar acest lucru. Se duse cu pași apăsați spre ușă, trase zăvorul și o deschise cu putere.

– Nu vreau să fiu deranjat...

Se opri brusc.

– Pot reveni într-un moment mai bun. Katherine își mută o geantă de pânză voluminoasă pe care o avea pe umăr. Dar aș prefera să nu o fac. Sunt destul de obosită.

Era îmbrăcată cu o mantie simplă gri, cu părul de culoarea șampaniei răsfirat peste umeri și suflat de vânt într-un fel care îi tăie răsuflarea. Era rumenă în obraji, făcându-i ochii să pară și mai albaștri. Era ca o lumină diafană pe coridorul întunecos și mohorât al hanului. Ca un înger care s-a arătat în cel mai neașteptat moment în cel mai neașteptat loc. Harland se întrebă în treacăt dacă nu cumva era o halucinație. O plăsmuire a minții și a îngrijorării lui.

– Katherine.

– Așteptai pe altcineva?

Își coborî privirea la cămașa lui șifonată, scoasă din pantaloni, și la picioarele lui goale.

– Nu, se bâlbâi el. Dar nu... Doar că... Vreau să zic...

Se opri.

– Pot să intru? Sau ai prefera să aștept aici până dimineață?

– Da. Cerule, da. Intră!

Harland tresări și deschise și mai tare ușa, conducând-o în odaie și închizând și zăvorând apoi ușa în urma lor.

– Scuze că am întârziat! Cursul a durat mai mult decât m-am așteptat.

– Poftim? Mintea lui leneșă nu ținea pasul. Era limpede că ratase ceva pe undeva. Cum ai ajuns aici?

– Călare.

– Singură?

Katherine părea să fi zâmbit.

– Uiți, milord, că sunt o simplă muritoare. O femeie comună care poate merge în diverse locuri fără un grup de protectori care să îi păzească virtutea.

– Nu la asta m-am referit. Există tâlhari la drumul mare. Hoți. Ucigași.

– Cu care nu m-am intersectat pe drum, spuse ea pe un ton tranșant.

Harland se duse în fața ei.

– Ce cauți aici? întrebă el, nefiind încă pe deplin convins de ceea ce vedea.

– Tu m-ai chemat. Nu am reușit să ne încheiem conversația într-un fel care să mă satisfacă. Și apoi ai plecat înainte să reușim să o facem.

– Poftim?

Încă simțea pe ea răceala nopții și mirosul de natură – și încă unul doar al ei. Katherine se uită în jur la spațiul îngust, trecându-și privirea peste lavoar, apoi peste singurul scaun din odaie și în cele din urmă peste pat. Harland o văzu frământându-și buza de jos cu dinții și, dintr-odată, își amintea doar cum se simțise când gustase din buzele acelea. Și cât de tare își dorea să o facă din nou.

– Îți accept propunerea, zise ea, târându-și ochii de la pat spre chipul lui.

I se uscă gura.

– Nu cea la care te gândești.

– Nu mă gândeam...

Nu se gândea la nimic, de fapt, pentru că mintea nu îi mai funcționa. Libidoul, în schimb, nu întâmpina astfel de dificultăți. Îl străbătu un tremur de anticipație, și îi crescu pulsul. Se afla la nici un braț distanță de el, în mijlocul unei odăi mici dintr-un han mic dintr-un cătun mic și, în clipa aceasta, era a lui. Doar a lui.

– Cum m-ai găsit?

Reuși în sfârșit să formuleze o întrebare logică. Pentru că nu își folosise numele adevărat și, în general, evitase cât mai multe locuri publice posibil.

Katherine ridică din umeri, își lăsă geanta pe podea și își dădu jos mantia de pe umeri, atârnând-o pe spătarul scaunului.

– După cal, spuse ea. E același cu care ai venit la casa noastră. Cel pe care l-ai înhămat la căruță. Și m-am gândit că nu ai sta în locuri aglomerate, ținând cont că trebuie să fii discret. Îl privi în ochi. Nu a trebuit să fiu polițist ca să te găsesc, deși a trebuit să trec pe la câteva grajduri până să îl găsesc pe cel potrivit.

Harland se întrebă de ce nu se simțea câtuși de puțin surprins, ținând cont că știa întocmai cât de isteață era.

– Hangița m-a prins uitându-mă în registru. Așa că i-am zis că sunt soția ta, spuse ea cu nonșalanță. Mi s-a părut dezamăgită.

– Soția mea.

Mintea, care tocmai i se pusese din nou în mișcare, se scufundă la loc într-o băltoacă de gânduri libidinoase.

– Mi s-a părut eficient. *Amantă* mi s-a părut cam ciudat.

Nu avea să supraviețuiască acestei conversații. Nu fără să o sărute din nou.

Katherine se aplecă, apucă breteaua de la geantă și o trase într-o parte, după care se îndreptă de spate.

– Îmi pare rău că nu ți-am răspuns cum se cuvine azi-dimineață. Singura scuză pe care ți-o pot oferi este că m-a dat peste cap vizita căpitanului Buhler și că nu gândeam limpede în clipa aceea.

Cuvintele îi păreau repetate, căci le rostise grăbită. Încă nu reușea să gândească limpede.

– Vizita căpitanului Buhler?

– Da. După ce m-am gândit puțin la vorbele căpitanului, mi-am dat seama că prezența mea continuă la Avondale, în Dover de fapt, îi pune în primejdie pe fratele meu și pe toți ceilalți. Pe sora ta, studentele ei, mătușile bătrâne ale contelui...

– Am vorbit cu contele înainte să plec...

– Nu m-ai lăsat să termin.

Harland tăcu.

– Tatăl meu este... adică a fost contrabandist. Mama a fost moașă, dar și contrabandistă, și și-a folosit meseria legală ca acoperire pentru cea ilegală. Așa am fost crescuți eu și Matthew, așa am trăit și asta am devenit și noi. Dar apoi mama a murit, iar eu și fratele meu am plecat la război. Și, cât am fost acolo, tata aproape că a murit de mâna soldaților pentru o duzină de bidoane de coniac. Matthew aproape că a murit din același motiv. Și apoi aș fi putut muri și eu, încercând să termin ce a început el.

Harland tăcu, indecis. Își dădea seama cât de greu îi era lui Katherine să îi mărturisească toate astea. Își dorea să o răsplătească la fel. Ceea ce ar fi fost periculos.

– Nu vreau să mai trăiesc așa. Am văzut prea multă moarte. Nu pot trăi așteptându-mă ca toți cei pe care îi iubesc să fie împușcați sau spânzurați pentru că, preț de o clipă, nu s-au mai uitat peste umăr. Îl privi în ochi. Înțelegi?

– Da. Pentru că, ani la rândul, și el se uitase mereu peste umăr. Dar sarcina aceasta ne va cere să ne uităm destul de mult peste umăr...

– Nu am zis că nu mă pricepeam la contrabandă și la alte... demersuri ilegale. Am zis că nu voiam să trăiesc așa. Dar bărbații aceștia, băieții aceștia, merită o șansă să se întoarcă acasă. Am văzut prea multe suflete care nu au avut ocazia să se întoarcă acasă. Să își ia rămas-bun. Și nu aș putea să fiu împăcată cu mine însămi dacă aș îngădui ca acest lucru să se repete. Mai ales că acum pot schimba ceva.

Harland înghiți în sec.

– Așa este corect. Și, când o vom duce la bun sfârșit, însărcinarea aceasta îmi va oferi mijloacele necesare ca să o iau de la capăt. Ca familia mea să o ia de la capăt. Într-un loc în care nu vom fi nevoiți să ne uităm peste umăr.

– Eu... Ce-ar fi trebuit să spună? Că era încântat? Că înțelegea? Atunci, mă bucur că te-ai hotărât să îmi accepți oferta, zise el în cele din urmă, pentru că măcar era adevărat. Nu am știut pe cine altcineva aș fi putut ruga să mă ajute cu o asemenea însărcinare. Și asta era adevărat. Mi-am făcut griji că poate ți-am dat motiv să te îndoiești de motivele pentru care ți-am făcut propunerea. Își regretă vorbele de cum le rosti. Nu știa de ce le spusese. În afară de faptul că era un lucru care rămăsese nerezolvat.

Katherine se îmbujoră și mai tare, iar Harland se întrebă dacă mai văzuse vreodată pe cineva atât de afurisit de frumoasă.

– Vrei să zici când te-am sărutat, spuse ea.

– Cred că eu te-am sărutat pe tine.

– Eu am început.

Harland clătină din cap.

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să deschid subiectul...

– Ba nu. Ai procedat bine. Dar eu ar trebui să îți cer scuze.

– Pentru ce anume?

– Pentru că am început un lucru pe care nu îl pot duce la bun sfârșit. Se holba la vârful cizmelor acum. Și nu vreau să îți ofer vreun temei ca să te îndoiești de motivele pentru care ți-am acceptat propunerea sau pentru care mă aflu aici.

Harland se îndepărtă un pas de ea, ca să nu o atingă. Se lovi cu pulpele de marginea patului, așa că se lăsă pe saltea, frânghiile scârțâind tare în tăcerea din încăpere. Încercă să găsească vorbele

potrivite ca să o liniștească. Cuvinte care să o asigure că oferta lui fusese sinceră și bine intenționată, lipsită de așteptări intime. Cuvinte care să o convingă că îi auzise și înțelesese mărturisirea.

Desigur, asta nu însemna că, în clipa aceasta, nu o dorea în continuare mai mult decât dorise vreodată pe cineva.

– Nu pot fi cu tine, zise Katherine. Își ridică privirea din podea și îl privi în ochi, cu vocea răgușită, pe chip citindu-i-se suferința. Te voi ajuta și voi lucra cu tine, dar nu îți pot fi amantă.

Harland știuse că avea să spună asta, și totuși îl durea mai tare decât ar fi trebuit.

– Katherine...

– Nu mai am ce să îți dăruiesc, zise ea încet. Sau oricui altcuiva. Înțelegi?

Harland văzu că ea strânsese atât de tare de breteaua de la geantă, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

Da, înțelegea. Înțelegea ce însemna să fii cu desăvârșire gol. Înțelegea că, oricât de mult ai fi lucrat și oricât de departe te-ai fi dus, nimic nu putea umple golul pe care ura și trădarea le lăsau în sufletul tău. Și, dacă încercai să umpli întunericul acela cu relații scurte, care nu însemnau nimic, lucrurile doar se înrăutățeau. O știa foarte bine. Încercase varianta asta. Dar se oprise cu mult timp în urmă, acceptând amorțeala ca fiind o opțiune mai bună.

Dar Katherine... era diferită. Îl făcea să simtă din nou. Și era un lucru pe cât de minunat, pe atât de dureros. Și nu era încă pregătit să renunțe la ea.

– Vino aici, zise el punându-și mâna pe saltea, lângă el.

Katherine șovăi.

– Te rog, adăugă el.

Katherine încuviință și dădu drumul la geantă pe podea. O ocoli, apoi se așeză sfioasă pe pat, lângă el, având grijă să nu îl atingă.

– Vreau un singur lucru de la tine, zise el, ceea ce nu era chiar adevărat.

Pentru că voia totul de la ea. Dar, dacă i-ar fi spus asta, ar fi zbughit-o pe ușă înapoi spre Dover cu viteza gândului.

Katherine se holba la mâinile pe care le ținea împreunate în poală. Harland se întinse și o luă de mână, apoi i le așeză pe cuvertură, între ei, când văzu că ea nu se împotrivea.

– Trebuie să ai încredere în mine, zise el. Să ai încredere în mine că nu te voi trăda niciodată.

Katherine se holbă la mâinile lor împreunate, apoi își ridică privirea spre el, iar Harland nu reuși nici în ruptul capului să își dea seama la ce se gândea.

– Am, șopti ea, și se încruntă, de parcă ar fi fost o noutate și pentru ea.

– Într-adevăr?

– Da, am, repetă ea mai tare.

– Am vorbit serios când ți-am zis că ești neașteptată, continuă el, încercând să își aleagă cu grijă cuvintele, comparându-le cu nevoia care încă îl mistuia. Nu am cunoscut nici o femeie ca tine. Talentată. Inteligentă. Curajoasă și frumoasă. Și nu voi regreta niciodată că te-am sărutat. Trebuia să o știe. Sau că tu m-ai sărutat pe mine, de fapt.

Katherine îl strânse mai tare de mână și zâmbi ușor.

– Aș minți dacă aș spune că nu vreau să o mai faci. Trebuia să știe și asta. Dar înțeleg.

Katherine întoarse mâinile lor împreunate și îl mângâie cu mâna liberă pe dosul palmei.

– Cum o chema? întrebă ea. Pe femeia care te-a făcut să înțelegi ura și urmările ei.

Harland se încordă.

– Era de viță nobilă, nu-i așa?

O auzi repetând întrebarea pe care i-o adresase el și știu că o făcuse în mod intenționat.

– Ai iubit-o?

O altă întrebare pe care i-o pusese el ei, tot intenționat.

– Așa am crezut. Așa mi-am dorit.

Se așternu din nou tăcerea. Katherine nu îl mai mângâie pe mână, dar nu își trase mâna din a lui.

– Jeffrey Walton. Amantul... meu.

Harland nu cunoștea numele. Dar recunoscu darul pe care i-l încredințase Katherine: încredere.

– Patrice Hayward, răspunse el. Soția mea.

Katherine își ridică privirea de la mâinile lor, uitându-se la el cu ochi mari și nesiguri.

– Îmi pare rău.

– Și mie.

De data aceasta, o strânse el mai tare de mână.

Ea se mișcă și își lăsă capul pe umărul lui, iar el închise ochii, inhalându-i mirosul, simțindu-i părul moale pe braț.

– Ești un om bun, Harland Hayward, zise ea simplu.

Ba nu era un om bun. Un om bun i-ar fi spus că avea propriile interese când venea vorba despre coasta din Dover. Un om bun i-ar fi spus lucrurile pe care le făcuse și pe care continua să le facă și care puneau și familia ei în primejdie. Un om bun nu și-ar fi dorit cu disperare să îi cuprindă fața cu mâinile și să o sărute până o lăsa fără simțire. Să îi dezlege rochia și să o vadă cum se prelinge la podea și apoi să împingă și restul veșmintelor de pe ea. Să o întindă în pat, să guste fiecare părticică din ea și să o facă să uite de orice, mai puțin de el. Și abia mai târziu să își facă griji pentru consecințe.

– Ar trebui să dormi puțin, zise el cu voce aspră. Mâine ne așteaptă o nouă zi de drum lung. Poți dormi pe pat. Dorm eu pe podea.

Dădu să se ridice, dar se opri când îi simți atingerea pe braț.

– Rămâi, zise ea.

Harland închise ochii. Nu era convins că avea atâta voință.

– Te rog.

Încuviință și se aplecă, stingând lumânarea, cufundând odaia în întuneric. Se întinse pe pat, cât mai aproape de margine. O auzi dându-și jos cizmele și apoi se întinse lângă el, cu spatele lipit de el. Își puse mâna pe umărul ei și se înjură în gând în o mie de feluri că fusese un prost. „Ai încredere în mine", așa îi spusese. „Înțeleg", așa îi zisese.

Acum, aici, în timp ce îi simțea trupul cald, curbele cuibărite în ale lui, înțelegea un singur lucru: cât de mult o dorea.

– Vei fi aici mâine-dimineață? întrebă ea dintr-odată.

Harland se încruntă. Ce întrebare mai era și asta? Unde altundeva să se ducă?

– Bineînțeles, murmură el.

– Promiți?

– Promit.

O simți încuviințând din cap, apoi îi simți mâna atingând-o pe a lui, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu plecase.

– Mulțumesc, șopti ea.

Nici asta nu avea logică.

În câteva minute, respirația i se schimbă, și trupul i se relaxă lipit de al lui.

Iar el închise ochii, resemnat cu gândul că avea să fie cea mai lungă zi din viața lui.

Capitolul 12

Katherine uitase cum era Londra pe timp de vară.

Încă i se făcea greață de la duhoarea râului și a bordelurilor de pe malurile lui, indiferent de câte ori fusese aici. Până terminară de trecut podul Blackfriars, lui Katherine îi era deja dor de brizele curate și proaspete de pe coasta Doverului și de sunetul alinător și statornic al valurilor îndepărtate. Sunetele din oraș erau asurzitoare și câtuși de puțin alinătoare. O cacofonie de zgomote, omenești și animalice, toate răsunând pe fundalul de roți de la o mie de cărucioare, căruțe și trăsuri care se luptau să își găsească loc pe străzile înguste.

Dar lăsaseră deja în urmă partea aglomerată a Londrei, și era mai bine aici, la marginea orașului. Katherine își feri ochii de lumina soarelui care dănțuia pe marmura casei masive ce tocmai deveni vizibilă. O vilă impunătoare, se gândi ea, un alt tribut pentru bărbații care aveau suficienți bani ca să le construiască. Doar că aceasta era diferită. Aceasta se afla pe o moșie împrejmuită de un gard, iar Katherine și-o închipui ca pe o închisoare idilică foarte frumușică. Se întrebă dacă gardul trebuia să îi oprească pe oameni să intre sau să iasă.

Lângă ea, Harland își mână calul spre ceea ce părea a fi o gheretă de paznic, care s-ar fi potrivit mai bine la baza unui castel, nu într-o vilă. Katherine încercă să nu se uite la el. Așa cum încercase să nu se uite la el din clipa în care se trezise, înainte să se crape de ziuă, cu brațul lui peste mijlocul ei, cu trupul lui dur lipit de al ei, cu capul ei pe umărul lui și simțindu-i cadența statornică a răsuflărilor în ureche.

Fusese o prostie din partea ei să îi ceară să rămână. O femeie deșteaptă l-ar fi lăsat să doarmă pe podea, iar ea ar fi dormit în pat. În tăcerea rece de dinainte de ivirea zorilor, când se trezise și îl găsise exact unde promisese că avea să fie, avusese nevoie de toată voința ca să nu se întoarcă spre puterea, siguranța și căldura lui și să nu își dovedească singură că era o mincinoasă. Să nu îl facă amantul ei și la naiba cu orice consecințe! Și acum, era ispitită să facă la fel. Iar ispita aceasta nu dispărea.

– Când îi vom putea vedea pe prizonieri? întrebă ea, mângâindu-și calul obosit pe grumaz, încercând să își distragă atenția.

– Nu știu sigur, răspunse el cu glas stins.

– Vor fi aduși aici?

– Nu. Vor rămâne pe râu.

– Deci îi vom duce în sus pe Tamisa. Și apoi vom traversa canalul.

– Da.

– Cu ce tip de navă?

– Nu știu sigur.

– Splendid, bombăni ea, gândindu-se că ar fi trebuit să îl întrebe toate astea mai repede.

Și poate că ar fi făcut-o dacă discursul pe care îl repetase cu grijă nu s-ar fi prăbușit noaptea trecută în explicații și mărturisiri. Dezvăluirea aceea de adevăruri și secrete o lăsase nesigură, în derivă și... cu o nevoie intensă de afecțiune. Katherine tresări. Nu avea nevoie de afecțiune. Nu avusese nevoie de nimeni de multă, foarte multă vreme.

– Încă te poți răzgândi. Încă te poți întoarce la Dover.

Katherine se încruntă și nici măcar nu se sinchisi să îi răspundă.

– Ce e locul ăsta? întrebă în schimb.

– Casa Helmsdale, răspunse Harland.

– Văd și eu asta, zise ea holbându-se la placa de piatră sculptată ce se întrezărea sub o iederă de lângă gheretă. Dar ce este? O locuință? Un azil? O închisoare? O casă de întruniri?

Harland scoase un zgomot ciudat, posibil un chicot.

– E puțin din toate, zise el.

– Ce util, spuse ea sarcastic, întorcându-se spre el.

Ceea ce fu o greșeală, pentru că acum tot ce observă fu felul în care soarele îi făcea părul să pară roșu, felul în care haina lui simplă îi îmbrăca umerii lați și felul în care pantalonii îi îmbrățișau coapsele.

Se îndreptă în șa. Trebuia să se oprească. Să se gândească la însărcinarea de care își promisese că avea să se ocupe.

– Doi bărbați în gheretă, zise ea. Încă o duzină care ne-au urmărit pe străduță, ascunși după gard. Mă rog, în mare parte ascunși. Ce ar trebui să știu mai exact?

– Proprietarul acestei case este colegul despre care îți ziceam. Ia foarte în serios siguranța lui proprie, precum și a casei și a bunurilor pe care le deține.

– Iar gardul e ca să-i împiedice pe oameni să iasă sau să intre? întrebă ea.

– Depinde de persoană.

Katherine îi aruncă o privire tăioasă lui Harland, neștiind sigur dacă glumea sau nu. Nu părea să glumească. Părea încruntat. Își mută privirea de la el spre umbrele care ieșiseră din structură și se poziționaseră în fața porții uriașe. Aduceau mai mult a gorile decât a bărbați. Ambii stăteau cu o mână pe săbiile pe care le purtau într-o parte. Ambii aveau un pistol în cealaltă.

– Doctore Hayward, zise cel din stânga, deși o privea pe Katherine. Te așteptam. Dar nu ni s-a spus că vei fi însoțit de o amantă.

Katherine își opri calul brusc și se holbă la rândul ei, fără să clipească. Cunoștea genul acesta de oameni. Lucrase cu astfel de oameni de-a lungul coastelor și tratase astfel de oameni în corturile medicale. Cântăreau și măsurau purtarea și tăria de caracter, îndrăzneala și loialitatea. Dar, în cele din urmă, țineau cont de judecata altcuiva. A unui lider de echipă. A unui ofițer comandant.

– Chirurg, îl corectă Harland.

– Poftim?

– Doctorița Wright nu este amanta mea. Este chirurg.

– Nu se poate, îl luă în derâdere paznicul.

– Ba te asigur că se poate, zise Harland răbdător.

Cei doi bărbați se priviră neîncrezători.

– Ce caută aici?

– Întreabă-ți stăpânul.

Harland lăsă frâiele pe grumazul calului.

Katherine îi privi pe cei doi paznici uitându-se din nou unul la celălalt. Cântăreau dacă nesiguranța și întrebările lor meritau să fie aduse în atenția șefului lor. Mai văzuse și asta de o mie de ori. Se holbă la ei ca împietrită, fără să le arate în vreun fel că toate astea i se păreau sub așteptări.

– Suntem pe drumuri de două zile pentru că mi s-a dat de înțeles că trebuie să ne mișcăm rapid, zise Harland, întrerupând tăcerea încordată care se așternu. Dar, întrucât se pare că nu este cazul, ne întoarcem mâine, după ce veți fi avut timp să confirmați că am fost solicitați. Vă rog să-i transmiteți lui King salutările noastre.

Apucă frâiele și dădu să întoarcă iute calul.

– Așteaptă. Cel mai înalt dintre paznici prinse frâiele în pumnu-i cărnos.

Celălalt paznic își luă mâna de pe mânerul sabiei și își vârî pistolul la betelia pantalonilor. Se mișcă și împinse cu forță poarta din fier forjat, deschizând-o.

– Dacă ne minți, doctore Hayward...

– Veți pune să fiu împușcat, încheie Harland fraza în locul lui. Da, da, cred că știu deja cum merg lucrurile pe aici.

Katherine îl privi pe Harland cu coada ochiului. Începea să își explice tot mai bine de ce nu lua în seamă activitățile ilegale, tăinuite din Dover, ținând cont că situația curentă nu părea să i se pară câtuși de puțin deranjantă. Începea să își dea seama că Harland Hayward nu era deloc așa cum îl crezuse ea. Harland se răsuci în șa în timp ce își conduse calul pe aleea lungă.

– Haide, doctoriță Wright, zise el. Ne așteaptă răspunsurile la întrebările noastre.

Capitolul 13

Harland se plimbă încolo și încoace prin birou.

În afară de antreu, cu podelele lui din piatră lustruite, cu pereții lucioși și tavanul înalt de care atârnau candelabre de cristal strălucitoare, aceasta era singura încăpere din casa Helmsdale pe care o văzuse vreodată. Presupuse că și aceasta, ca antreul, era menită să impresioneze.

Un birou de mahon masiv, fără obiecte îngrămădite pe el, se afla în centrul încăperii, cu un scaun de piele în spatele lui. Un covor de lână scump întreţesut cu o nuanță stacojie subtilă era întins peste podeaua de lemn lucioasă. Ca în antreu, candelabre de cristal și de perete luminau încăperea, alungând orice umbră a înserării. Pereții erau tapetați într-o nuanță de roșu-închis intens, lucru pe care Harland îl observase doar după cel puțin vreo șase vizite, deoarece lucrările de artă atârnate pe ei îți atrăgeau, de fapt, întru totul atenția.

Deși acum abia de le mai observa. Cu fiecare minut care trecea, începea să creadă că nu fusese o idee bună să o aducă pe Katherine aici. Ceea ce era o prostie, știa asta. Katherine Wright fusese de acord să îl ajute știind exact în ce se implica și era important să fie aici, ca să poată auzi aceleași informații ca el. Era egala lui, nu o floare fragilă pe care trebuia să o protejeze.

O privi dând roată încăperii, cu mâinile împreunate la spate, cercetând cu atenție lucrările de artă. Portrete, scene biblice și creaturi mitologice atârnau în rame aurite, fiecare lucrare cu o vârstă și istorie bogate. Se opri în fața picturii care domina spațiul din spatele biroului.

– Aceasta este destul de... violentă, zise ea fără să se întoarcă. Mă întreb ce-a făcut ca să merite una ca asta.

– *Iudita decapitându-l pe Olofern*, îi spuse Harland, alăturându-i-se în fața picturii.

Ilustrată în culori vibrante, o tânără mânuia o sabie curbată împlântată în gâtul unui bărbat care avea ochii bulbucați de groază.

O slujnică bătrână zăbovea lângă umărul Iuditei, cu o mină crudă și privirea vag înnebunită.

– Olofern a fost un general ale cărui armate erau pe punctul de a distruge casa Iuditei, orașul Betulia, continuă Harland. În noaptea de dinainte să se întâmple acest lucru, Iudita s-a strecurat în cortul lui pentru că toată lumea știa că generalul își dorea cu disperare să se culce cu ea. În cele mai multe versiuni ale poveștii, se spune că a așteptat până a leșinat de la băutură, după care i-a tăiat capul.

– Mmm. Katherine privi cu atenție pictura. E și acesta un fel de-a te ocupa de problemă. Deși nu sunt convinsă că a fost cel mai bun.

– Propuneți o altă soluție, doctoriță Wright? se auzi o voce de la intrare.

Harland se răsuci și îl găsi pe King sprijinindu-se cu nonșalanță în bastonul cu vârf de argint pe care îl avea mereu la el. Era aranjat impecabil, ca de obicei, cu cămașa și lavaliera orbitor de albe, iar haina și pantalonii de un negru imaculat. Părul lui roșcat-auriu era aranjat într-un stil modern, iar cizmele îi erau lustruite de luceau ca oglinda. Bărbatul arăta ca un prinț! Deși, sub exteriorul acela desăvârșit, se ascundea un bărbat ambițios, periculos și nemilos. Un bărbat care îi putea oferi orice oricui dacă prețul era corect. Un bărbat pe care îl contraziceai o singură dată – și nu supraviețuiai îndeajuns cât să repeți isprava.

Harland înaintă. Era limpede că paznicii îl informaseră deja pe King de prezența lui Katherine, dar le făcu oricum cunoștință așa cum se cuvenea.

– Doctoriță Wright, el este colegul meu, King. King, ea este doctorița Wright, chirurgul care mă va asista în următoarele zile.

Alesese să i se adreseze lui Katherine folosindu-i profesia nu doar pentru că era adevărul, ci și pentru că, spera el, îi ilustra lui King natura relației lor. King nu tolera deloc atașamentele personale când venea vorba despre afaceri. Atașamentele personale implicau emoție, iar aceasta îi făcea pe unii oameni altminteri inteligenți să ia decizii proaste.

King îl privi încă o dată pe Harland cu ochii de un albastru pal, după care își mută din nou privirea spre Katherine.

– Încântată, domnule King, zise Katherine politicoasă. Părea pregătită să înfrunte comentariile pline de neîncredere, ca de obicei.

– Doar King, zise bărbatul. Și trebuie să îmi spuneți soluția la care vă gândeați la dilema Iuditei.

Katherine îl privi cu atenție pe King, de parcă i-ar fi evaluat sinceritatea.

– Aștept, doctoriță Wright.

– Prea bine. Se întoarse spre pictură. Decapitatul nu este doar murdar, ci și dificil, cu precădere pentru o femeie care s-ar putea să nu fie îndeajuns de puternică pentru o asemenea faptă. Pe lângă mușchii, ligamentele și tendoanele care se găsesc de obicei la gât, șira spinării poate fi foarte greu de retezat, mai ales că folosește o sabie mică, nu un instrument cu mai multă forță, cum ar fi o ghilotină. Jetul arterial ar fi țâșnit peste tot, pe cadavru, pe cearșafuri, pe cort și pe Iudita, ceea ce înseamnă că i-ar fi fost foarte dificil să fugă neobservată. Poate că l-a ucis pe general, dar cel mai probabil nu a supraviețuit nici ea. Și mai rău este că a adus o martoră, iar bătrâna nu îi conferă nici un avantaj tactic.

King înaintă până ajunse în drept cu Katherine, iar Harland se foi neliniștit. Bărbatul se holba în continuare la ea și nu se uitase nici măcar o dată în spate, spre el.

– Continuați, doctoriță Wright!

– Presupun că o variantă ar fi fost otrava, dar, istoric vorbind, a fost preponderent o armă folosită de femei, așa că ar fi fost din nou bănuită, ținând cont de prezența ei acolo. Iar otrava poate fi imprevizibilă și imprecisă.

– Ziceți că nu ar fi trebuit să îl ucidă?

– Nicidecum. Zic că, dacă aș încerca să îmi salvez casa, orașul, nu ar fi de ajuns să îl ucid pe general. Aș ucide astfel doar un bărbat, nu cauza. Generalul ar fi pur și simplu înlocuit cu un alt ofițer, dornic să îndeplinească ordinele comandantului lui mort și martirizat. Orașul ar cădea oricum după moartea lui, probabil mai rapid și cu mai multă cruzime, drept răzbunare.

Harland se holbă la ceafa lui Katherine, puțin neliniștit de maniera senină în care îți exprima astfel de păreri.

„Nu am zis că nu mă pricepeam la contrabandă și la alte... demersuri ilegale. Am zis că nu voiam să trăiesc așa."

Era limpede că Harland nu o ascultase cu prea mare atenție.

– Iudita trebuie să le dea ofițerilor generalului un motiv ca să se îndoiască de el și de motivele din spatele ordinelor pe care le-a dat. Să le insufle nesiguranță și confuzie, continuă Katherine.

– Și cum ați face asta, doctoriță Wright?

– Dacă Olofern o dorea pe Iudita cu atâta disperare înseamnă că îl putea manipula. Îl putea ademeni din rândul ofițerilor lui. Îl putea face pur și simplu... să dispară – și apoi să îl ucidă. Așa nu doar că se elimină problema dovezilor, dar și trupul poate fi ascuns într-un loc în care să nu fie găsit vreodată. Katherine ridică din umeri. În cel mai bun caz, generalul moare, cauza moare odată cu el și orașul este lăsat în pace, ofițerii lui crezând că liderul lor a fugit, ca un laș. În cel mai rău caz, ofițerii întârzie distrugerea orașului, așteptând întoarcerea generalului înainte de a lua o hotărâre, iar locuitorii au timp să fugă.

King bătu darabana în capul bastonului, un rubin licărind pe degetul lui mic în lumină.

– Spuneți-mi, doctoriță Wright, aveți experiență cu decese contractate?

– Poftim?

Harland se îndreptă de spate. Doar nu sugera ce...

– Asasinări, clarifică King.

Katherine doar își înclină capul.

– Nu.

– Păcat. Ați avea mintea necesară pentru ele. Și vocația. Aruncă o privire în spate, la Harland. De ce ai adus-o, Strathmore?

Interesul dispăru, înlocuit de o răceală distantă.

Era limpede că Patrick Gibbs nu trecuse pe-acolo ca să discute cu King de când plecase din Dover. Harland se apropie de Katherine.

– Voi avea nevoie de ajutor în zilele următoare. Ajutor medical, se simți obligat să specifice.

– Nu îmi plac surprizele, Strathmore.

– Dacă mi s-ar fi oferit mai mult timp, aș fi trimis la rândul meu un avertisment, răspunse Harland calm.

– Mmm. King se îndepărtă de pictură și își sprijini bastonul de birou, apoi se așeză pe scaunul lat. Presupun că ai dreptate. Își puse cizma peste genunchi, bătând darabana pe pielea lustruită. Și crezi că doctorița Wright va fi un bun de preț în sensul acesta?

– Nu mă întreba pe mine. Întreabă-i pe bărbații care s-au întors vii de la Nivelle, Toulouse sau Waterloo.

King se opri din bătut darabana. Peste încăpere se așternu o tăcere densă și apăsătoare. În cele din urmă, King o privi din nou pe Katherine.

– Ia spuneți-mi, doctoriță Wright, ce credeți că faceți aici?

– Situația i-a fost explicată doctoriței Wright, interveni Harland.

King flutură din mână.

– Vreau să aud ce are de spus doctorița Wright.

Harland o văzu pe Katherine privindu-l în ochi înainte să se întoarcă spre King.

– Îl voi asista pe Lord Strathmore ca să mențină în viață cel puțin patru bărbați cu vârste și stări de sănătate diferite până în momentul în care vor putea fi transportați pe coasta Franței.

King își uni degetele.

– Aveți un stil poetic de-a vă exprima.

– De fapt, am întrebări.

Nu îl privi pe Harland. Două sprâncene roșcate-aurii se ridicară ușor.

– Chiar vă rog, întrebați-mă orice vreți, murmură King. S-ar putea să aleg să vă răspund. Sau nu.

– Căpitanul navei care ne va transporta în sus pe râu și apoi de partea cealaltă a canalului...

– Un căpitan foarte iscusit.

– E un mincinos iscusit? întrebă Katherine.

– E o întrebare stranie.

– E o întrebare importantă. Deoarece căpitanul dumneavoastră va fi pus la încercare de patrule cel puțin de două ori în sus pe Tamisa, în estuarele estice. Întrebări de rutină în cazul în care absența fugarilor trece neobservată. Altminteri, întrebări agresive.

King își puse mâinile în poală.

– Cum spuneam, doctoriță Wright, este foarte iscusit. În toate privințele. Drept dovadă, lucrează de ani în șir pentru mine, spuse el cu voce calmă.

– Mă bucur să aud asta. S-ar putea ca viața mea să depindă de acest lucru, spuse Katherine cu voce la fel de calmă. Unde trebuie transportați pacienții?

– Franța.

– Calais? Dunkirk? Cherbourg?

King își lăsă capul pe spate gânditor.

– Wissant, zise el în cele din urmă.

– Pe plajă sau în oraș?

King își lăsă piciorul pe podea și se ridică în șezut.

– Ce ați recomanda, doctoriță Wright?

– Plajele sunt plate. Expuse. Se poate ajunge ușor, spațiu mare și gol, dar nu prea ai acoperire. Cel mai bine este să fie folosite când este lună nouă. Pe de altă parte, satul este micuț. Sigur vom fi observați, ceea ce ar putea funcționa în favoarea dumneavoastră dacă sunteți pregătit să le prezentați un lucru lumesc la care se așteaptă. În cazul de față, cred că am vrea să nu fim observați. Funcționarii portuari încep să se agite și, prin urmare, să devină imprevizibili dacă va fi nevoie să cărăm oameni la mal pe tărgi. Încă se tem de vărsat. Își ridică bărbia și adăugă: Folosiți plajele.

King îl privi pe Harland.

– Mi-ai prezentat-o drept chirurg, Strathmore.

– Într-adevăr, răspunse Harland pe un ton dur și câtuși de puțin spăsit.

Dumnezeu știe ce îi trecea prin cap lui King...

– Lasă-ne singuri, Strathmore.

Harland se crispă.

– Nu este nevoie.

Toate jurămintele pe care și le făcuse că avea să își ignore tendințele de cavaler se risipiră, și aproape că îl copleși imboldul de a o proteja de acest bărbat. Lucru absurd, de altfel, pentru că el o adusese aici.

Absurd pentru că începea să vadă foarte limpede că nu știa mai nimic despre Katherine Wright.

Chipul lui King se înăspri.

– Iar eu te pot asigura, Lord Strathmore, că este necesar. Așa cum fac cu toate persoanele de care depind pentru a îndeplini însărcinări pentru care sunt, în definitiv, răspunzător, voi face o verificare prealabilă și voi hotărî dacă este capabilă și demnă de încredere.

Cu alte cuvinte, se gândi Harland, King nu o avea cu nimic la mână pe Katherine. Nu așa cum îl avea la mână pe el. King avea să facă tot posibilul să îndrepte acest lucru.

La naiba, nu ar fi trebuit să o aducă pe Katherine aici. Fusese o greșeală.

– Va dura doar o clipă, Lord Strathmore, spuse King. Se ridică și se întoarse cu spatele la Harland, privind din nou cu atenție pictura cu Iudita. Te pot asigura că respect femeile care au destulă minte cât să nu își ceară iertare pentru asta. Nu o voi silui pe doctorița Wright, nici nu o voi ucide în următoarele zece minute. Deși, adăugă el ușor amuzat, dacă dispar brusc și nu mă mai găsiți, veți ști pe cine să întrebați în caz că vreți să îmi găsiți cadavrul.

Katherine îl privi cu coada ochiului pe King și se înfioră.

Nu era un soldat sau o gorilă. Era generalul care ar fi distrus fără scrupule Betulia dacă acest lucru era în interesul lui și probabil că i-ar fi spintecat gâtul Iuditei după ce o forța să își privească orașul cum era distrus. În fosta viață a lui Katherine, întâlnise bărbați ca el pe plaje pustii și în taverne aglomerate, pe drumuri pustii și în porturi pline ochi de oameni, de-a lungul liniilor de coastă de-aici până în Franța. Bărbați isteți și violenți mânați de lăcomie, control sau teamă.

Katherine nu știa ce anume îl mâna pe el. Poate că lăcomia, într-o anumită măsură, ținând cont de lucrurile frumoase cu care se înconjurase. Și cu siguranță exista și un element de control. Cât despre teamă, oricare ar fi fost demonii lui personali, îi ascundea bine.

– Spuneți-mi despre Wissant, zise el, rupând tăcerea care se așternu după plecarea lui Harland.

Katherine își împreună mâinile la spate și se duse spre o altă pictură în care era ilustrat un bărbat în armură care ucidea o bestie cu solzi ce se zvârcolea. Se gândi la întrebarea lui, dar nu găsi nici un motiv să nu răspundă.

– Am lucrat pe secțiunea aceea de coastă, zise ea. Pe plaje. Când am fost mai tânără.

– Deci îl cunoașteți pe *monsieur* Mercier.

– Guillaume? Numele neașteptat al vechiului ei prieten o luă prin surprindere. Vă știți?

King o privea acum cu intensitatea unei păsări de pradă.

– Din nefericire, nu. Îmi doresc să remediez acest lucru. Asociații mei actuali de pe acea porțiune, deși sunt competenți, operează la scară mică. *Monsieur* Mercier oferă un potențial și oportunități mult mai mari. Totuși, în ultima vreme, s-a dovedit a fi cam... evaziv.

Instincte de demult se stârniră cu rapiditate și cu intensitate. Nu se ofereau niciodată informații voluntar, ci se vindeau sau erau folosite ca tocmeală când voiai sau aveai nevoie de ceva. Iar Katherine habar n-avea ce voia sau de ce anume avea nevoie acest bărbat de la Guillaume Mercier, deși își închipuia într-o oarecare măsură.

– Nu l-am mai văzut de multă vreme.

De ani în șir. Își întoarse privirea din nou spre pictură. Îi veni în minte imaginea unei haine de cavalerie franceze mânjite de sânge, pe care o spintecase cu cuțitul ca să vadă cât de gravă îi era rana de la șold. Îl găsise după carnajul din ultima bătălie, iar el supraviețuise, mulțumită ei. Și cu foarte mult noroc.

– *Monsieur* Mercier a fost unul dintre cei mai buni contrabandiști din Franța în perioada în care l-am cunoscut eu, zise ea cu grijă. Dacă mai operează de-a lungul coastei, îmi închipui că este la fel de precaut. Soldații aflați de ambele părți ale canalului, care vor să se ia la bătaie, nu mai sunt distrași acum de război.

– Într-adevăr.

Katherine își ținu privirea ațintită la bestia muribundă.

– Lord Strathmore nu a vorbit niciodată despre dumneavoastră.

– Oh? Katherine se desprinse de lângă pictură și se duse să cerceteze alta, de data aceasta un portret al unei tinere femei, cu părul desfăcut, cu cearșaful tras peste pieptul gol. Până în urmă cu două zile, nici mie nu mi-a vorbit vreodată despre dumneavoastră.

Îl auzi pe King mișcându-se din spatele biroului, pașii lui abia auzindu-se pe covorul gros.

– Ce înseamnă pentru dumneavoastră? întrebă King. Baronul.

Katherine se întoarse spre el.

– Mă bucur că ați întrebat. Aveam de gând să vă întreb același lucru.

King se afla chiar în fața ei, privind-o cu ochi pali, reci și inexpresivi.

– Vă culcați cu el?

Voise să o șocheze, știa asta, ca să îi evalueze și să îi puncteze reacția. Erau mai multe în joc decât un simplu interviu pentru o slujbă. Doar că nu știa exact ce anume.

Își desfăcu mâinile de la spate.

– Dar dumneavoastră?

Nu era singurul care învățase să interpreteze reacții.

– Nu.

Nu părea ofensat. Nici măcar ușor surprins. Părea... meditativ.

– Atunci, avem un lucru în comun.

– Mmm, îngână King, sprijinindu-se în baston. Momentan.

Katherine își înăbuși imboldul de-a se încrunta. „Nu momentan, ci pentru totdeauna."

– Sunteți foarte diferită de răposata lui soție.

Katherine nu știa cum ar fi trebuit să răspundă la asta, așa că nu spuse nimic.

– I-a cerut să renunțe la meseria de doctor a doua zi după nuntă. A refuzat.

King căuta o anumită reacție, știa asta. O reacție pe care nu avea să i-o ofere.

– Foarte bine, spuse ea simplu.

– Ați cunoscut-o vreodată? Pe soția lui?

– Nu.

Nu reușea să își dea seama încotro se îndrepta această conversație și nu era deloc convinsă că voia să afle.

– A murit într-un accident public, foarte... obscen, în Hyde Park, continuă King. Amantul ei a murit în același accident.

Lui Katherine i se puse un nod în stomac, și se înfurie imediat, inexplicabil, în numele lui Harland. Iată reacția pe care o căuta King. O înăbuși, răspunzând pe un ton voit plictisit.

– Și cum ați putea să știți că era amantul ei?

– Erau amândoi goi când au murit. Își trecu mâna peste capul de argint al bastonului. Presupun că există și alte posibilități. Dar am descoperit că, de cele mai multe ori, cu precădere când vine vorba despre cei din înalta societate și predilecția lor pentru diversiuni egoiste și distructive, când auzi copite, nu te uiți după zebre.

Repulsia se alătură furiei. Era de ajuns.

– Nu știu de ce credeți că aș fi interesată de astfel de bârfe.

King zâmbi, deși nu și cu privirea.

– Mulți vă vor spune că Strathmore și-a ucis soția. Că a făcut-o să se îndepărteze și, în cele din urmă, să își găsească moartea datorită... egoismului său de a-și urmări propriile ambiții și pentru că a sfidat așteptări și răspunderi.

– Și credeți că asta face și acum? Că își urmărește propriile ambiții egoiste și sfidează așteptări pe spinarea mea?

– Așa face, oare?

Katherine îl privi în ochii glaciali.

– Spuneți-mi dumneavoastră.

– Nu, zise el în cele din urmă. Presupun că nu.

– Atunci, mă bucur că suntem de acord. Alegerile mele îmi aparțin. La bine și la rău. Se opri, apoi continuă: Și poate că răposata soție a doctorului Hayward ar fi trebuit trasă la răspundere pentru ale ei.

– Poate că da, într-adevăr. King se duse înapoi spre portretul Iuditei. Baronul știe cu ce vă ocupați? întrebă el fără să se uite la ea. Pe lângă amputări și alte cele?

– Cu ce mă ocupam, îl corectă Katherine. Și da, știe. Baronul nu e prost. Nici slobod la gură. Datorită acestor două lucruri și profesiei lui ca medic, este la curent cu tot soiul de secrete existente de-a lungul coastelor din Dover.

– Da, încuviință King, întorcându-se ușor, cu o mină gânditoare. Și aveți dreptate. Nu e prost. Și se pricepe foarte bine să țină secrete.

Katherine se foi, începând să se neliniștească. Avea impresia foarte clară că îi scăpase ceva.

– Nu mai lucrați în... import? întrebă King părând aproape dezamăgit.

– Nu.

– Iarăși e păcat. Se holbă la ea. Vă irosiți cu desăvârșire aptitudinile și mintea. Dacă veți dori, pot îndrepta oricând acest lucru, cu o răsplată pe măsură. Am mereu nevoie de persoane cu abilități rare. Mai zâmbi o dată lipsit de emoție. Cum ar fi cele pe care le posedă Lord Strathmore. Sau doctorul Hayward, în funcție de zi.

– Zilele în care aveți nevoie de un doctor discret.

– Da, spuse King lent. Zilele în care am nevoie de un doctor discret. Se opri. Ia spuneți-mi, doctoriță Wright, de ce ați acceptat să faceți asta?

Sub nici o formă nu avea să repete mărturisirea de noaptea trecută. Un bărbat ca el nu ar fi înțeles.

– Lord Strathmore m-a rugat să îl asist, iar eu mă aflam într-o situație care mi-a permis să accept.

– Haide, doctoriță Wright! Nimeni nu face nimic din bunătatea inimii. Toată lumea are un motiv, ascuns sau nu, rosti el pe un ton dezaprobator. Vorbiți despre alegeri. Vreau să știu ce anume o motivează pe a dumneavoastră.

Katherine ridică din umeri.

– Lord Strathmore s-a oferit să mă recompenseze pentru timpul și abilitățile mele, zise ea, oferindu-i un motiv pe care l-ar fi înțeles. Toată lumea înțelegea banii. Același motiv pentru care baronul o face pentru dumneavoastră, adăugă ea.

King o privi în ochi o fracțiune de secundă prea mult.

– Într-adevăr, murmură el în cele din urmă. Într-adevăr.

Fir-ar să fie, nu îi plăcea deloc. Se întâmpla ceva mai profund aici, și nu reușea să își dea seama ce anume.

King se întoarse fără grabă la biroul lui.

– Avem multe detalii de discutat înainte să acționăm mâine, acum că faceți parte din plan. Se așeză pe scaun și o privi. Vă rog să îl chemați pe Lord Strathmore înapoi, doctoriță Wright, înainte să facă o gaură în covorul de afară. A fost importat de la Constantinopol, și țin destul de mult la el.

Capitolul 14

Harland se holbă la tavanul întunecos, neputând să doarmă, chiar dacă era epuizat, pentru că mintea refuza să i se liniștească.

Poate că îl deranja că planul care avea să fie pus în aplicare în următoarele zile nu îi aparținea. Deși nu prea avea multe de criticat la el. Fuseseră mituite persoanele potrivite, fuseseră plănuite diversiuni și fusese asigurat un transport rapid, demn de încredere. Piesele și jucătorii se aflau pe poziții, iar Patrick Gibbs avusese dreptate. Modul de abordare a acestei însărcinări nu diferea foarte tare de cel folosit pentru oricare alta. Cu excepția faptului că scoteau prizonieri dintr-o adevărată fortăreață și nu din Newgate și împrejurimile acesteia, labirint pe care îl cunoștea. Și cu excepția posibilității foarte mari ca prizonierii să piară înainte să ajungă la destinație.

Katherine îi spusese clar că ar fi preferat să fie alături de Harland când el și Gibbs aveau să pătrundă în Warren ca să îi scoată pe prizonieri, dar recunoscu că era posibil ca prezența ei să atragă atenție nedorită. Cu toate acestea, ascultase cu atenție restul planului, după care pusese întrebări care scoseseră la iveală potențiale puncte slabe. Harland se gândise de mai multe ori ce imperiu ilegal măreț ar fi construit Katherine pe coasta din Dover și mai departe chiar dacă nu ar fi plecat la război și ar fi călcat în schimb pe urmele tatălui ei. Ce imperiu măreț ar fi putut construi și acum dacă ar fi ales să o facă.

Pe drumul de întoarcere de la casa Helmsdale, nu discutaseră însă despre conversația privată dintre Katherine și King. Ea nu deschisese deloc subiectul, iar Harland șovăise și nu o întrebase, pentru că ar fi sugerat că nu avea încredere în ea, iar legătura de prietenie și încredere dintre ei continua să fie fragilă.

Harland mârâi și se tot foi în pat. Nu avea să adoarmă mai ușor dacă se gândea la Katherine. Alesese să vină la Haverhall, în loc să meargă la casa modestă pe care o avea într-o piață modestă dintr-o zonă modestă a Londrei. Școala se afla pe o moșie întinsă, cu grădini, pajiști și chiar și un helești destul de mare care înconjura conacul

modificat. Avea câteva camere alocate aici, la fel și surorile lui, dar, în această perioadă a anului, școala era goală, mai puțin o mână de servitori care întrețineau casa și proprietatea. Cu cât știau mai puțini oameni că se afla în Londra, cu atât mai bine.

Deși era conștient de prezența lui Katherine. Era un chin aparte să fie atât de aproape de ea și, totuși, atât de departe. Încercă să nu se gândească la cum se simțise când petrecuse noaptea lângă ea, cu trupul ei lipit de-al lui, când îi simțise părul moale pe obraz și pielea și mai moale. Știa exact cum arăta. Știa exact cum ofta în somn, știa exact cum se mișca, cum mirosea.

Nu știa însă ce gust avea pielea ei. Sau ce sunete ar fi scos dacă ar fi pătruns-o adânc, împingând-o spre muchia extazului și apoi aruncându-se amândoi în abis...

Se auzi o bufnitură de cealaltă parte a zidului, care îl făcu să se ridice în șezut. Încă o bufnitură puternică și sunetul unui scaun sau al unui articol de mobilier târât pe podea. Fără să se gândească, își trase pe el cămașa și pantalonii, deschise ușa și ieși degrabă pe coridor. Se opri în fața ușii de la camera lui Katherine. Pe sub ea putea vedea strălucirea neuniformă a lumânării. Ascultă cu atenție, căznindu-se să audă vreun sunet de cealaltă parte a ușii. Peste câteva secunde, auzi un râcâit ritmic ce aducea a oțel târât pe piatră.

Nici ea nu dormea.

Bătu la ușă, și sunetul încetă.

O clipă mai târziu, Katherine deschise șovăielnic ușa, de parcă s-ar fi temut de ce se afla de cealaltă parte.

– Îmi pare rău, zise ea, ridicându-și privirea spre el, cu ochii de un albastru-verzui intens în umbre. Te-am trezit cumva?

Harland dădu să îi răspundă, dar nu își putu găsi cuvintele. Stătea în lumina slabă, îmbrăcată cu ceea ce părea a fi cămășuța ei, acoperită de un capot gros pe care probabil îl găsise în garderobă. Degetele de la picioare i se iteau de sub tiv, și părul i se revărsa pe spate, ca un nor de mătase de culoarea șampaniei, aducându-i aminte de o prințesă dintr-un basm. Nu mai văzuse în viața lui o femeie atât de năucitor de frumoasă. Posibil nici să nu mai vadă vreodată.

Fusese o idee proastă. Mai bine și-ar fi pus o pernă peste cap.

– Harland? Katherine se încruntă. Te simți bine?

– Nu, reuși el să îngâne.

– Ce s-a întâmplat?

Katherine deschise ușa mai larg, încordată, pe trăsăturile-i frumoase citindu-i-se îngrijorare.

Ce se întâmplase? Stătea lângă ușa de la dormitorul unei femei care îl lăsa fără suflare, fără minte și fără cuvinte. O femeie pe care voia să o țină aproape și să o protejeze. O femeie pe care o dorea și de care avea nevoie ca de aer.

O femeie care nu avea nevoie de el.

– Nici eu nu pot să dorm, murmură în cele din urmă, pentru că măcar era adevărat.

Katherine n-avea decât să tragă ce concluzii voia din asta. Ea îl mai privi puțin în ochi, după care se dădu la o parte.

– Atunci, intră, zise ea, ținând ușa larg deschisă.

Harland intră, desculț, în odaia ei, în timp ce undeva în mintea lui o voce firavă urla să se întoarcă în odaia lui. Că nu avea să supraviețuiască după încă o noapte ca aceea anterioară fără ca instinctul lui de a o proteja să cedeze în fața instinctului lui de a o poseda. După vreo patru pași în odaie, picioarele trădătoare i se opriră brusc.

– Ce faci? întrebă el, privind scena din fața lui.

Geanta din pânză voluminoasă cu care călătorise stătea goală într-un colț. Mapa de piele cu instrumente chirurgicale era desfășurată pe pat, lamele scoase din ea și aliniate pe o măsuță decorativă pe care o trăsese în centrul odăii, lângă un scaun de lemn. Lângă ele se aflau o piatră pătrată, o curea de piele și o cârpă. Pe un lavoar dintr-o parte a odăii, ligheanul fusese golit și umplut cu diverse săculețe de piele, fiecare dintre ele legat cu sfoară. Sticluțe mici erau aliniate frumos pe suprafața lui, lângă lighean.

– Mai verific o dată ce am adus. Mă asigur că lamele sunt ascuțite.

Harland se întoarse și o privi.

– Vei avea timp să o faci mâine.

Katherine clătină din cap.

– Trebuie să o fac acum. Trebuie să le dau bărbaților, de fapt, băieților acestora o șansă să ajungă acasă. *Trebuie* să ajungă acasă.

– Vor ajunge.

– Nu ai de unde să știi asta.

Se întinse după piatră, cu mișcări rigide.

Harland simți cum se încruntă. Era limpede că o deranja ceva. Poate că nu mai era așa sigură că voia să îl ajute. Poate că avea legătură cu ce îi spusese King în încăperea aceea.

Se duse în fața ei, deși nu știa sigur ce voia să îi spună. Nu știa ce ar fi trebuit să o întrebe.

– Nu trebuie să vii cu mine, zise el șovăielnic.

– Ba da, trebuie, spuse ea frecând marginea pietrei.

– Nu va avea nimeni o părere proastă despre tine dacă te răzgândești.

– Eu voi avea o părere proastă despre mine. Și, dacă ai de gând să continui cu astfel de întrebări, cel mai bine ar fi să pleci. Răspunsul meu nu se va schimba, indiferent de câte ori mă întrebi.

– Katherine.

Harland își puse mâinile peste ale ei, oprindu-i mișcarea degetelor.

– Nu trebuie să mai vorbim despre asta...

– Eu cred că trebuie...

– King mi-a spus despre soția ta. Așeză piatra pe măsuță cu o grijă exagerată.

Harland se trase în spate și se îndepărtă.

– Înțeleg.

Dacă urmărise cumva să devieze conversația dinspre ea, reușise să o facă. Deși orice i-ar fi spus King ar fi putut citi în oricare dintre ziarele care devoraseră bucuroase toate detaliile sordide, ca mai apoi să le trâmbițeze lumii. De ce? Tot ce făcea King era calculat la rece.

– A vrut să știe dacă alegerile îmi aparțin. Sau dacă eram o victimă a ambițiilor tale.

El se simți străbătut de un val de furie. Era furios pe King pentru că îi spusese lucruri pe care nu avea dreptul să i le spună. Pe el însuși că nu fusese mai sincer cu Katherine când avusese ocazia.

– O victimă a ambițiilor mele? Atunci, probabil că ți-a spus ce-a apărut în ziare. Că mi-am îndepărtat soția când am refuzat să renunț la meseria mea *ambițioasă* și intolerabilă de medic. Rămășițe ale urii de demult, pe care o cunoștea foarte bine, prinseră din nou viață, în pofida eforturilor lui. Soția mea mi-a amintit la fiecare pas că insistența mea de a avea o profesie comună se reflecta prost asupra ei. Că o stingheream. Că nici măcar averea mea nu merita umilința

pe care o suferea. Și, când am refuzat să renunț la profesie, să devin așa cum credea ea că ar fi trebuit să fiu, m-a pedepsit. La nesfârșit.

Katherine nu spuse nimic, ci îl privi neclintită.

– Presupun că ți-a spus cum a murit? zise el cu amărăciune.

– A spus că a fost un accident.

– Un accident? Presupun că se poate spune și așa. Ai auzit de Thomas Rowlandson? Nu? A scris o poezie intitulată „Îndemânări noi de echitație". Este despre un bărbat care face sex cu amanta lui călare, în galop...

– Harland...

– Doar o altă ispravă publică de-a ei cu unul dintre amanții ei, numai că, de data asta, calul a călcat într-o groapă și...

– Oprește-te!

– La început, am încercat să mă schimb, să fiu așa cum voia ea să fiu...

Ea își puse degetele pe buzele lui, reducându-l la tăcere.

– Să nu cumva să îndrăznești. Să nu cumva să îndrăznești să te schimbi.

Ura și furia care îl cotropiseră se scurseră dintr-odată, cu o rapiditate pentru care Harland nu fusese pregătit. Avusese nevoie să audă cuvintele acelea, cuvintele pe care tocmai le rostise ea, cu ani în urmă. Poate că și acum avea nevoie să le audă. Deșertăciunea cronică ce îi amorțise furia și ura, resentimentele și regretele care îl încercaseră de-a lungul anilor fuseseră înlocuite cu ceva nou. Ceva care îi făcea pieptul să i se strângă și aducea foarte tare a speranță.

– Am menționat conversația purtată cu King doar pentru că sora ta, Clara, m-a întrebat despre alegerile mele. De ce am ales să plec la război, zise Katherine, coborându-și mâna spre gulerul lui. Am mințit-o. I-am spus că am mers la război pentru că am crezut că puteam fi de ajutor.

– Chiar puteai. Chiar ai fost.

– Adevărul este că m-am dus pentru că am crezut că sunt îndrăgostită, zise ea. Cel mai prostesc și mai egoist motiv imaginabil.

Harland se încruntă.

– Nu ești nici proastă, nici...

– L-am cunoscut pe Jeffrey Walton în Dover, când regimentul lui se pregătea să plece în Franța, îl întrerupse ea înainte ca Harland să apuce să protesteze până la final. Era fermecător și isteț – și m-a

făcut să mă simt specială. S-a străduit să își facă timp pentru mine, deși știam că era ocupat. Și nu a râs de mine când i-am sugerat că aș putea merge cu el. Așa că m-am dus, îngâmfată și convinsă că eram mai mult decât o simplă amantă. M-am urcat pe navă convinsă că nu aveam nimic în comun cu atât de multe femei care îi urmau pe militari și le ofereau un pat cald într-o noapte rece, contra cost.

– Nu trebuie să îmi spui, Katherine.

Poate că partea urâtă a căsniciei lui se jucase pe o scenă publică, fusese analizată și judecată de toată lumea, dar nu era nevoie ca ea să îi împărtășească un lucru atât de intim.

– Ba da. Ca să înțelegi de ce sunt aici. De ce nu pot să *nu* fac asta.

El îi cuprinse mâna cu a lui, ținându-i-o la piept.

– Jeffrey era ofițer în brigada a opta a lui Kempt. Au suferit pierderi grele la Quatre Bras și la Waterloo și, în ultima zi, înainte ca francezii să se împrăștie, un grup de trăgători francezi s-a strecurat după flancul îndepărtat al liniilor noastre și i-au prins pe el și pe garda lui într-un crâng aflat în apropiere de Mont St. Jean. Le-au tăiat calea și i-au prins în capcană – pe el și șase dintre oamenii lui –, într-o fermă abandonată. Abia la amurg mi s-a spus ce s-a întâmplat și că lipsea. După ce s-a întunecat, în toată confuzia generată de retragere, m-am strecurat printre linii. M-am gândit că îi puteam ajuta pe Jeffrey și pe oamenii lui să scape dacă erau încă prinși.

– Îți pierduseși mințile? întrebă Harland.

– Nu, zise ea ușor tristă. Doar aveam foarte multă experiență să evit bărbați înarmați pe întuneric. Încă nu îl privise. Dar, până am ajuns la ei, doi dintre oamenii lui erau deja morți, ceilalți patru grav răniți apărându-și poziția. Apărându-și comandantul, așa cum fuseseră instruiți să o facă, cu loialitate și curaj. Jeffrey era nevătămat.

– Bineînțeles, bombăni Harland pe sub mustață.

– Francezii erau tot acolo. Nu se retrăseseră cu grosul armatei, fie pentru că erau încăpățânați sau confuzi, fie pentru că erau pur și simplu furioși. Aveam suficientă muniție ca să îi ținem la distanță. Trăgătorii au dispărut cândva înainte de ivirea zorilor. Am reușit să îi țin pe cei patru oameni ai lui Jeffrey în viață până atunci. Și Jeffrey le-a promis că avea să aducă ajutoare și să se asigure că urmau să se ducă acasă după ce ne întorceam la restul armatei. Că aveau să fie răsplătiți pentru vitejia lor. Își luă mâna de pe gulerul lui. Dar, la revărsatul zorilor, Jeffrey dispăruse.

– Dispăruse?

– Am adormit, zise Katherine cu glas monoton. Nu am vrut, dar nu dormisem de o zi și jumătate. Jeffrey a plecat pe furiș cândva înainte să mă trezesc. Mult mai târziu, mi s-a dat de înțeles că se îmbarcase pe una dintre primele nave care plecaseră spre Anglia, împreună cu alți ofițeri. Buza i se curbă. Eroi, până la ultimul, care aveau să fie celebrați și primiți cu bucurie în sânul Angliei după o victorie măreață.

Harland scrâșni din dinți, așa că se forță să își relaxeze maxilarul. Nu îl cunoscuse niciodată pe Jeffrey Walton, dar îi cunoscuse pe alții ca el. Bărbați care nu erau în stare să înțeleagă ce însemna curajul adevărat. Ce însemna loialitatea. Walton nu fusese singurul care fugise, care părăsise câmpul de luptă și groaza rămasă în urmă. Harland îi privise plecând.

– Au murit toți... oamenii lui, continuă Katherine. Nu i-am putut salva. Cel mai tânăr dintre ei avea 15 ani. Minți se în legătură cu vârsta lui când se înrolase. A durat două luni până rănile l-au biruit, și a murit plângând după mama lui. Ceilalți trei au rezistat mai puțin de două săptămâni, dar și ei au murit așteptând un lucru pe care nu li-l puteam oferi.

– Îmi pare rău.

– Știi că am crezut că Jeffrey avea să se întoarcă? Am crezut sincer că se dusese să aducă ajutoare. I-am scris multă vreme, crezând că avea să își țină promisiunile față de oamenii lui. Față de mine. Își trase mâinile din ale lui. Pentru că îmi promisese că avea să ne căsătorim la încheierea războiului. Că avea să îmi dăruiască apoi copiii la care am visat dintotdeauna și o casă cu o grădină în spate și un câine. O viață lipsită de disperare și infracțiuni și plină în schimb de fericire și siguranță. Își masă fruntea cu vârfurile degetelor. Doamne, cât de credulă am fost!

– Ba nu ești.

– Ai dreptate. Nu mai sunt. Își lăsă mâinile pe lângă corp. Nu l-am mai văzut și nu am mai primit vreo veste de la el de atunci. Deși am auzit zvonuri, la scurtă vreme după ce a plecat, că ar fi ajuns colonel și ar fi primit o funcție importantă la închisoarea Dartmoor.

– Katherine...

– Cu cât am rămas mai mult timp în Belgia, cu atât mi-a fost mai greu să plec, continuă ea de parcă nu l-ar fi auzit. Pentru că nu doar

oamenii lui Jeffrey s-au chinuit să supraviețuiască îndeajuns cât să se întoarcă acasă. Erau atât de mulți. Și nu doar englezi, ci și francezi și prusaci.

– Știu, zise el încet, deși nu era convins că ea îl auzise de data aceasta.

– Toți fuseseră folosiți și apoi lepădați, pentru că viața lor era considerată mai puțin valoroasă.

Harland știa că vorbea despre soldați, dar, în realitate, se referea și la ea însăși. Un suflet folosit și lepădat când nu mai fusese util. Ura și furia reveniră, dar de data aceasta nu pentru el însuși. Îl copleși imboldul de-a o strânge în brațe, de parcă așa ar fi ferit-o de toată suferința pricinuită de altcineva. Își repetă în gând că nu o putea proteja de trecut, așa cum nici ea nu îl putea proteja de al lui.

– Aveau nevoie de îngrijiri, șopti Katherine. Dar, mai important de atât, aveau nevoie de cineva care să le fie alături, ca să nu moară singuri când le suna ceasul. Cineva care se putea preface că era mama, sora sau soția bărbaților și a băieților care nu aveau să le mai vadă vreodată. Care nu aveau să mai ajungă acasă pentru a-și lua rămas-bun. Pipăi absentă mânerul unuia dintre cuțitele de pe măsuța de lângă ea. Știu că înțelegi ce înseamnă să fii neajutorat, să nu poți face nimic și doar să îi privești murind. Știu că ai văzut aceleași lucruri ca mine.

Harland încuviință din cap.

– Am rămas în Belgia mai bine de patru ani. Chiar și după ce toți soldații au plecat, nu am reușit să îmi fac curaj să mă întorc în Anglia. Nu am reușit să îmi fac curaj să mă întorc și să îl înfrunt. Nici până acum nu l-am înfruntat. Știu că sunt o lașă, dar aveai dreptate. Înainte, mă refer, când mi-ai zis că nu am renunțat la ură...

– Nu ești o lașă. Dumnezeule, Katherine, ce ai făcut, ce faci și acum... nu sunt fapte de lașitate.

Katherine ridică din umeri.

– Nu are importanță, sincer. Dar înțelegi de ce sunt aici, de ce fac asta? Pentru că, în momentul de față, nu sunt neajutorată. Nu sunt victima ambițiilor cuiva. Nici a alor tale, nici a ambițiilor lui Jeffrey, nici a ambițiilor nimănui. Sunt alegerile mele. Nu i-am putut duce acasă pe cei patru soldați lăsați în urmă, dar am o șansă cu cei de-acum. Chiar dacă doar ca să își ia rămas-bun de la rudele lor, care este limpede că îi iubesc îndeajuns de mult încât să recurgă la măsuri

extreme ca să îi aducă înapoi. Nu pot să privesc pur și simplu cum se întâmplă din nou, fără să fac nimic. Înțelegi?

– Da, spuse el cu voce răgușită.

– Și știu că nu poți promite nimic...

– Te înșeli.

– Nu m-ai lăsat să termin...

– Nu trebuie să o faci. Trebuie să mă asculți, Katherine, și să o faci cu atenție. Așa este, nu îți pot promite că bărbații aceștia vor rămâne în viață până ajung în Franța. Dar îți pot promite că voi face tot ce îmi stă în putere să îi ajut să ajungă acolo. Nu îți pot promite că ceea ce facem nu va fi periculos, dar îți pot promite că nu te voi lăsa să înfrunți pericolul de una singură.

Se opri, încercând să controleze întru câtva torentul de cuvinte ce se scurgea din el. Katherine îl privea palidă.

– Harland...

– Îți promit, Katherine, că nu te voi părăsi. Niciodată.

O mângâie pe obraz. Katherine închise ochii și își apăsă obrazul în palma lui.

– Ți-am spus că nu pot face asta. Noi... Eu...

– Nu trebuie să faci nimic.

Se aplecă și o luă de mână.

Katherine făcu mari ochii de un turcoaz-argintiu în lumina lumânării.

– Nu sunt el.

Era a doua oară când îi spunea asta.

– Știu, îngână ea. Dar eu sunt aceeași. Și tot nu pot... Nu... Nu îți pot oferi ce ai nevoie.

Era a doua oară când îi spunea asta.

– Te înșeli. Își trecu cealaltă mână peste obrazul ei, peste gâtul ei, încolăcindu-și degetele în jurul cefei ei. Mi-ai dăruit deja totul. Acceptarea ta. Încrederea ta. Credința ta. Mărturisirile tale. Nu am nevoie de mai mult, Katherine.

Lucrurile pe care i le oferise deja erau neprețuite. Îl smereau.

– Harland...

Îi duse mâna la buze și o sărută ușor pe interiorul încheieturii.

– Dar vreau ca tu să îți iei ce ai nevoie.

Buzele i se desfăcură, și Katherine expiră ușor.

Era o nebunie, știa asta. O nebunie nesăbuită și minunată pentru care probabil fusese sortit din clipa în care pășise într-o casă țărănească și Katherine Wright îndreptase pușca spre el.

– Ia-o, șopti el. Sau nu. Dar eu...

Katherine își puse din nou degetele pe buzele lui. Îi urmări foarte lent conturul gurii.

Harland uită să mai respire.

Katherine urmări cu privirea traseul degetelor, iar Harland avu nevoie de fiecare strop de voință de care dispunea ca să nu se miște. Fusese atins de femei de multe ori și în feluri mult mai vădit sexuale, dar felul în care ea îi explora cu blândețe buzele aproape că îl nimici.

Katherine își coborî mâna spre pieptul lui și îl împinse ușor în spate. Harland se lovi cu picioarele de scaun și se așeză, luându-și mâna de pe gâtul ei.

Ea i-o prinse, se întinse și după cealaltă și le ridică pe amândouă în fața ei, rămânând în picioare, privindu-le cu atenție.

– Ai mâini incredibile, zise ea și își întrepătrunse degetele cu ale lui, întorcându-le invers. Am crezut asta de când te-am întâlnit.

Harland înghiți în sec, străbătut de un val de excitație, ca o furtună pe punctul de-a se dezlănțui.

Katherine se apropie de el până când îl atinse cu picioarele pe genunchi. Harland nu se mișcă. Nu cedă imboldului sălbatic de a-și smulge degetele din ale ei și de-a o ridica în poală, ca să îi arate exact ce puteau face mâinile lui.

Ea îi mai ținu o clipă degetele, după care le dădu drumul. Harland își ținu răsuflarea, îngrozit de gândul că poate Katherine avea să se răsucească și să plece. Îngrozit de gândul că nu avea să o facă.

Katherine se aplecă foarte lent, ridicându-și capotul și cămășuța până la genunchi, și, dintr-o mișcare fluidă, i se așeză în poală, încălecându-l. Excitația care se acumulase răbufni, fiecare părticică din trupul lui întinzându-se spre al ei.

Katherine îi ridică partea de jos a cămășii și i-o trase peste cap, lăsând-o să cadă. Harland încremeni, apucând cu degetele de marginile scaunului, așteptând ca ea să se miște. Așteptând să ia ce avea nevoie.

Katherine își ridică mâinile între ei și, cu o grijă infinită, își puse palmele pe pieptul lui gol, trecându-și ușor degetele peste scobitura gâtului lui. Harland se întrebă dacă îi simțea inima bătându-i nebunește în piept sau felul în care respira mult prea repede. Katherine

se mișcă în poala lui, trecându-și mâinile peste crestele mușchilor lui abdominali, și se poziționă peste mădularul lui erect, care se împingea în partea din față a pantalonilor.

Harland inhală brusc, iar Katherine se opri, cu degetele prinse între trupurile lor. Se aplecă în față, trecându-și buzele peste partea de dedesubt a maxilarului lui și apoi încingându-i lateralul gâtului, explorându-l fără grabă. Harland închise ochii, încercând să nu se repeadă în căldura ei minunată. Katherine își trecu mâinile în sus, peste pieptul lui, apoi și le încolăci în jurul gâtului lui și acum îi găsi gura și parcurse cu limba același traseu pe buzele lui pe care îl urmărise cu degetele.

Harland îi îngădui să stabilească ritmul sărutului, îi îngădui să îl guste și să îl tachineze. La început lent, nevoia războindu-se cu ceva ce părea a fi precauție. Sau poate control. Greu de spus când el însuși era în pericol să își piardă orice urmă de control. Dar poate că și ea se afla în aceeași situație, pentru că scoase un sunet slab, disperat, în timp ce se agăță mai tare de gâtul lui și începu să își miște șoldurile. Plăcerea sfârâi prin el când simți fricțiunea și gemu.

– Spune-mi ce vrei, Katherine, zise el cu voce răgușită.

Ea își plecă ușor capul, mușcându-l de lobul urechii.

– Vreau să mă atingi, șopti ea.

„Vreau să mă atingi."

Katherine nu știa ce soi de nebunie îi dăduse curajul să fie atât de brutal de sinceră sau ce soi de demență o făcuse să accepte ce îi oferise Harland Hayward. Dar, în clipa de față, nici nu îi păsa.

„Vreau să mă atingi."

Se mișcă sub ea, dându-i jos halatul care îi alunecase de pe umeri. Acesta se alătură cămășii lui, undeva pe podea, iar Katherine rămase doar în cămășuță, materialul acela imposibil de subțire mângâindu-i pielea imposibil de sensibilă. Katherine se așteptase ca el să îi dea jos și cămășuța, dar Harland o atinse doar în sus pe lateralele coapselor, îngropându-le sub materialul subțire adunat laolaltă în poala lui. Își duse mâna spre posteriorul ei, așezând-o mai ferm pe umflătura erecției lui.

O străbătu din nou un fior de nevoie și dorință, care se răsuci și se roti în adâncul ei, și își arcui spatele.

– Cum vrei să te ating? îi șopti el la ureche.

Katherine își lăsă capul pe umărul lui, scântei de plăcere încingându-i fiecare nerv. Ea începuse asta. Ar trebui să o poată termina. Dar, în clipa de față, părea incapabilă să rostească ceva coerent.

– Așa? întrebă el, mângâind-o în sus pe spate și apoi pe coaste, atingându-i cu încheieturile degetelor partea de dedesubt a sânilor.

Cămășuța i se frecă delicat de sfârcuri, pornind valuri de nevoie direct spre vintrea ei. Posibil să fi încuviințat din cap.

– Așa? întrebă el și urcă mai sus pe sub cămășuță, trecându-și mai întâi degetele peste claviculă, apoi peste pantele sânilor ei și, în cele din urmă, încercuindu-i sfârcurile.

– Da, reuși să îngâne ea.

Îi atinse sfârcurile cu degetele-i mari, susținându-i cu palmele sânii grei și dureroși. Katherine își lăsă capul pe spate și se arcui și mai tare, împingându-se și mai mult în el. Harland își puse mâna pe spatele ei, susținând-o în timp ce ea se întindea, iar pe cealaltă o coborî pe centrul pieptului ei.

O ciuguli cu buzele de gâtlej în timp ce o mângâie tot mai jos, coborându-și degetele sub buricul ei și apoi oprindu-se în dreptul pubisului. Katherine îl strânse mai tare de după gât, anticipând, respirând mult prea rapid. Știa că era umedă, iar zvâcnirea dintre picioare o mistuia.

Harland își coborî și mai mult degetele, tachinându-i cârlionții.

– Așa? șopti el din nou.

– Da.

Katherine își încordă picioarele în jurul lui și își ridică trupul îndeajuns ca el să își pună degetele acolo unde și le dorea cel mai mult.

Când simți prima mișcare a degetelor lui prin pliurile sexului ei, gemu instantaneu, un sunet pe care nu îl recunoscu, nici nu îl putu împiedica. Mușchii coapselor lui i se părură din oțel și mâna de pe spatele ei – rigidă. Harland o mângâie din nou în locul ei cald și umed, de data aceasta apăsându-i subtil apexul. Katherine își încolăci degetele în părul lui, de parcă așa ar fi reușit să rămână înrădăcinată, plăcerea aprinzând un caleidoscop de lumină în spatele pleoapelor închise și incendiindu-i tot trupul.

Chiar că avea mâini incredibile, se gândi ea ametită, iar lucrurile pe care le putea face cu ele erau și mai grozave.

– Spune-mi de ce ai nevoie, îi zise Harland.

Îi simți respirația fierbinte pe gât, iar barba lui scurtă era ca o tortură erotică.

– De tine. Mai mult.

Cuvintele ei erau doar niște fragmente amestecate, trupul i se afla pe muchia prăpastiei, pregătit să se destrame în zbor. Harland gemu și apoi o sărută apăsat și poruncitor. Explorarea lentă de mai devreme fusese înlocuită de ceva mult mai primitiv, mult mai visceral. Katherine îi răspunse cu aceeași nerăbdare, concentrându-se pe presiunea chinuitor de perfectă pe care mâna lui o exercita în timp ce Harland o pătrunse adânc cu degetele. Exact de asta avea nevoie.

Fu ultimul ei gând coerent înainte să se arcuiască și să fie străbătută de spasme de plăcere, fiecare mușchi contractându-se într-un extaz orbitor. Îi strigă numele, dar el captă sunetul cu gura, sărutând-o de nenumărate ori. O ținu în brațe, statornic și puternic, prelungindu-i cu degetele-i perfecte și istețe vârtejurile și tremurele orgasmului.

Când își veni în sfârșit în fire, îl auzi șoptindu-i numele și îi simți mâinile alunecându-i în sus pe spate, de-a lungul șirei spinării, ținând-o lipită de el. Îl sărută fără vlagă, descâlcindu-și degetele din părul lui, lăsând ca văpaia să îi inunde membrele acum molatice. El îi dădu părul la o parte de pe față, iar ea își rezemă capul pe pieptul lui.

– Chiar că ai mâini incredibile, murmură ea.

Harland chicoti, un huruit jos care îi vibră la ureche, apoi se foi sub ea. Cu întârziere, Katherine își dădu seama că era în continuare tare ca piatra în pantaloni.

Se îndreptă de spate și își duse mâna spre betelia pantalonilor lui.

Harland o prinse de mână înainte să apuce să continue.

– Nu. Ne-am concentrat la tine. La ce aveai tu nevoie.

– Dar...

O sărută apăsat, nelăsând-o să termine propoziția.

– Te-aș putea privi la nesfârșit dezintegrându-te sub atingerea mea, șopti el.

Katherine se îmbujoră toată. Ceea ce era absurd, ținând cont de ce se întâmplase. Ceea ce era ridicol, ținând cont de ce îi ceruse să facă. Ceea ce era stupid, ținând cont că voia să îl roage să o facă din nou.

Fără vreun avertisment, Harland se ridică iute cu ea în brațe. Stinse lumânarea de pe măsuță și o duse în pat pe întuneric, așezând-o

cu blândețe în mijloc. Se urcă lângă ea, patul înclinându-se sub greutatea lui când se întinse lângă ea, trăgând-o spre el.

Își puse mâna peste șoldul ei.

– Culcă-te, zise el. Voi fi aici când te vei trezi.

Katherine îl luă de mână, își întrepătrunse degetele cu ale lui, simțind un nod în gât și lacrimi usturătoare în ochi. De ce nu putea găsi cuvintele pe care voia să le rostească? Cuvinte care exprimau mai mult decât recunoștință față de bărbatul acesta care îi preschimbase vulnerabilitatea în curaj.

Și care o făcea să creadă, pentru prima dată după mulți ani, că nu mai era singură.

Capitolul 15

– Avem o problemă.

Katherine încremeni când auzi vocea necunoscută, așa că nu deschise de tot ușa de la odăile lui Harland.

Auzi un zdrăngănit și apoi o înjurătură.

– Ce ți-am zis eu despre bătutul la ușă, Gibbs? mârâi Harland dinăuntru.

– Și ce ți-am zis eu despre ferecatul ferestrelor, Lord Strathmore?

Katherine rămase cu mâna pe zăvorul rece, nehotărâtă. Harland se ridicase din patul ei nu de mult și se întorsese în odăile lui ca să se îmbrace și să se pregătească pentru ziua ce le stătea înainte. Prin ușa parțial deschisă, îl putea vedea lângă lavoar, lumina de la felinar reliefându-i trăsăturile pe umbrele adânci dinainte de ivirea zorilor. Bărbatul căruia îi spusese Gibbs putea fi doar Patrick Gibbs, cealaltă piesă din acest plan, dar nu îl putea vedea.

– Aproape că mi-am retezat jugulara cu briciul din pricina ta, mârâi Harland, ștergându-și urmele de săpun de pe față cu un prosop.

– Nu poate aștepta, zise Gibbs cu îndârjire.

Harland se încruntă.

– Nu ai reușit să faci rost de suficient explozibil?

– Glumești, nu-i așa? spuse Gibbs de undeva din întuneric, părând jignit. Se găsește armament literalmente la fiecare pas în Warren și e depozitat în spatele unor uși cu încuietori de secolul trecut. Și la cinci ani aș fi putut să îmi însușesc o parte din el.

– Atunci, care e problema?

– Ofițerul care supraveghea închisoarea Warren, cel pe care l-am plătit ca să fie foarte ocupat în dimineața asta cu niște îndatoriri vagi și ca să gestioneze prost orice... haos neașteptat... a murit cu două nopți în urmă într-o încăierare dintr-o tavernă. S-a lovit cu capul de o masă, a început să tremure ca un nebun și a murit numaidecât. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

– La naiba, bombăni Harland, aruncând prosopul într-o parte. I-au ales un înlocuitor?

– Da. A ajuns la Warren târziu azi-noapte. Și e colonel. Ceva erou de război, dar, din câte îmi dau eu seama, un nenorocit îngâmfat. Nu e prima închisoare pe care o supraveghează și, din câte se zvonește, îi place gustul puterii. Își ia foarte în serios funcția.

Katherine apucă mai strâns zăvorul. I se puse un nod în stomac și i se tăie respirația. O străbătu un fior rece straniu, plin de groază.

– Am auzit că e fiul mai mic al unui nobil, care a devenit moștenitorul legal cu patru luni în urmă, continuă Gibbs. Fratele lui mai mare împușca pentru amuzament câini vagabonzi în Dials, dar calul lui s-a speriat și l-a lăsat într-o băltoacă de noroi, cu gâtul frânt, iar colonelul a ajuns succesorul legal al unui conte. Lucru irelevant în clipa de față dacă nu ar fi însemnat că e un individ care nu are nevoie de banii mei. Și nu mai am timp să găsesc alt mijloc prin care să-l influențez.

– Cum îl cheamă? Fiind un membru al aristocrației, poate reușesc să aflu despre el ceva care să ne fie de folos, zise Harland.

– Colonelul Jeffrey Walton, ceva viconte acum și viitorul conte de Wheldham.

Katherine îmbrânci cu putere ușa.

– Hanveck, zise ea. Titlul de curtoazie pe care îl are acum este viconte de Hanveck.

Îl ignoră pe Harland, adresându-i-se direct celui căruia i se zicea Gibbs. Bărbatul scund și îndesat îi aruncă o privire lui Harland, apoi reveni la ea.

– Doctorița Wright, presupun? întrebă Gibbs.

– Da.

– Și îl cunoașteți pe acest colonel?

– Să zicem.

Katherine înaintă în odaie și se sprijini cu mâna de spătarul unui scaun. Undeva, zeii și zeițele care manipulaseră sforile retribuției și ale răzbunării, ale dușmăniei și ale dreptății râdeau chiar acum. Și priveau să vadă ce avea Katherine să facă.

– Cât de bine îl cunoașteți? întrebă Gibbs cu speranță în glas. Îndeajuns cât să ne folosim de asta spre avantajul nostru?

Katherine se simți ciudat de amorțită, dar, undeva în adâncul ființei ei, amărăciunea și ura de demult începură să clocotească din nou.

– Da, domnule Gibbs, îndeajuns cât să ne folosim de asta spre avantajul nostru.

– Sub nici o formă, zise Harland și se duse spre Katherine. Orice ți-ar trece acum prin gând, oprește-te! Mă ocup eu de el. Îl voi ține în loc. Îl voi distrage. Ne vom povesti unul altuia isprăvi din război. O să-l înec în Tamisa, dacă trebuie.

Katherine clătină din cap. Ar fi putut ceda în fața urii și a amărăciunii care începeau să se întețească, vuindu-i prin membre ca o herghelie de cai sălbatici scăpați de sub control pe timp de furtună și, în cele din urmă, să profite de această oportunitate ca să îl confrunte pe Jeffrey. Ar fi putut să îi ceară public toate răspunsurile la care era îndreptățită. Ar fi putut să îl încolțească, să se înfurie și să scoată de la el scuzele pe care li le datora nu doar ei, ci și bărbaților care își riscaseră viața pentru el și pe care el îi abandonase și îi lăsase în urmă să moară. Ar fi putut să îi spună că era un mincinos neloial și laș. Și toate acestea nu ar fi schimbat nimic.

Sau ar fi putut face o alegere foarte diferită.

– Nu, zise Katherine, încântată că reușise să răspundă fără să îi tremure vocea. Nu veți îneca pe nimeni. Mă voi ocupa eu de colonelul Walton și mă voi asigura că nu va fi unde ar trebui să fie la momentul care contează. Voi vă veți ocupa de pacienți. Pe partea aceasta nu se schimbă nimic.

Harland se încrunta feroce.

– Nici măcar nu știm dacă Walton va fi în curte atât de devreme...

– Ba da, știm, îl întrerupse Gibbs. Un căpitan mi-a spus că are de gând să le poruncească paznicilor și grupurilor de deținuți să se adune pentru inspecție la prima oră și, când o va face, el sau altcineva va observa că sunt cel puțin doi deținuți care nu ar fi trebuit să fie duși pe țărm în dimineața asta pentru muncă. Li se va porunci să se întoarcă pe navă, paznicul va fi mustrat și înlăturat și va fi aproape imposibil să îi scoatem din nou pe prizonieri...

– Cum am spus, mă voi ocupa eu de colonel, repetă Katherine.

Harland se apropie de ea și îi cuprinse degetele reci cu degetele lui calde.

– Nu trebuie să o faci...

– Ba da, trebuie. Gata cu feritul! Nu mă voi ascunde cu prețul vieții pacienților. Trase aer în piept, adânc și lent. Știu că azi-noapte ți-am spus că nu îmi poți face promisiuni, dar am nevoie să îmi spui că îi vom duce pe băieți acasă. Orice s-ar întâmpla.

– Asta e și ideea.

– Promite-mi, Harland!

– Katherine...

– Știu că sunt egoistă. Știu că sunt ilogică. Dar am nevoie de asta. Am nevoie să știu că vă voi ajuta să schimbați situația. Că, de data aceasta, voi reuși și nu voi mai da greș ca înainte. Promite-mi!

– Nu ai dat greș.

– Spune-le asta celor care au murit la sute de kilometri depărtare de cei dragi. Promite-mi că băieții aceștia nu se vor număra printre ei!

– Promit!

– Mulțumesc.

Patrick Gibbs se uită când la unul, când la celălalt.

– Ar trebui să știu ceva?

– Nu, răspunse Katherine. Tot ce trebuie să știți este că planul s-a schimbat puțin. Deși eu ar trebui să știu ceva.

– Ce anume? întrebă bărbatul blond pe un ton bănuitor.

– Cât de repede îmi puteți face rost de o rochie?

Capitolul 16

Cerul de dimineață era plumburiu, făcând Tamisa să pară o placă de ardezie mohorâtă.

Într-adevăr, cerul întunecat făcea ca închisoarea Warren și întregul șantier naval să pară palide. Culorile erau lipsite de culoare, gri precum noroiul care le înconjura, iar peste șantier plana o pâclă de fum de la focurile din topitorii.

În aval față de închisoare, navele vechi legate cu lanțuri de maluri și de fundul Tamisei contrastau puternic cu vasele frumoase ancorate în fața șantierelor navale ordonate. Navele dezafectate erau doar niște găoace acum: catargele erau goale, punțile fuseseră golite, barăci dărăpănate ițindu-se ca niște scoici pe puntea rămasă. De-a lungul prorei și al pupei fuseseră improvizate sfori pentru rufe, pe care atârnau haine de un gri fantomatic, țepene și lipsite de viață.

Nu diferea foarte mult de închisoare, la rândul ei un labirint întortocheat. Ateliere, șantiere forestiere și depozite răsfirate de-a lungul malurilor. Lângă apă se vedeau grămezi alandala de balast și pământ. Mai în spate se vedeau barăci, pe care haosul din fața lor le făcea să pară pitice.

Când venea vorba despre demersuri ilegale, lui Katherine îi plăcea haosul.

În jurul ei, aerul matinal era stătut și cald. De-a lungul râului, diverse grupuri de oameni își începeau osteneala zilnică, descărcând balast de pe nave și mahone. Alți oameni săpau găuri pentru piloni de-a lungul malurilor și împingeau roabe pline cu pietre ca să consolideze marginile malului care se eroda. Mai spre interior, mai multe echipe de bărbați începeau să se răspândească prin șantierele forestiere, stivuind, tăind și transportând lemne. Cam o treime dintre ei erau zilieri civili, ușor de depistat datorită veșmintelor obișnuite. Celelalte două treimi purtau o uniformă standard formată dintr-o jachetă maronie, o cămașă aspră și pantaloni. Și lanțuri.

Unii dintre ei erau încătușați pe perechi, cu lanțuri în jurul taliei sau al gleznei. Alții erau legați cu lanțuri de fiecare picior, unii dintre ei având cătușe la gât. Cei mai mulți dintre ei erau numai piele și os, istoviți, înfometați sau ambele. Mulți dintre ei aveau răni deschise sau o tuse prevestitoare de rău. Și toți erau păziți de paznici zgomotoși care se plimbau țanțoși încolo și încoace, cică pentru a se asigura că prizonierii munceau și pentru a nu-i lăsa să scape.

Katherine respiră superficial, duhoarea mâlului îmbinându-se cu fumul cronic și cu putoarea îngrozitoare a navelor vechi: prea multe trupuri înghesuite într-un loc prea mic, pentru prea mult timp. Dar îi plăcea foarte mult aerul cețos și unsuros, nemișcat precum moartea. Nu se simțea nici o briză care să alunge fumul nociv produs de topitorie. Iar vizibilitatea avea să fie și mai redusă când...

– Ai fost vreodată într-o închisoare?

Katherine nu se întoarse de la locul ei de pe drumul care trecea mai sus de închisoare. Era prima întrebare pe care i-o adresa Harland de când plecaseră din Haverhall într-o birjă închiriată ca să ajungă aici. După micul dejun, după ce Patrick Gibbs plecase, Harland o sărutase, îndelung și apăsat, iar de atunci nu îi mai spusese nimic până acum. Lucru pentru care Katherine îi era recunoscătoare.

– Ca prizonieră sau ca vizitatoare? întrebă ea.

– Oricare.

– Nu, răspunse ea. Tu?

– De prea multe ori. La Marshalsea cel mai adesea, la Newgate ocazional și sporadic pe câte o navă veche ca acestea. Sunt locuri pline de...

– Suferință? întrebă Katherine.

– Mai rău. Sunt locuri în care speranța se duce să moară. Și, dacă speranța moare, sufletul moare odată cu ea.

Katherine se concentră la bărbații care descărcau balast.

– Încă putem face partea asta fără tine, zise Harland încet. Ai putea să ne aștepți pe vas și am putea să îl distragem în alt mod pe...

– Mergem? întrebă Katherine.

Încercă să tragă adânc aer în piept, dar corsetul cu care nu era obișnuită o freca fără milă pe coaste pe sub rochia cu care nu era obișnuită. Aproape că îi plăcea disconfortul acesta, pentru că așa nu se mai gândea la durerea îngropată mult mai adânc.

– Voi fi prin preajmă.

– Vei face ceea ce trebuie să faci. Mi-ai promis. Și, mai important de-atât, și eu mi-am promis să fac același lucru.

În sfârșit, îl privi. Și Harland o privea pe ea, cu intensitate. Katherine se forță să zâmbească.

– În plus, cu cât voi scăpa mai repede de rochia asta, cu atât vom fi mai fericiți.

– Vorbește pentru tine. E o rochie frumoasă.

Katherine își coborî privirea spre sânii care se împingeau în marginea de sus a corsajului.

– Normal că tu ai spune așa ceva.

Harland o luă de mână și o sărută pe degete, zâmbind strengărește.

– Da, încuviință el. Da, aș spune așa ceva. Zâmbetul îi dispăru, și îi spuse fără nici o urmă de tachinare: Nu cred că înțelegi cât de frumoasă ești în clipa aceasta. Îmi tai respirația.

– Mulțumesc, doctore. Dar sunt doar câțiva metri de mătase.

Se străduia să pară amuzată, căci faptul că Harland îi spusese că îi tăia respirația o lăsa pe ea fără suflu. Și nu își permitea așa ceva. Avea o treabă de făcut.

– Nu e vorba despre rochie, Katherine. Ci despre tine.

Katherine răsuflă tremurat și se forță să râdă.

– Să vedem cum te vei simți după ce vei critica felul în care leg un garou. S-ar putea să te răzgândești.

– Mă îndoiesc. O privi în ochi. Fii partenera mea!

– Poftim?

– Când terminăm aici. Vino să lucrezi cu mine! Fii partenera mea!

Partener însemna mai mult decât prieten. Mai mult decât amant. Un aliat. Un egal. Harland era toate acestea pentru ea. Și mult mai mult. Doar că nu știa cum să îi spună toate astea.

– Nu trebuie să îmi răspunzi chiar acum, zise el, interpretându-i ezitarea drept îndoială. Dar trebuie să știi că eu cred că am putea face lucruri măreție împreună.

– Și eu cred că am putea, zise ea. Din impuls, se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor pe buze. Și acum, hai să ne luăm pacienții!

În fața porților se strânseseră deja o mulțime de bărbați și femei care duceau coșuri pline cu legume și fructe sau pâine la braț, sperând să le vândă ofițerilor și muncitorilor care intrau în închisoare. Apăruseră și mai multe clădiri mici și dărăpănate unde se ofereau tot felul

de servicii, de la croitorie, la reparații de pantofi și lucrări de fierărie, servicii convenabile pentru care ofițerii și paznicii nu erau nevoiți să se ducă în Londra.

Katherine și Harland își croiră drum prin mulțime, Katherine fiind profund conștientă de faptul că oamenii se holbau la ea. Sau cel puțin la rochia elegantă de care făcuseră rost Gibbs și Harland. Se gândi că părea înșelător de scumpă. Era croită din mătase albastră neornamentată, iar fâșiile subtile de dantelă erau importate. Nu era deloc genul de rochie sau de femeie peste care dădeai de obicei la porțile închisorii. Combinația dintre cele două îi făcu pe cei doi paznici cu mine plictisite rezemați de zid să se ridice împleticindu-se.

– Domnișoara Wright a venit să îl vadă pe colonelul Walton, zise Harland.

Întinse un teanc de documente ce păreau oficiale și își începu discursul exersat. Unul din paznici luă documentele de la Harland și se prefăcu a le citi, dar nici el, nici partenerul lui nu își luară o clipă privirea de la decolteul lui Katherine. Aceasta rămase dreaptă ca lumânarea, lăsându-i să se uite cât pofteau, iar, când Harland termină de vorbit, ar fi pariat tot ce avea că nu auziseră nici un cuvânt din ce le spusese.

– Colonelul este un om ocupat, spuse unul din paznici. Mai ales azi.

– Într-adevăr. Așa mi-a dat și mie de înțeles când mi-am făcut programare să îl văd. Îl țintui pe paznic cu îndârjire: Dar și-a făcut timp pentru mine.

Paznicul care ținea hârtiile i le înapoie lui Harland și își privi scurt partenerul. Ridică din umeri și îi conduse într-o cămăruță în care se aflau doar o masă robustă, un registru și câteva scaune.

– Semnați aici, zise paznicul, împungând registrul cu degetul lui gros. Numele și scopul.

Harland lăsă din mână geanta de doctor voluminoasă și se aplecă deasupra registrului, în timp ce Katherine se prefăcu a cerceta locul.

– Ăsta nu-i un loc potrivit pentru o doamnă, să știți. Paznicul molfăia o scobitoare, mișcându-și maxilarul ca o bovină, în timp ce continuă să se holbeze la ea. Aș putea aștepta aici cu dumneavoastră. Sau v-aș putea duce într-un loc mai frumos.

Katherine pufni disprețuitoare.

– Vă pot asigura că este locul potrivit pentru mine. Sunt fondatoarea Societății Doamnelor din Londra pentru Îngrijirea, Educarea și Reabilitarea Deținuților. Bunul doctor aici de față a fost de acord să mă însoțească într-un tur al șantierelor de lucru, ca să pot vedea cu ochii mei ce mai este de făcut. Colonelul Walton ne va însoți.

Paznicul își scăpă scobitoarea din gură.

– Rebil... Reebe... Cum?

– Societatea de Doamnelor din Londra pentru...

– Doamna este foarte pioasă, zise Harland îndreptându-se de spate după ce termină de completat în registru, apoi o bătu ușor pe braț și îl privi spășit pe paznic. Crede că toată lumea ar trebui să aibă parte de o a doua șansă. O astfel de servitute poate duce la o viață de servitute virtuoasă față de o putere mai mare. Se opri, apoi adăugă: Și este dispusă să doneze o sumă importantă din averea sa pentru astfel de lucruri. Colonelului Walton îi plac orice propuneri care implică diverse contribuții de care este mare nevoie. Înțelegi ce vreau să zic.

Paznicul închise gura. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Harland se uită la ceasul de buzunar, după care o luă de braț și își ridică geanta de doctor.

– Trebuie să plecăm dacă vrem să ajungem la ora stabilită. Administrarea timpului este o virtute atât de importantă, nu crezi?

Paznicul clătina din cap. Le făcu semn să plece, ușor disprețuitor.

– Administrarea timpului este o virtute foarte atractivă, murmură Katherine în timp ce ieșiră din odaia mică și străbătură o potecă din lemn neprelucrat ce ducea spre Tamisa.

– Nu-i așa? zise Harland fără să se oprească. Douăzeci și două de minute.

Douăzeci și două de minute până aveau să pună în practică o evadare.

Pătrunseră și mai adânc în închisoare, apropiindu-se de malul râului. Aici duhoarea era mai copleșitoare, iar lanțurile care zăngăneau întruna și strigătele oamenilor se auzeau și mai tare. Fumul se agăța de ei ca o miasmă vie, deși de aici era mai ușor să îi vezi pe prizonieri muncind de-a lungul malului decât de pe drum.

– Ah. La țanc.

Katherine își mută privirea dinspre țărm și văzu un ofițer apropiindu-se de ei. Era scund, dar puternic pentru statura lui compactă,

cu părul blond tuns scurt, cu grijă, o mustață de aceeași culoare ascunzându-i buza de sus, și cu ochelari care reflectau lumina soarelui pe nas, așa că era greu să îi vezi ochii. Își ținea cu nonșalanță o mână pe sabia din talie; în cealaltă avea o pipă de lut simplă.

– Gibbs, zise Harland încet.

Katherine îl privi cu atenție pe ofițer, puțin șocată de transformarea bărbatului pe care îl văzuse în odaia umbrită de la Haverhall cu doar câteva ore înainte. Ar fi putut trece pe lângă el pe stradă și nu l-ar fi recunoscut. Căpitanul care nu era, de fapt, căpitan făcu o plecăciune, apoi se îndreptă de spate.

– Colonelul se pregătește să iasă ca să își adune soldații, zise Gibbs.

Katherine își trecu o mână peste corsajul rochiei, de parcă asta ar fi ajutat-o să scape de neliniștea tot mai mare care o încerca.

– Priceput.

Gibbs privi peste umărul lui Katherine.

– Uite-l că vine! Se uită și el la ceasul lui de buzunar. Zece minute, zise el, apoi se întoarse, îndreptându-se spre malul râului.

Katherine nu se uită în spate.

– Orice s-ar întâmpla, Harland, du pacienții pe navă și du-i de aici. Departe de Anglia. Dacă poți, așteaptă-mă. Dacă nu, pleacă.

– Katherine, nu te las în urmă.

– Ai promis că îi vei duce pe băieți acasă, cu orice preț. Acum, suntem la partea *cu orice preț*.

Zâmbi afectat și își îndreptă umerii. Apoi se întoarse.

Jeffrey Walton arăta la fel. Aceiași ochi albaștri, aceiași umeri lați, aceeași purtare încrezătoare. Lucruri care i se păruseră cândva atrăgătoare. Poate că era puțin mai împlinit și poate că părul lui șaten-nisipiu era mai cărunt acum pe la tâmple, dar, în afară de asta, părea sănătatea întruchipată. Un bărbat care avusese norocul să scape de pedeapsa războiului și care fugise de urmările acestuia, întorcându-se la o viață sigură, liniștită.

Pentru o clipă înspăimântătoare, furia și amărăciunea pe care crezuse că le înfrânsese amenințară să o copleșească, inundând-o și făcând-o să vadă roșu în fața ochilor. Lângă ea, Harland își puse mâna pe spatele ei, în dreptul taliei. Se rezemă de atingerea lui, întărită de gestul acela mărunt, și își aminti de ce se afla de fapt acolo.

Jeffrey aproape că ajunsese în fața lor acum, înconjurat de un grup de ofițeri tineri, toți cărând hârtii și registre și părând chinuiți. Se încruntă în timp ce studie o hârtie pe care i-o întinsese unul dintre

ofițeri. Își ridică privirea și se uită în treacăt la Katherine și la Harland, după care se opri brusc, întorcându-și din nou privirea spre ea și pălind când o recunoscu.

Pentru o clipă, păru să se gândească să se întoarcă, poate chiar să o ia la sănătoasa, ca să nu îi confirme prezența acolo. Katherine aproape că își dori să o facă: să fugă, așa cum mai fugise cândva. Să fugă, ca un laș, în văzul tuturor.

– O, bună dimineața, colonele Walton, zise Katherine tare.

Jeffrey privi în toate părțile, de parcă ar fi căutat pe cineva care să îl salveze, dar nu îi veni nimeni în ajutor. Nu de data aceasta. Nu când ofițerii din jurul lui se holbau fățiș la Katherine.

– Bună dimineața, răspunse el bățos. Ce... surpriză! A trecut multă vreme.

– Într-adevăr. Ultima oară când ne-am văzut a fost în timpul larmei de la Waterloo. Le zâmbi orbitor cârdului de lachei. De fapt...

– Mă puteți aștepta la barăci, le spuse răstit Jeffrey ofițerilor lui, întrerupând-o. Nu va dura mult.

– Condoleanțele mele pentru decesul fratelui tău. Katherine îi privi pe oameni îndepărtându-se. Am înțeles că a fost o moarte tragică.

Jeffrey împături hârtia pe care o ținea în mână și se îndreptă de spate, într-un efort vizibil de a-și veni în fire.

– Mulțumesc.

– Asta înseamnă că acum ești viconte, nu-i așa?

Jeffrey încuviință din cap.

– În cazul acesta, milord, permite-mi să ți-l prezint pe baronul Strathmore, de asemenea fost ofițer în armata lui Wellington. *Lord Strathmore, dânsul este colonelul Jeffrey Walton, viconte* Hanveck și, bineînțeles, acum moștenitor al contatului Wheldham, se forță Katherine să spună cu voce fermă.

– Strathmore? repetă Walton, părând să-l observe pentru prima oară pe Harland. Da, bineînțeles. Ești doctor, nu-i așa?

– Astăzi, da. Am fost chemat pentru un consult.

Vicontele zăbovi cu privirea pe locul în care Katherine își ținea mâna pe brațul lui Harland.

– Am auzit că te-ai înrolat în serviciul medical după treaba aia urâtă cu soția ta. Deși mărturisesc că nu mă așteptam ca un bărbat care și-a preluat titlul să mai piardă vremea cu un astfel de hobby.

Harland zâmbi rece, deloc amuzat.

– Un bărbat are nevoie de un scop, nu crezi, colonele? La urma urmei, și tu ți-ai păstrat funcția.

– Într-adevăr. Și așa voi face până la moartea tatălui meu. Cu riscul de-a părea neobrăzat, serviciul militar m-a transformat într-un erou. O sursă de inspirație pentru alții. Nu pot pur și simplu să renunț la asta, oricât de ilustru ar fi titlul pe care îl deține familia mea.

– Într-adevăr.

Katherine simți cealaltă mână a lui Harland, pe care încă o ținea pe spatele ei, ca oțelul.

În spatele lui Jeffrey, Katherine îl putea vedea pe Gibbs, care se oprise lângă o grămadă de pământ proaspăt ce fusese depozitat în capătul îndepărtat al șantierului. Își aprinsese pipa și avea capul înconjurat de fuioare mici de fum albăstrui. Scăpă ceva din mână, așa că se aplecă să o ridice, după care se îndreptă de spate și plecă mai departe.

Era vremea ca Harland să plece.

– Mulțumesc, Lord Strathmore, pentru că ai binevoit să mă însoțești, dar cred că ți-am răpit prea mult din timpul dumitale, zise Katherine. Colonelul Walton mă va putea escorta spre ieșirea din închisoare. Așa vom avea ocazia să mai povestim.

– De fapt, Ka... domnișoară Wright, sunt pe deplin răspunzător de ce se întâmplă în aceste șantiere sub supravegherea mea și am întârziat deja cu inspecțiile. Aș putea trimite un alt ofițer să...

– O, haide, colonele! Cred că îmi datorezi măcar o escortă până la porțile închisorii. Nu crezi?

Chiar și un prost ar fi sesizat răceala din vocea ei.

– Eu... Se opri, privindu-l scurt pe Harland, apoi din nou pe ea. Da, bineînțeles.

Peste umărul lui Jeffrey, Katherine îl văzu pe Gibbs deplasându-se de-a lungul șantierelor, lăsând în urmă o dâră de fum. Din nou, păru să țină ceva în mână, după care se aplecă să ridice un obiect pe care îl scăpase.

– Ești sigură, domnișoară Wright?

Harland o apăsă mai tare pe spate.

– Foarte sigură, spuse Katherine. Mulțumesc, Lord Strathmore, și o zi bună îți doresc.

Își luă mâna de pe brațul lui Harland și se apropie de Jeffrey.

Pentru o clipă, Katherine se temu că Harland nu avea să plece. Acesta ezită și apucă mai bine geanta de doctor voluminoasă pe care o ținea în mână.

– Ziua bună, spuse în cele din urmă, apoi se întoarse și porni înspre maluri.

Katherine estimă că aveau mai puțin de trei minute până să se dezlănțuie haosul. O porni înspre porți, forțându-l pe Jeffrey să o urmeze.

– Ce cauți aici, Kate? o întrebă Jeffrey încruntându-se cu înverșunare.

– Sunt fondatoarea Societății Doamnelor din Londra pentru Îngrijirea, Educarea și Reabilitarea Deținuților. Lord Strathmore a binevoit să îmi arate pe viu cu ce se va confrunta societatea noastră într-un astfel de demers.

Îndrugă toate aceste minciuni cu mai multă ușurință decât ar fi crezut că se putea. Jeffrey o privi absent.

– Nu ai venit ca să mă cauți pe mine?

Katherine închise scurt ochii. Bineînțeles că el presupusese că prezența ei acolo avea de-a face cu el. Că venise să îl caute pe el. Nu se opri din mers.

– Sinceră să fiu, nu am crezut că te voi mai vedea vreodată. Printre toate minciunile, acesta era adevărul. Când un bărbat dispare în toiul nopții, ajungi la anumite presupuneri.

– Pentru numele lui Dumnezeu, după atâta vreme, doar nu mai ești furioasă că am plecat când a trebuit să o fac.

– Când a trebuit să o faci? Se opri, simțind amăreală în gâtlej și, odată cu ea, furie. Ți-ai lăsat oamenii în urmă.

„M-ai lăsat pe mine în urmă."

– Uite ce este, Kate, mi-ai adus multă alinare și mi-ai distras atenția într-o perioadă foarte dificilă. Și nu contest că le-ai fost de folos chirurgilor și medicilor, dar ești femeie. Nu ai cum să înțelegi importanța politică a faptului că un nobil și un ofițer trebuia să le prezinte neîntârziat victoria regelui și țării întregi. Bărbații ca mine trebuie să fie foarte vizibili în fața maselor. Câțiva soldați răniți m-ar fi încetinit.

– Ți-ai lăsat oamenii în urmă, repetă ea fără să vrea.

– Oricum, aveau să moară.

Katherine se simți de parcă ar fi încasat un pumn. Ura pe care încerca din răsputeri să o controleze începu să se ițească, comprimându-i plămânii, contractându-i gâtlejul.

– Erau oamenii tăi, sub comanda ta. Au murit protejându-te.

– Când s-au înrolat, știau că vor lupta într-un război, zise Jeffrey nerăbdător.

– Nu s-au înrolat ca să moară.

Jeffrey își dădu ochii peste cap.

– Nu am cum să schimb ce au pățit, așa cum nu pot schimba ce a pățit oricare alt soldat. Erau oameni de mică însemnătate, care și-au făcut datoria protejându-l pe cel care era mai bun ca ei. Nu le datorez nimic pentru asta.

Lui Katherine i se făcu dintr-odată greață, în mare parte pentru că îi era scârbă de ea însăși. Cum de se crezuse vreodată îndrăgostită de acest bărbat?

– Le-ai promis că te vei asigura că se vor întoarce acasă. Că aveau să își revadă familiile.

– Sunt convins că familiile lor au depășit momentul. Așa cum a făcut toată lumea.

Jeffrey își scutură haina.

– Și eu?

– Ce-i cu tine?

– Ți-a fost la fel de ușor să mă lași în urmă?

– Kate, nu aveam timp de istericalele inevitabile.

– Istericalele inevitabile? Eu... Katherine închise gura înainte să spună ceva ce avea să regrete. Se uită spre malurile Tamisei. Pe partea pustie a șantierelor cu balast, în apropiere de o movilă de pământ proaspăt, se înălța acum un fum ce nu provenea nici de la topitorii, nici de la pipa nimănui.

Jeffrey își bătu în palmă cu hârtia pe care o ținea în mână.

– Uite ce este, din păcate, ți-am rănit sentimentele, dar trebuia să mă concentrez la chestiuni mai importante. Sper că poți înțelege asta. Ezită, privind când la fața ei, când la corsajul ei. Poate că aș putea să mă revanșez față de tine. Dacă mi-ai îngădui.

Katherine se holbă la el, nefiind convinsă că auzise bine.

– Ne-am potrivit cândva, Kate, zise Jeffrey și își puse mâna pe umărul ei. Poate că ne-am potrivi din nou.

– Mă ceri din nou în căsătorie?

Jeffrey oftă.

– Nu ar fi trebuit să te cer nici prima dată și îmi pare rău că am făcut-o. Dar, sincer, Kate, un bărbat nu poate fi tras la răspundere pentru lucrurile pe care le spune în focul luptei. Pe timp de război. În plus, voi fi conte acum. Știi la fel de bine ca mine că voi avea nevoie de o mireasă potrivită. Dar nu există nici un motiv pentru care să nu ne bucurăm de raporturile de altădată. Am capitalul necesar ca să te țin în confort. Rochii, bijuterii, propria ta căsuță...

– Nu. Se îndepărtă de el și o porni cu pas hotărât spre porți.

– Îți voi da timp să te gândești la asta.

– Nu.

– Atunci, ar trebui măcar să ai grijă cu cine alegi să îți petreci timpul.

Veni după ea, iar din vocea lui își dădu limpede seama că era nervos.

– Nu cred că este înțelept să îi permiți lui Lord Strathmore să devină prea familiar.

Katherine nu se opri din mers.

– E un medic excelent.

– E un ins bun de gură. Se știe că toată familia lui e ciudată. Nu vrei să fii asociată cu o astfel de nebunie. Tocmai de-aia Strathmore n-a reușit să-și țină nici măcar propria soție în pat.

Katherine ajunsese la porți și se răsuci.

– Tu...

Se opri și își veni în fire. Nu avea de ce să-i răspundă la o astfel de afirmație. Deoarece Katherine știa deja ce fel de om era Harland Hayward.

Și știa ce fel de om era Jeffrey Walton.

– Câini au fost? întrebă ea.

– Poftim?

– Fratele tău. Când a murit, împușcați cumva câini vagabonzi în Dials?

Jeffrey își mișcă buzele, dar nu se auzi nici un sunet. Începu să se înroșească ușor pe gât.

– L-ai lăsat și pe el în urmă când lucrurile au luat o turnură proastă?

Katherine văzu hârtia din mâna lui Jeffrey rupându-se în două și pe el făcându-se de-a dreptul stacojiu la față.

– Ai grijă, Katherine! Nu ai cum să știi așa ceva. Ai face bine să îți amintești cu cine vorbești.

Vârtejul de fum proaspăt din partea îndepărtată a șantierului cu balast se îngroșase, având acum mărimea unui stâlp. Avea să fie observat în câteva secunde. Dar era deja prea târziu.

– Ba pot ști, pentru că îmi amintesc întocmai cu cine vorbesc, Jeffrey.

Jeffrey strânse pumnii, mototolind bucățile de hârtie.

– Mă descurc singură de aici. Simți cum durerea pe care o simțise atât de mult timp se rupse și se eliberă, suferințe de demult luându-și zborul, precum cenușa purtată de vânt.

– Nu poți pleca pur și simplu de lângă mine, zise Jeffrey clocotind de furie. Dădu să se năpustească asupra ei, dar se opri când auzi un țipăt panicat, căci fumul atrăsese în sfârșit atenția cuiva.

– Cu bine, Jeffrey, zise Katherine încet, în timp ce iadul se dezlănțui pe pământ.

Capitolul 17

Prima explozie comprimă aerul cu o bufnitură slabă, împroșcând cu bulgări de pământ care căzură ca o ploaie în jurul lui Harland. Se feri din instinct, deși știa foarte bine că, în realitate, nu prea avea șanse să fie rănit. Ardeau doar niște movilițe de paie îmbibate în smoală, în care se adăugase praf de pușcă și care fuseseră lăsate lângă toate celelalte mormane de moloz și pământ de pe maluri. Erupseră flăcări, și un fum negru și gros se înălță deasupra închisorii. Oamenii începură să strige „foc" și să o ia la sănătoasa, abandonându-și însărcinările.

Răsună o a doua bufnitură și o nouă explozie zgudui închisoarea, o altă movilită de pământ putrezit și paie izbucnind în flăcări lângă șantierul forestier și instigând o tură nouă de panică în rândul oamenilor.

În aerul stătut deveni dificil să poți vedea prin fum. Acesta se învolbură în jurul șantierelor și al clădirilor, răspândindu-se în nori unsuroși peste Tamisa. Un ofițer blond își făcu apariția în învălmășeală, urlând ordine contradictorii oamenilor tot mai panicați și sporind confuzia generală. Harland se îndrepta deja spre maluri când ofițerul cu pricina îl ajunse din urmă.

– A fost distractiv, zise Patrick, ștergându-și mâinile cu o batistă. Ar trebui să o mai facem cândva.

– Sau poate nu, îi răspunse Harland fără să încetinească.

– Domnișoara Wright s-a ținut de cuvânt. L-a scos pe colonel din închisoare, ca flautistul din Hamelin.

– Într-adevăr.

Harland abia de reușise să pună un picior în fața altuia când plecase de lângă ea și Walton. Avusese nevoie de toată voința ca să nu se întoarcă la ea.

– Mama naibii, domnule Gibbs. Paznicul care supraveghea echipa de balast își făcu apariția prin fum, frecându-se la ochi, care îi erau iritați și îi lăcrimau. Câte butoaie de praf de pușcă ați folosit?

– Ține de amestecul de ulei și smoală folosit în paie, nu de cantitatea de praf de pușcă. Patrick îi înmânã un săculeț de piele. Restul de bani care ți se datorează.

Paznicul își vârî săculețul în haină și îi dădu lui Harland o cheie grea.

– O plăcere să fac afaceri cu matale. Franțuzii dumitale te așteaptă pe mahonă. Dar tre' să v-avertizez: s-ar putea ca ăl mic să fie deja mort.

Harland înjură ușor.

Paznicul dispăru în fum.

Harland coborî malul, tușind. Prora unei mahone oprite la întâmplare pe mal se materializă prin întuneric și se auzi sunetul lanțurilor lovindu-se de lemn.

Patrick se îmbrânci pe lângă el și se urcă la bord, iar Harland îl urmă. Patru prizonieri fuseseră legați de inele grele prinse de copastiile micii ambarcațiuni. Doi erau întinși pe jos, iar ceilalți doi trăgeau fără izbândă de lanțuri.

Făcură ochii mari când îi văzură pe Patrick și pe Harland și se împleticiră în spate, iar lanțurile legate în jurul gleznelor și al taliei lor zornăiră, în timp ce ei priviră țintă la cuțitul pe care îl ținea Harland în mână. Unul dintre ei începu să țipe ceva, dar se opri brusc în clipa când Patrick ridică cheia.

– Dacă vrei ca fratele tău să trăiască, vei face liniște, zise Harland limpede în limba franceză. Și acum, stai locului!

Patrick se mișcă primul, desfăcând cătușele rapid și eficient.

– Trăiește? întrebă Harland, neplăcându-i cât de nemișcați erau cei doi băieți întinși pe fundul bărcii.

Patrick se mișcă, eliberându-i cu grijă.

– Respiră amândoi, raportă el. Pentru moment.

Harland lăsă din mână geanta grea, care ateriză pe proră cu o bufnitură, și o deschise.

– Cine sunteți? întrebă prizonierul care se afla cel mai aproape de ei, cel care trăsese de lanțuri.

Era numai piele și os, cu ochii prea mari pentru fața lui, cu părul tuns scurt de tot, ceea ce îi conferea o înfățișare înfricoșător de scheletică. O cicatrice lată îi străbătea sprânceana stângă, accentuând imaginea macabră.

– Un doctor. Am venit să vă ajutăm să fugiți de aici, îi răspunse Harland vag. Nu trebuia să le dea nici un nume, în caz că lucrurile aveau să iasă prost. Dați-vă jos jachetele!

– De ce?

– Pentru că, în clipa de față, arătați ca niște prizonieri. Harland scoase un maldăr de veșminte și le aruncă înspre ei. Îmbrăcați-vă cu astea. Și voi, și ceilalți doi.

Patrick desfăcu și ultimele cătușe și aruncă lanțurile peste bord.

– E timpul să plecăm.

Sări de pe barcă și smulse frânghia groasă de pe pilonul de care era pironită, aruncând capătul acesteia pe mahonă.

Patrick împinse cu umărul de proră, iar Harland se așeză la vâsle, iar ambarcațiunea alunecă silențioasă înapoi în apă. Patrick sări cu iscusință înapoi pe mahonă, Harland dădu din vâsle, iar ambarcațiunea mică se îndepărtă de uscat, spre largul Tamisei.

Cei doi prizonieri care încă stăteau în picioare reușiseră să se dezbrace și să se îmbrace cu veșmintele ponosite de muncitori de pe râu. Se căzneau să facă același lucru cu cei doi care erau în continuare întinși pe jos, nemișcați. Cel mai pipernicit dintre pacienți gemu când îi dădură jos haina.

– Moare, spuse prizonierul cu cicatrice, cu hotărâre în voce, aruncând jacheta zdrențuită peste bord.

– Ba nici vorbă, bombăni Harland, îndreptând mahona în direcția opusă închisorii, înspre libertate.

– Unde ne duceți?

Harland fu surprins că durase atât de mult până să întrebe asta. Dădu la vâsle, iar mahona înaintă prin apă.

– Acasă.

Katherine alerga, lucru deloc ușor într-o rochie cu corset care îi strângea coastele ca niște gheare. Înaintă grăbită pe marginea drumului Plumstead, zgomotul confuziei și al haosului stingându-se în urma ei. Încă se vedea cu ușurință fumul care se ridica din centrul închisorii și care se răspândise ca un nor întunecat și încă se simțea mirosul usturător și apăsător de sulf, gudron și paie.

În gând, Katherine își alcătuise deja o listă de pretexte și explicații în cazul în care avea să fie oprită, cele mai multe dintre ele bazate pe temelia solidă a unor istericale inevitabile, dar pentru moment

drumul era pustiu. Dacă totul mersese bine, Harland și Patrick ar fi trebuit să se afle deja departe de închisoare, pe râu, cu propriul set de pretexte și explicații în caz că i-ar fi oprit cineva. Nava care aștepta să îi transporte ar fi trebuit să se afle la locul ei, pregătită să îi intercepteze și să îi strecoare pe Tamisa, spre libertate.

Speră cu disperare că Harland nu zăbovise în închisoare. Că nu o așteptase pe mal. Speră cu și mai multă disperare că o aștepta mai în față.

Că nu avea să fie lăsată în urmă.

Gâfâind, ieși de pe fâșia noroioasă de pământ și coborî spre mlaștină, iar *picioarele* i se afundară aproape instantaneu în pământul moale, care o înghiți, îmbibându-i fustele, îngreunându-le. Nu avea să reușească în ritmul ăsta.

Fără să stea pe gânduri, smulse acele și legăturile de pe umeri și de pe partea din față a rochiei. Rochia de mătase alunecă în jos, iar Katherine ieși din ea și o strânse ghem în brațe. Se aplecă apoi cu oarecare dificultate și își ridică cămășuța, încercând să apuce cuțitul pentru scufundări pe care îl avea legat de exteriorul gambei. Tăie dintr-o mișcare șireturile de la corset și trase adânc aer în piept. Își vârî corsetul și rochia la subraț și o luă din nou la fugă, îmbrăcată acum doar în cămășuță.

Își revizui lista cu scuzele pregătite, rezumându-se acum doar la tendințe isterice.

O potecă șterșă străbătea mlaștina, ducând spre râu, creată de oameni sau de animale – sau poate de ambele. O urmă, ierburile înalte din mlaștină depășind-o aproape în înălțime. În lipsa soarelui, se orientă după coloanele de fum ce se înălțau în depărtare peste umărul ei stâng.

Destinația spre care se îndrepta fusese ideea ei: o clădire din piatră abandonată de pe partea aceasta a râului, la trei kilometri și un pic în jos față de închisoare. Se afla la baza unui stejar vechi masiv care se înălța ca o santinelă pe mal. Cu toate acestea, văzuse clădirea dărăpănată doar de pe apă – și asta cu ani în urmă, când adusese marfă de contrabandă în Londra împreună cu tatăl ei.

Încercă să ignore îndoielile ce i se furișau în minte. Îndoieli cum că nu avea să reușească să localizeze clădirea din mlaștină. Sau că acea clădire nu mai exista, că oamenii luaseră de mult pietrele prăbușite ca să le folosească pentru uzul propriu. Sau că îi lua prea mult timp

ca să răzbată prin mlaștină. Sau că avea să fie lăsată în urmă. Singură. Din nou.

Trebuia să fie pe-aproape acum. Pământul deveni mai saturat, iar pe alocuri Katherine se afundă până mai sus de genunchi. Cu toate acestea, înaintă, neabătută. Păsări speriate țipară și își luară zborul din mlaștină în fața ei. În afară de asta, se auzea doar răsuflarea ei neregulată. Nu își îngădui să încetinească, împinsă înainte de panica stârnită de gândul că avea să ajungă prea târziu. Se împiedică, pământul ridicându-se dintr-odată, mai solid. Se împletici înainte, urmând poteca, aflându-se acum pe pământ relativ stabil. Și apoi, chiar în fața ei, văzu ramurile răsucite ale unui stejar uriaș.

Katherine aproape că izbucni în plâns de ușurare. Își croi drum printr-un labirint de tufișuri încâlcite, aproape împiedicându-se de o movilă de pietre abandonate. Reușise.

Clădirea veche de la baza copacului era micuță, cam de aceeași mărime precum cămăruța din podul de la Avondale în care se recupera Matthew. Nu mai avea acoperiș, grinzile de lemn care probabil susținuseră un acoperiș dispăruseră de multă vreme, de mâna oamenilor sau a vremii, iar doi dintre pereți capitulaseră în mod asemănător. Lângă unul dintre zidurile rămase în picioare se puteau vedea urme negre pe piatră, rămășițele unui foc vechi. Cineva se adăpostise recent în această structură. Era posibil să fie folosită chiar și acum.

Se ghemui în spatele tufișurilor încolăcite, încercând să își tragă suflarea, să asculte. Dar nu văzu nici o mișcare, iarba rămânând flască în aerul liniștit, și auzi doar orăcăitul a o mie de broaște și lipăitul apei ce se izbea de malul ascuns. De aici, nu putea vedea râul. De aici, nu putea vedea dacă o aștepta vreo navă. O navă care avea să îi ducă pe toți în siguranță.

Se împletici în direcția dincotro se auzea apa, oprindu-se chiar în spatele ultimei perdele de trestie și frunziș ce străjuiau țărmul și închizând ochii. Se temea să se uite. Se temea să *nu* se uite. Și se înjură în gând pentru că era o lașă. Deschise ochii și ieși pe țărm.

Râul era gol.

Katherine se împletici ușor, urând slăbiciunea și emoția care îi făcură pieptul și gâtlejul să i se contracte. La naiba, doar asta își dorise. Se holbă în aval, înspre închisoare, dar nu se vedea nici o navă. Nici un arbore, nici o ambarcațiune, doar o întindere de apă singuratică.

Încercă să tragă adânc aer în piept, dar se auzi doar un șuierat, în timp ce tristețea și senzația de pierdere o zdrobiră ca un chintal. Îi luase prea mult ca să ajungă aici.

În mintea ei, știa că acest lucru fusese dintotdeauna o posibilitate, ba chiar o probabilitate. Nu se afla pe un câmp de luptă abandonat din Belgia, lăsată să îngrijească de muribunzi. Nu se afla la sute de kilometri depărtare de toți oamenii și toate lucrurile pe care le cunoștea. Circumstanțele de acum difereau de cele de atunci. Dar realitatea era la fel de devastatoare ca întâia oară.

Căzu în genunchi, scăpând din brațe rochia albastră, care alunecă spre malul noroios, și se forță să gândească, în pofida durerii irațională pe care o simțea.

Harland făcuse ceea ce trebuise să facă. Făcuse ceea ce îi spusese ea să facă.

Și acum, trebuia să își vină în fire. Să născocească un plan ca să plece de aici, din mlaștină. Trebuia să caute o cale prin care să se asigure că Harland scăpase din închisoare...

– Cu ce naiba ești îmbrăcată?

Katherine sări în picioare și se răsuci neîndemânatic, ridicând cuțitul pe care încă îl ținea în mână.

– Nu am zis că nu îmi place, spuse Harland, ridicând mâinile. Aveam de gând doar să sugerez că ești puțin cam dezbrăcată.

Katherine scăpă cuțitul și făcu șovăielnic un pas spre el, trezindu-se în brațele lui. Spre groaza ei, imboldul de-a plânge se abătu asupra ei ca un val, comprimându-i plămânii și făcându-i ochii să o usture. O sufoca impulsul de-a se agăța de el, de-a plânge în hohote și de a-l implora să nu o mai părăsească niciodată.

Istericale inevitabile, chiar că.

Trase aer în piept, tremurat, și se desprinse din îmbrățișarea lui, ștergându-se pe față cu mâneca.

Harland o privi, încruntându-se îngrijorat.

– Aproape că am murit când a trebuit să plec de lângă tine în curtea închisorii. Nu ar fi trebuit să te las cu Walton...

– Nu vreau să vorbesc despre Walton. Nici acum, nici vreodată.

Era adevărul. Îl înfruntase pe cel care o spintecase până în adâncul sufletului și supraviețuise. Nu doar că supraviețuise, de fapt, ci triumfase.

Harland nu își luă privirea de la chipul ei.

– Prea bine.

– Pacienții? I-ați scos...

– Pacienții sunt în siguranță la bord. Harland își dădu jos haina și i-o puse pe umeri lui Katherine, care se bucură de căldura pe care i-o aducea. Am oprit puțin mai în aval. Așa a ordonat căpitanul. Nu i-a plăcut cât am fi fost de expuși pe apă la cotitura aceasta. Am luat o barcă pentru debarcare.

– Nu ar fi trebuit să îi părăsești pe pacienți, încercă Katherine să spună pe un ton aspru.

Detașat.

– Nu ar fi trebuit să te părăsesc pe tine.

Katherine îi simți privirea apăsătoare.

– Eu nu sunt în pericol de-a muri în orice clipă. Își recuperă cuțitul. Ar trebui să ne grăbim...

– Katherine...

– Ar trebui să ne grăbim, repetă ea.

Nu aveau timp pentru emoții și nici pentru conversații dificile. Nu acum. Nu când erau vieți în joc.

– Am adus astea.

Harland apucă o geantă de pânză pe care Katherine nu o observase în spatele lui și scoase din ea cămașa și pantalonii negri pe care Katherine îi purtase pe plaja din Dover.

– Mulțumesc. Katherine își dădu jos haina lui și i-o înapoie. Fără să spună ceva, Harland o luă și se întoarse cu spatele la ea. Lucru pe cât de ridicol, pe atât de înduioșător, ținând cont de tot ce se întâmplase deja între ei.

Katherine se îmbrăcă rapid și își așeză cămășuța udă leoarcă și pătată lângă rochia albastră mototolită, pe care le rulă la un loc și le vârî la subraț.

– Să mergem.

Harland o luă de mână, iar Katherine îi îngădui. Îi îngădui să o conducă prin labirintul dens de tufișuri sârmoase, dincolo de clădirea abandonată și în josul râului. Zări pupa unei mici bărci, pe jumătate ascunsă de iarba înaltă, și un bărbat cocoșat deasupra vâslelor.

– Era și vremea, mormăi Patrick. Nu mai era îmbrăcat ca un ofițer, ci ca un pescar de rând. O privi pe Katherine ridicând doar ușor dintr-o sprânceană și făcu semn spre barcă. Urcați. Toată așteptarea asta mă agită.

Katherine urcă în barcă, urmată de Harland, și Patrick vâsli fără să îi aștepte măcar să se așeze pe băncile dure, iar barca o țâșni în larg, înspre curenți.

Capitolul 18

Cel mai mic dintre băieți avea să își piardă partea inferioară a piciorului.

Katherine nu avusese nevoie să vadă rana ca să își dea seama cât de vătămat era piciorul. Știuse după putoarea rănii că aceasta era singura opțiune, cu mult înainte să îl vadă pe băiat pe masa de operație și să dea la o parte ce mai rămăsese din pantalonii lui. I se spusese că îl chema Bernard și că, la un moment dat, se tăiase adânc la gambă în ceva. Rana puroiase, țesutul se înnegrise, se umflase și supurase. Bernard ba își pierdea, ba își recăpăta cunoștința și era roșu de la febră. Pentru moment, i se administrase un preparat din scoarță de chinchină, i se aplicau comprese reci și încercau să îl facă să se simtă cât mai comod posibil.

Următorul ca vârstă, Rene, ba își pierdea, ba își recăpăta și el cunoștința, tot febril, și i se administrase același tratament. Trebuia să i se amputeze cel puțin trei degete de la piciorul drept. Katherine presupuse că oasele fuseseră zdrobite, și piciorul se infectase.

Ceilalți doi pacienți, Luc și Claude, se aflau și ei într-o stare destul de proastă. Presupuse că Luc suferise mai demult o fractură la braț, care se vindecase prost. Claude, cel mai mare dintre cei patru, scăpase nevătămat, în afară de malnutriția, deshidratarea și slăbiciunea de care sufereau toți patru. Cei doi din urmă fuseseră duși în bucătăria navei, unde erau hrăniți. Departe de operația și sarcina ce le stăteau în față lui Katherine și Harland.

– Doctorița Wright, presupun.

Katherine, care așeza un prosop gros sub piciorul lui Bernard, își ridică privirea și îl văzu pe căpitanul navei stând în pragul încăperii pentru operații. Încă o lua prin surprindere titlul de *doctoriță* când era folosit de un bărbat pe care nu îl cunoștea.

– Presupuneți corect, căpitane Black.

Cu păr lung, brunet și barbă, Black arăta ca un pirat elegant desprins dintr-un roman fantezist. Katherine îl văzuse scurt pe punte,

dându-le ordine oamenilor lui, în timp ce Patrick adusese barca lor în apropiere de șalupa frumoasă ancorată în mijlocul râului. Se îmbarcaseră de doar câteva secunde, după care nava își reluase călătoria în aval, ca un pursânge eliberat după ce a fost legat prea mult timp.

– Bine ați venit! Black făcu o plecăciune emfatică și apoi se îndreptă de spate, răsucind un tricorn antic în mâini. Nu avem deseori privilegiul de a avea o femeie frumoasă la bord. Ba, mai mult, o femeie frumoasă în pantaloni. Mărturisesc că îmi place mult moda asta.

Katherine se concentră din nou la instrumentele pe care le rula pe tejgheaua prinsă de peretele odăii pentru operații, privindu-l pe căpitan cu coada ochiului.

– Vă sunt recunoscătoare că ați amânat plecarea. Nu sunt convinsă că aș fi făcut la fel.

Căpitanul se opri din răsucit tricornul.

– Poftim?

– Reușita acestui demers depinde în mare parte de o călătorie rapidă. Întârzierile nu sunt avantajoase.

– Doctorul Hayward părea să creadă că sunteți necesară pentru reușita acestui demers, fie el rapid sau nu. Nu mi-a dat de ales. V-a povestit că a amenințat că sare în apă ca să vă aducă, dacă nu așteptăm?

Katherine se opri din aranjat instrumente.

– Nu a făcut-o.

– Lucru care ne-ar fi întârziat și mai mult, pentru că am nevoie măcar de unul din voi. L-am văzut pe Hayward înotând, și avea șanse mari să se ducă la fundul Tamisei pe la jumătatea distanței. Black îndreptă tricornul spre băiatul de pe masă și se înfioră. Și eu cu siguranță nu pot repara mizeria aia. Prizonierii francezi morți nu îmi aduc bani.

Katherine se răsuci și se rezemă de tejghea, privindu-l cu atenție pe Black.

– Atunci, v-aș sugera să vă întoarceți pe punte, căpitane. Pentru că mizeria va spori.

Black zâmbi dintr-odată strengărește.

– Cerule mare! Vă faceți griji că aș fi prea sensibil?

– Nu îmi fac griji că ați fi prea sensibil, căpitane. Îmi fac însă griji din pricina bărbaților de pe râu care caută niște prizonieri care au evadat pe nave ce nu au reușit să fie prea sincere în ceea ce privește

manifestele lor. Dacă ar fi să urce la bordul navei, mi-ar plăcea să fiu avertizată din timp.

Căpitanului îi pieri zâmbetul, și o privi cu o licărire speculativă în ochi.

– Ați mai făcut asta.

– De prea multe ori. Deseori, amputațiile sunt singurul lucru care ar putea salva...

Intră în odaia pentru operații.

– Nu mă refer la amputații, ci la condusul pe râu al unei ambarcațiuni care nu a fost chiar... sinceră cu manifestele ei.

Katherine îl privi cu hotărâre.

– Da.

Black jubilă încântat.

– Hayward nu mi-a zis totul. Acum, îmi dau seama de ce baronul dumneavoastră s-a îndrăgostit.

– Nu e baronul meu. Katherine simți cum se îmbujorează. Și nu e îndrăgostit.

Black își așeză tricornul pe cap.

– Păi, atunci, poate ați vrea o slujbă când terminați cu asta? Am nevoie de-un chirurg, cu atât mai bine dacă are și experiență în contrabandă. Ați fost vreodată în India?

– Nu are nevoie să lucreze pentru tine, Black, zise Harland, plecându-și capul ca să intre în odaia pentru operații, cărând două găleți cu apă aburindă. Nu e contrabandistă.

Katherine se concentră din nou la instrumentele din fața ei, asaltată de năzuință și de ceva mai profund decât o simplă dorință. Ceva atât de acut, încât îi era greu să respire, și se simțea instabilă emoțional. Harland o condusese spre odaia pentru operații, după care dispăruse numaidecât ca să aducă găleți cu apă care ceruse să fie fiartă, iar ea se bucurase că nu fusese lângă ea. Deoarece partea aceea din ea care voise să izbucnească în mod irațional în lacrimi când Harland își făcuse apariția pe țărm încă stătea la pândă, năpustindu-se asupra ei când nu se aștepta. Cum se întâmplă acum.

Trebuia să se concentreze întru totul asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Trebuia să se concentreze la ce avea de făcut, nu la bărbatul care avea să îi fie alături.

– Aș zice că doamnei i-ar plăcea să vorbească pentru ea însăși, Hayward. Aurul și condimentele aduc satisfacții mult mai mari decât

coniacul și dantela, pufni căpitanul batjocoritor. Vă pot oferi niște termeni foarte atractivi, doctoriță Wright. Întrebați-l pe baron...

– E chirurg, nu contrabandistă, repetă Harland, lăsând din mână gălețile cu apă.

– Mulțumesc, căpitane, dar trebuie să vă refuz, zise Katherine.

Black se mângâie pe barbă, uitându-se când la Harland, când la Katherine și tot așa.

– Bineînțeles. Păi, mai gândiți-vă la asta, doctoriță Wright. S-ar putea să vă fac să vă răzgândiți.

– Nu o veți face.

Katherine plecă de lângă tejghea și ridică brațul stâng al băiatului. Cât putu de blând, îi prinse de încheieturi cătușele căptușite ce atârnau de lateralele mesei. Nu avea să riște ca băiatul să cadă de pe masă după ce începeau să taie.

– Ești pregătit, doctore Hayward?

Harland umplea un coș pentru jar care strălucea în colțul odăii pentru operații, în care erau câteva vergele pentru cauterizat răni, ce începură să strălucească portocalii de la căldură.

– Sunt.

– Cred că voi urma sfatul doctoriței Wright și mă voi întoarce pe punte, zise Black și făcu o grimasă. Începu să iasă cu spatele din odaia pentru operații. V-aș ura noroc, dar mi se pare mereu un simțământ redundant.

– Redundant? întrebă Katherine.

– Trebuie să fii foarte priceput ca să fii norocos. Mai făcu o plecăciune. Și nu ați fi aici, doctore Wright, dacă nu ați fi foarte pricepută.

Katherine nu fusese pricepută, ci extraordinară.

Dacă pe câmpul de luptă Harland ar fi putut lucra cu un chirurg la fel de competent și de ferm ca ea, ar fi salvat mult mai mulți oameni. Dar el, asemenea lui Katherine, fusese pe cont propriu, copleșit de moarte, durere, sânge și disperare, zăgăzuind potopul cât putuse de bine cu ce avusese la îndemână.

Harland se rezemă istovit de peretele bucătăriei, ascultând gemetele și scârțâiturile pe care le scotea nava în timp ce străbătea canalul deschis și care erau un respiro primit cu bucurie de la sunetele din odaia pentru operații. Ziua aceasta nu fusese un potop, deși avusese aceleași ecouri de disperare și hotărâre. Fierăstraiele lor

scoseseră aceleași zgomote când mușcaseră din os, iar pacienții icniseră, țipaseră și suferiseră și de data aceasta. Katherine nu tresărise nici măcar o dată. Fusese mereu statornică, practică și chibzuită, ore întregi. Și, drept urmare, Harland credea, deopotrivă optimist și precaut, că toți cei patru pacienți aveau să supraviețuiască și să își revadă familiile.

Întunericul se lăsase cu mult timp în urmă, șalupa crescând viteza când ajunsese în largul mării. Fie Black era cel mai norocos căpitan pe care îl cunoscuse Harland, fie chiar era atât de bun precum zicea. În orice caz, nu conta. Scăpaseră de Tamisa și de Anglia, mai având de trecut doar două obstacole: să traverseze în siguranță canalul și să debarce cu bine.

O bufnitură puternică îi întrerupse șirul gândurilor: o altă găleată cu apă aburindă aștepta la picioarele lui, iar bucătarul nerăbdător se întorcea deja în profunzimile bucătăriei înghesuite. Harland se aplecă și apucă găleata, întorcându-se în odaia pentru operații, unde Katherine rămăsese cu cei patru pacienți. Când plecase spre bucătărie, toți cei patru pacienți adormiseră epuizați, iar Harland era destul de convins că aveau să doarmă până aveau să ajungă pe coastă, cândva în cursul zilei de mâine. Aveau de schimbat bandaje, de verificat suturi, de pregătit leacuri din plante pe care să le administreze și de schimbat comprese reci, dar, în clipa de față, medicamentul de care aveau cea mai mare nevoie pacienții lor era odihna neîntreruptă.

Harland își feri capul când intră în odaia pentru operații și așeză găleata lângă tejghea. Deasupra lor, felinarul se legăna, făcând umbrele să dănțuiască bete.

– Doi dintre oamenii lui Black vor sta cu ochii pe pacienții noștri, zise el, vârând o cană de cositor mică în apă. Sunt pe drum încoace și l-au mai asistat și altă dată pe chirurgul navei. Știu că trebuie să ne cheme dacă se întâmplă ceva, dar trebuie să te odihnești. Amândoi trebuie.

Puse cana la o parte și se întinse după o bucată de săpun tare, apoi se spălă pe mâini, frecând resturile de sânge dintre cutele degetelor.

– Black presupune că ne vom apropia de uscat mâine după-amiază devreme dacă vântul rămâne favorabil. Vom aștepta să se întunece înainte să îi ducem pe țărm. Se clăti pe mâini și se întinse după un prosop. Oamenii care ne vor ieși în întâmpinare ne vor da un semnal. Vom lua cinci dintre oamenii lui Black când mergem.

Katherine nu răspunse.

Harland se încruntă și se răsuci. Katherine se rezema de peretele îndepărtat, dar, chiar și de unde se afla, Harland văzu lacrimile care i se prelingeau în jos pe față. Scăpă prosopul din mână.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? Ajunse lângă ea într-o clipită. Katherine?

Nu îi răspunse nici acum, ci îl privea neajutorată, plângând necontenit, cu ochii roșii. Harland își întoarse dintr-odată privirea spre cei patru pacienți care stăteau nemișcați pe paturile lor.

– S-a întâmplat ceva? Am pierdut...

– Sunt bine. Doar dorm, zise ea cu voce gâtuită, izbucnind în plâns înainte să termine de rostit ultimul cuvânt.

Harland o prinse de umeri și o mângâie pe brațe și apoi pe față, de parcă ar fi căutat să vadă unde era rănită.

– Ești rănită? Bolnavă?

Katherine clătină din cap.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Lacrimile i se prelinseră și mai rapid. Nu știu. Nimic. Doar că...

– Vino aici!

O luă de mână și o scoase din odaia pentru operații și o duse spre cabina minusculă a chirurgului de lângă aceasta. Nu era cine știe ce cabină, întrucât avea doar o cușetă și o masă prinsă de podea, dar era intimă. Închise ușa în urma lor.

– Îmi pare rău, reuși ea să îngâne. Nu știu de ce plâng. E jenant. Nu trebuie să...

– Șșșt!

Harland o trase în brațele lui.

Katherine gâfâia tremurat și se agăță de el de parcă s-ar fi înecat.

– E o prostie, zise ea cu gura lipită de pieptul lui. Nu am plâns când a plecat Jeffrey. Nu am plâns când oamenii lui au murit. Sau oricare alții. Nu am plâns când soldații mi-au împușcat fratele și au încercat să mă împuște și pe mine.

Harland o mângâie pe spate.

– Poate că ar fi trebuit să o faci.

– Nu dobândești nimic așa. Nu repari nimic, se bâlbâi ea.

– Ai fost puternică pentru mulți oameni, mult timp. E în regulă să fii uman o vreme. E în regulă să lași pe cineva să fie puternic pentru tine din când în când.

Asta păru să o facă să plângă și mai tare.

– Te-ai întors după mine. Nu eram convinsă că o vei face.

– Ți-am promis că așa voi face.

Scoase un sunet de parcă ar fi fost rănită.

– A fost o prostie. Ați fi putut fi prinși. Am fi putut fi prinși cu toții.

– Încerci să te certi cu mine? întrebă el cu blândețe. Pentru că nu va funcționa.

Katherine scoase un sunet ce aproape că aduse a râs, dar semănă mai degrabă a hohot de plâns.

– Nu ar trebui să te certi cu cineva care caută motiv de ceartă.

Harland se trase în spate și o privi în ochi. Îi șterse lacrimile de pe obraji cu degetul mare.

– Nu ar fi trebuit să fac multe lucruri în viață, zise el.

– Cum ar fi? bombăni ea.

– Nu ar fi trebuit să mă duc la război. Cu siguranță, nu ar fi trebuit să mă fac doctor.

„Și nici nu ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de o doctoriță."

Ultimele cuvinte îi veniră pe neașteptate în minte, adevărul lor răsunând ca o salvă de tun. Încremeni, neștiind sigur ce să facă cu ele.

– Atâta tot? întrebă ea smiorcăit.

„Nu plănuisem să mă îndrăgostesc de o femeie care aproape că m-a împușcat prima dată când ne-am întâlnit. O femeie inteligentă, curajoasă și talentată și care le-a dat multora din puterea ei pentru multă vreme. O femeie care mi-a spus cândva să nu mă schimb niciodată. Nu aș fi lăsat-o niciodată în urmă, orice ar fi spus ea."

Nu putea să-i spună așa ceva. Pentru că nu îi putea oferi ceea ce își dorea atât de tare. O familie. O casă cu o grădină în spate și un câine. O viață lipsită de disperare și de infracțiuni și plină de fericire și de siguranță. O existență normală care nu implica contrabandă, soldați și conducători interlopi care îl aveau la cheremul lor.

– Nu ar fi trebuit să intru într-o casă țărănească din Dover în toiul nopții și să o găsesc acolo pe cea mai îndrăzneață și mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Atât îi putea oferi.

– M-am purtat destul de urât cu tine atunci.

Își plecă capul, dar lacrimile încetaseră și acum zâmbea ușor.

– Ai avut motive întemeiate.

Katherine se smiorcăi din nou și zâmbi scurt.

– Ești cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, zise ea încet.

Își ridică privirea spre el, cu ochii ca două piscine turcoaz luminoase. Își plimbă privirea peste chipul lui, oprindu-se asupra gurii lui.

Harland înghiți în sec, temându-se că, dacă avea să continue să îl privească așa, nu va mai putea pleca de lângă ea când ar trebui să o facă.

„Nu ar fi trebuit să mă îndrăgostesc."

Repetă acest lucru în gând ca pe o mantra, dar asta nu schimba nimic. Nu schimba ce simțea pentru ea și nici cât de mult o dorea.

– Rămâi cu mine, zise ea.

Inima lui Harland bătea dureros de tare. Habar n-avea ce îi cerea. Ar fi trebuit să plece. Înainte ca lucrurile să se complice și mai tare. Înainte să se îndrăgostească și mai mult de ea. Pentru că, după ce toate acestea aveau să se sfârșească, urma să fie agonizant să își ia rămas-bun de la ea.

Dar nu reușea să se îndepărteze de ea. Poate că văzuse prea multă moarte și suferință și înțelegea că viața era trecătoare și că regretul era dușmanul. Poate că își dădu seama că, în cele din urmă, durerea și suferința aveau să merite orice relație ar fi avut cu Katherine Wright până atunci.

Katherine se ridică pe vârfuri și îl sărută. Ușor ca o pană, dar fără nici o ezitare, de parcă și ea și-ar fi dat seama că acest lucru fusese dintotdeauna inevitabil.

O prinse cu mâinile și o răsuci cu spatele spre ușa de la cabină. Nu mai aveau timp pentru incertitudine. O sărută, fierbinte și apăsat, încercând să transpună tot ce nu îi putea oferi într-un lucru pe care i-l putea dărui.

Îi pătrunse gura cu limba, explorându-i căldura, pironind-o cu trupul de suprafața neiertătoare din spatele ei. Trase cu putere de funda de la cosiță. O ținu de cap, fără să se oprească din sărutat, și lăsă ca părul să i se răsfire și să i se reverse ca o perdea în jurul umerilor. Era tare și pulsa și știa al naibii de bine că și ea îl simțea prin veșminte cum se împingea în vintrea ei.

Katherine gemu ușor și îl prinse de tivul cămășii, trăgând-o în sus și peste cap, așa cum făcuse și în prima noapte. El își trecu palma peste partea din față a cămășii ei de un negru decolorat, simțindu-i sfârcurile tari pe sub material. Zăbovi cu mâinile pe sânii ei, mângâindu-i, plăcându-i la nebunie gemetele mici, gâfâite pe care le scotea. Și apoi nu mai fu de ajuns și îi căută tivul cămășii și i-o trase ușor peste cap, ceea ce o lăsă goală în fața lui.

– Dumnezeule, Katherine!

Își ridică mâinile, trecându-și dosul degetelor peste pielea perfectă și frumoasă a umerilor ei. Își puse o mână în centrul pieptului ei, simțindu-i inima bătându-i ca un ciocan sub atingerea lui. Apoi își plecă ușor capul și urmă cu gura același traseu pe care îl urmaseră mai înainte degetele.

Katherine își rezemă capul de ușa cabinei în timp ce el îi explora cu limba scobitura gâtului și apoi fiecare sân, ciupind ușor și sugând. Acordă o atenție specială fiecărui sfârc, ascultând-o cum icnește și se zvârcolește. Fiecare sunet îl ațâța și pe el mai tare, așa că se legănă în ea, fricțiunea generată de acea mișcare umplându-l de o dorință copleșitoare.

Știa că ar fi trebuit să tărăgăneze lucrurile, să prelungească fiecare moment pentru ea, dar nu mai era convins că se putea controla îndeajuns ca să o facă. Nevoia de a o pătrunde, de a se contopi cu ea, îi distrugea cu repeziciune orice intenții bune pe care le-ar fi avut. Își înălță capul și îi găsi din nou gura, o mângâie pe fese, trăgând-o cu putere spre el.

Katherine îl mușcă de buza de jos.

– Nu e de ajuns, șopti ea cu gura lipită de a lui, iar Harland abia de o auzi înainte să își dea seama că Katherine îi desfăcea nasturii de la pantaloni.

Se dădu ușor în spate, simțind aerul rece suflându-i peste piele când Katherine îi împinse veșmintele în jos pe picioare. Păși în afara pantalonilor, cu intenția de a-i întoarce favoarea, dar icni când Katherine îi cuprinse erecția cu mâinile. Se legănă, aproape ametit de dorință, în timp ce ea îl mângâie dinspre cap spre bază și înapoi.

– Da, rosti el cu voce răgușită și plină de nevoie, de parcă ar fi fost din nou adolescent, dar nu îi păsa.

Katherine continuă să îl mângâie, trecându-și degetul mare de la o mână peste vârf, iar cu cealaltă mângâindu-l pe șold, apoi pe fese.

Harland gemu și se cufundă în atingerea ei, scânteile de plăcere stârnind o furtună de foc asupra căreia pierdea rapid controlul.

– Spune-mi ce vrei, Harland, șopti ea.

Harland închise strâns ochii, amintindu-și că o întrebase cândva același lucru. Doar că imaginile imorale care îi trecură prin minte depășeau cu mult ceea ce îi ceruse ea cândva lui.

– Pe tine, îngână el.

– Cum mă vrei, Harland?

Harland își plecă ușor capul, gâfâind. Katherine se îndepărtă de el.

– Așa?

Harland deschise dintr-odată ochii când îi simți gura pe mădularul lui. Îl străbătu o căldură mistuitoare, care se răspândi din vintre în sus pe șira spinării și prin membre. Întinse mâna și se sprijini de ușa cabinei, încercând să nu își piardă echilibrul. Încercând să nu explodeze pe dinăuntru chiar acolo.

Katherine îl ținea cu mâna de baza erecției, mângâindu-l în tandem cu limba.

– Katherine, rosti el cu voce guturală, deși abia de își recunoscu propria voce.

Katherine își ridică privirea spre el, părul deschis la culoare revărsându-i-se peste umeri, atingându-i picioarele. Ochii îi erau încinși și lipsiți de orice urmă de îndoială. Katherine își înălță capul și își lipi gura de buricul lui, lingând adâncitura cu mișcări circulare. Cu o mână îi mângâia erecția, cu cealaltă – boașele.

– Așa? întrebă ea, zgâriindu-l ușor pe mușchii abdomenului.

– Katherine, zise el din nou, incapabil să spună altceva, excitat și ametit.

– Vreau să îți iei tot ce îți e necesar, zise ea și, din nou, Harland își recunoscu propriile cuvinte în afirmația ei.

– Nu știi ce îmi ceri, răspunse el cu voce răgușită.

– Știu întocmai ce îți cer.

Harland se aplecă și o ridică, prinzând-o de ceafă și sărutând-o apăsat, un sărut fierbinte, imoral și murdar, care nu îi arăta nici un pic de milă și îi dădea de înțeles întocmai de ce anume avea nevoie de la ea.

Ea îi răspunse, mângâindu-l pe spate.

– Ia-o, șopti ea cu gura lipită de a lui. Sau nu.

Când auzi ultimul cuvânt, același pe care îl rostise și el, își pierdu controlul. O răsuci cu spatele spre el și o lipi de ușă, apăsându-i mâinile de lemnul neted.

– Nu te mișca, mârâi el.

Harland îi dădu părul la o parte și își trecu palmele peste pielea fină a spatelui ei, peste adâncitura șirei spinării, lumina slabă a felinarului jucându-se peste crestele delicate de mușchi și oase. O apucă de șolduri, trăgându-i-le spre el. Își trecu degetele peste dosul ei rotund și apoi peste partea din față a coapselor, peste locul unde acestea se uneau.

Katherine își încovoie degetele pe ușă.

Se apucă să îi desfacă nasturii de la pantaloni, coborî prohabul, îi trase în jos peste dosul ei și îi privi alunecându-i în jos pe picioare. Nu mai dezbrăcase niciodată o femeie de pantaloni și i se păru un gest chinuitor de erotic. Se aplecă și o prinse de fiecare pulpă în parte, ridicându-i fiecare picior, până rămase la fel de goală ca el. O mângâie în sus pe interiorul picioarelor, îmbrâncind-o ușor să le desfacă larg și simțind o plăcere nestăpânită când le văzu tremurând.

Își puse gura în aceleași locuri în care o mângâiase, înfierându-i pielea sensibilă de pe coapse.

Katherine scânci și își înclină și mai tare șoldurile, iar Harland nu avu nevoie de altă invitație. Își strecură un deget printre pliurile ei, iar ea gemu și își arcui spatele. Era fierbinte, udă și perfectă, iar Harland își retrase degetele și se aplecă între picioarele ei, gustând-o așa cum își dorise de prea multă vreme.

Katherine gemu din nou, cu fruntea rezemată de ușă, curbându-și ușor de tot șoldurile. Harland o supse, iar ea tresări, icnind pe un ton mai disperat. Și tot mai tare, în timp ce el continuă să o lingă, atâtând-o.

În cele din urmă, Harland se ridică, nevoia devastatoare tot mai intensă vuindu-i acum prin fiecare terminație nervoasă. De data aceasta, când Katherine avea să se prăbușească în abis, el avea să o însoțească. O prinse de șolduri și apoi se poziționă la intrarea ei, înghiontindu-i pliurile. Ea se împinse în spate, spre el, și capul penisului îi pătrunse în căldura ei. Harland șuieră, căznindu-se să nu își piardă controlul, iar Katherine gemu frustrată.

Harland îi dădu drumul la șolduri și o mângâie în sus, până la sânii ei grei, cuprinzându-i cu mâinile, jucându-se cu sfârcurile. Mădularul îi pulsa, dar tot aștepta, sărutând-o pe lateralul gâtului și pe umăr.

– Spune-mi ce vrei, Katherine, zise el, întorcându-i întrebarea.

– Pe tine, icni ea, îndoindu-și din nou șoldurile.

– Cum mă vrei?

Asuda de la cât se străduia să se controleze.

– Adânc. Tare.

Cuvintele acelea fură prea mult. Harland se înfipse în teaca ei udă. Mintea i se goli, și încremeni, străbătut de valuri de plăcere ca o furtună cu descărcări electrice.

– Nu te opri, icni Katherine.

Harland se retrase, apoi împinse din nou, puțin mai adânc de data aceasta, îngăduindu-i să se obișnuiască cu el. Katherine își legănă șoldurile, îndemnându-l să continue, așa că împinse încă o dată, până la capăt.

– Dumnezeule, Katherine, ce bine e!

Ea își undui șoldurile, iar el o pătrunse mai adânc.

– Voi încerca să am grijă, spuse el răgușit.

– Ți-am spus deja ce vreau, zise ea gâfâind. Și nu vreau să ai grijă.

El văzu stele în fața ochilor și fu sfâșiat de o dorință sălbatică. Se retrase și se izbi de ea, iar ea gemu aprobator. Încercă să încetinească ritmul, dar nevoia carnală era mai puternică decât rațiunea. Îl durea, îl mistuia și, în clipa de față, avea nevoie de femeia asta ca de aer. Era o împreunare primitivă, fiecare dintre ei căznindu-se să își atingă eliberarea, singurele sunete în odaie fiind gâfâielile lor amestecate cu sunetul pielii pe piele. Eliberarea se aduna înlăuntrul lui, mușchii i se încolăceau, nervii împroșcau scântei de extaz incandescent.

– Termină pentru mine, Katherine, îi mârâi el la ureche, mângâind-o cu o mână pe sâni, apoi peste abdomen și prin cârlionți, găsind punctul sensibil de la îmbinarea picioarelor ei.

Katherine își lăsă capul pe spate și scânci și gemu, apăsându-și mâinile atât de tare de ușă, încât i se albiră degetele și încheieturile.

Harland își trecu ușor dinții peste gâtul ei.

– Termină pentru mine.

Katherine țipă chiar înainte ca mușchii ei interiori să se strângă în jurul lui, trăgându-l tot mai adânc și pulsând în jurul mădularului

lui. Harland o apucă de șolduri, păstră tempoul și îi prelungi vârtejurile orgasmului, în timp ce propria eliberare furtunoasă se năpusti asupra lui.

Se mai împinse o dată, apoi se retrase, terminând pe dosul ei rotund minunat, înecat de nenumărate valuri de plăcere fierbinte. Acestea continuară la nesfârșit, sfârâindu-i prin sânge, distrugându-i simțurile. Își frecă mădularul de ea, cu șoldurile încă zvâcnindu-i, copleșit de un extaz debilitant cum nu mai cunoscuse până atunci, incapabil să își recapete răsuflarea.

Lent, vederea îi reveni, și își dădu seama că o țintuia în continuare pe Katherine de ușa de la cabină, că încă o ținea strâns cu mâinile, amândoi alunecoși de la sudoare. Se îndreptă, se aplecă apoi după cămașa lui și își șterse cu blândețe sămânța de pe pielea ei. Dădu drumul cămășii din mână, o trase de lângă ușă și o întoarse din nou cu fața spre el. Își plecă ușor capul și o sărută cu tandrețe, sprijinindu-și fruntea de a ei. Habar n-avea ce să spună.

– Să o mai facem o dată, zise Katherine.

Harland râse, luat prin surprindere de un sentiment de fericire cum nu mai simțise de multă vreme.

– Se poate aranja.

– Foarte bine.

Katherine zâmbea.

– Avusesem de gând să fiu blând.

– Mmm. Katherine își trecu mâinile peste pieptul lui. Îți spun eu când vreau să fii blând.

Felul sincer și nonșalant cu care Katherine discuta despre intimitatea sexuală era ciudat și eliberator. Sugera că între ei exista o legătură bazată pe încredere reciprocă, lucru de care nu avusese niciodată parte cu soția lui și cu siguranță nici cu femeile cu care încercase să își distragă atenția de la moartea ei.

– Îmi vei spune și când îți place ce fac, zise el. Și când nu.

– Sună fascinant.

– Am idei în ceea ce te privește.

Katherine își ridică privirea spre el, cu ochii arzând.

– Și eu am câteva.

Harland se înfioră. Nu avea să-i supraviețuiască. Dar nici că i-ar fi venit în minte un fel mai încântător de a muri.

– Cred că am putea fi și iubiți, și prieteni, zise Katherine.

Îl privea în continuare, fără șovăială.

Afirmația aceea ar fi trebuit să îl încânte. Dar i se păru lipsită de valoare, pentru că își dădu seama că își dorea mai mult. Într-adevăr, voia să îi fie iubit și prieten. Dar, mai mult de-atât, voia să fie totul pentru ea. Pentru totdeauna.

O sărută din nou cu blândețe, pentru că își dorea un lucru imposibil.

– Ia orice ai nevoie, Katherine.

– Cred, zise ea, că nu are atât de mult de-a face cu a lua sau cu a dărui. Ci cu a fi întregit.

Harland o trase în brațele lui și închise ochii, simțindu-și pieptul contractându-i-se.

– Da, zise el.

Katherine avea dreptate. Îl întregea. Își încâlci degetele în părul ei ca o perdea.

– Ar trebui să dormi puțin. Îngăduie-mi să te duc în pat.

Katherine îl sărută pe umărul gol.

– M-aș aștepta la o propunere mai iscusită de la un bărbat cu asemenea mijloace și poziție, șopti ea.

Dorința scăpără și trosni din nou prin el.

– Și asta, doamnă doctor Wright, se poate aranja.

Katherine îl sărută.

– Foarte bine.

Capitolul 19

Sub cerul negru precum cerneala, plajele din Wissant erau de-a dreptul invizibile.

Singurul lucru care îi dădu de veste lui Katherine că se apropiau de uscat fu sunetul valurilor de hulă care șuierau. Mai devreme, un felinar strălucise o dată, de două ori, de trei ori și apoi fusese stins, tipar care fusese repetat la bordul șalupei ancorate, înainte ca bărcile pentru debarcare și ocupanții lor să fie coborâți pe apă.

Erau așteptați.

Katherine nu mai fusese de multă vreme în Wissant: ultima oară, venise cu tatăl și cu fratele ei, pe o barcă mică pentru stridii plină cu lână englezească de calitate ce avea să fie dată la schimb pentru un coniac de calitate. Închise ochii și trase adânc aer în piept. Briza caldă de vară aduse cu sine același miros pământos al dunelor și al vegetației din locul în care marea se întâlnea cu uscatul. Deși, în noaptea aceasta, în aer se simțea un iz fad de antiseptic, nu de lanolină. Își aminti că data trecută fusese agitată, cu fiecare simț concentrat pe plaje, încordat și pregătit pentru o descoperire ce nu mai venise.

Își folosi și acum simțurile, dar lipsea nervozitatea aceea plină de neliniște, înlocuită acum doar de un sentiment de siguranță plină de hotărâre.

–Aproape am ajuns, spuse Harland.

Katherine deschise ochii. O impresie de mișcare, de spumă albă învolburată, fu singurul avertisment pe care îl primi înainte ca barca să se hurducăie ușor când carena se opri în nisip. Patru marinari lăsară vâslele și săriră în mare, împroșcând cu apă în timp ce trasera mica ambarcațiune pe plajă. Katherine nu îndrăzni să se miște. Îl ținea bine pe Bernard, care era întins pe o targă pe fundul bărcii. În spatele ei, Harland făcea la fel cu Rene.

Barca se opri pe fâșia de nisip cu un târșâit ușor, singurul sunet, în afară de mare, care se auzi în jurul lor. Nu se auziră nici strigăte,

nici nechezaturi sau fornăieli care să le dea de înțeles că ar fi așteptat cai prin zonă. Până și păsările marine rămaseră tăcute și nederanjate. Marinarii îi ajutară pe Claude și pe Luc să meargă pe plajă, șoaptele lor crescând în intensitate și apoi îndepărtându-se. Peste câteva minute, marinarii se întoarseră, iar de data aceasta apucară de capetele aspre ale tărgilor pe care erau întinși cei doi pacienți mai tineri.

– Cu grijă, îi atenționă Harland când îi ridicară și o porniră în întuneric. Nu-i zdruncinați.

Katherine se ridică țeapănă, orbecăind înspre proră. Coborî din barcă, iar cizmele i se afundară ușor în nisipul ud. Simți o mână pe spate, în dreptul taliei.

– Au ajuns acasă, îi șopti Harland la ureche.

– Încă nu.

Poate că pacienții lor se aflau pe o plajă, dar nu erau încă acasă. Acasă cu familiile lor.

Nici nu termină bine gândul, că se aprinse scurt o lumină, sus, dinspre dunele din fața lor.

– Știu că suntem aici.

Katherine o porni înainte, alăturându-se grupului de oameni care așteptau chiar dincolo de linia valurilor.

– *Il y a une lumière*, zise Claude, cu voce slabă și răgușită, plină de speranță.

„Se vede o lumină."

Harland se strecură pe lângă Katherine, în întuneric, înspre partea din față a grupului.

– Urmați-mă, îi zise el încet. Ai grijă unde pui piciorul.

Dispăru în față, în timp ce grupul începu să înainteze lent, cu Katherine la sfârșit.

Pe măsură ce străbătură dunele, zgomotul valurilor se auzi tot mai înăbușit. Cu fiecare pas făcut, Katherine se mai relaxa puțin. Dacă ar fi fost soldați sau patrule pe-acolo, i-ar fi întâmpinat pe plajă, unde și-ar fi putut folosi cel mai bine caii și pușile. Nici un vânător de contrabandiști întreg la minte nu i-ar fi permis prăzii să dispară printre dune sau în mlaștini.

– Opriți-vă, porunci Harland și aprinse un felinar mic. Lumina se revărsă tremurătoare peste tufăriș, aruncând umbre sinistre ca niște degete peste dune.

– Ce facem acum? întrebă unul dintre marinari.

– Acum, așteptăm. Arătă înspre tărgi și zise: Le puteți lăsa jos. Ușor.

Marinarii ascultară și se dădură în spate, cu mâinile pe mânerele armelor, scrutând cu privirea întunericul de dincolo de balta de lumină.

– *Bonjour, docteur.*

Katherine tresări la auzul vocii care se auzi de nicăieri în noapte. Harland nici măcar nu se clinti.

– *Bonjour*, Martin, zise el în întuneric. *Une bonne nuit, non?*

Katherine observă o mișcare în câmpul de vedere periferic și întoarse capul. Doi bărbați ieșeau dintre dune, amândoi înarmați cu câte un pistol, privindu-i cu precauție pe marinarii care se uitau la ei la fel de neîncrezători. Amândoi erau înalți și slabi, îmbrăcați în veșminte făcute dintr-o țesătură de casă aspră, cu pălării boțite peste părul blond. Se opriră chiar în fața lui Harland.

– Arăți bine, prietene, îi spuse primul bărbat, zâmbind brusc și vârându-și pistolul în tocul de piele prins peste piept.

– *Et toi*, Martin. Harland își plecă ușor capul, mai întâi spre Martin și apoi înspre bărbatul din spatele lui. *Bonjour*, Leo. Fratele tău se poartă bine cu tine?

Leo îi zâmbi și el lui Harland strâmb, ca fratele lui, și se lovi ușor cu țeava pistolului de coapsă.

– Îl tolerez.

Martin pufni disprețuitor și făcu semn cu bărbia înspre marinarii din spatele lui Harland.

– Cam agitați de data asta, *non*?

– Precauți, îl corectă Harland. Așa trebuie să fie în ultima vreme. Toți trebuie să fim.

– Da, da. Înțeleg asta.

Bărbatul pe nume Martin își lipi degetele de buze și fluieră prelung, jos, după care se uită la cei doi pacienți epuizați de lângă soldați.

– Sunt încă pe picioarele lor. E bine. Își coborî privirea spre tărgile întinse pe pământ. Ăștia doi sunt în viață, da?

– Da. Și, dacă primesc îngrijiri, ar trebui să rămână în viață.

Martin își împreună mâinile.

– Și asta e bine. O văzu apoi pe Katherine și miji numaidecât ochii. Cine e ea?

– Un chirurg, răspunse Harland înainte să apuce ea să o facă. Și, în parte, motivul pentru care toți oamenii sunt în viață.

– Chirurg? repetă Martin neîncrezător.

– Iartă-mi fratele, zise Leo și se duse în fața lui Martin. *Bienvenue en France*. Făcu o plecăciune. Eu sunt Leo, iar cretinul acesta *est* Martin.

– Kate, răspunse Katherine.

În astfel de momente, nu se dezvăluiau niciodată numele întregi.

– Kate? repetă Leo, făcând schimb de priviri cu fratele lui. *Et vous êtes un docteur?*

Katherine încuviință din cap, privindu-i cu atenție pe frați. Martin clătină rapid din cap spre Leo, împiedicându-l să rostească orice intenționase să spună.

Katherine l-ar fi întrebat ce voise să spună, dar se văzu din nou mișcare dinspre dune, și își făcură apariția alți doi bărbați. Aceștia, deși îmbrăcați cu simplitate, nu purtau veșminte din țesătură de casă aspră, ci haine de calitate.

– Dumnezeule, Martin! I-ai adus pe clienți? șuieră Harland. Aici?

Martin ridică din umeri.

– Ei insistă.

– Și dacă lucrurile ar fi ieșit prost?

Martin ridică din nou din umeri.

– Eu le spun toate riscurile. Bărbații ăștia... nu le pasă. A trecut multă vreme de când nu și-au mai văzut fiii. Îi mai zâmbi o dată lui Harland și se bătu peste buzunar. Bărbații ăștia plătesc în plus ca să nu aștepte. Plătesc ca să vină în seara asta.

Katherine îi privi pe cei doi bărbați, care încetiniră, șovăielnic, în clipa când se apropiară de grup, dar doar pentru o clipă. Apoi o luară la fugă înspre Luc și Claude, îmbrățișându-și fiii pe care nu îi mai văzuseră de ani în șir. Se auzi o rafală de șoapte sugrumate, de murmure emoționale, după care cei doi bărbați mai în vârstă căzură în genunchi lângă tărgi. Se auziră din nou murmure, de data aceasta alinătoare, dar la fel de emoționale.

Unul dintre bărbați, care îngenunchease lângă Bernard, își ridică privirea spre Katherine, cu chipul brăzdat adânc de îngrijorare.

– Va trăi? întrebă el într-o engleză cu accent.

– Da, îi răspunse Katherine. A trebuit să îi tăiem partea inferioară a piciorului. Îmi pare rău...

– Nu îmi pasă de piciorul lui, zise bărbatul. Îmi pasă doar că e acasă. Mi-ai dat înapoi familia. Mulțumesc!

Katherine simți cum i se pune un nod în gât și se bucură că era întuneric. Pentru a doua oară în tot atâtea zile, simțea un imbold copleșitor de a plânge. Doar că, de data aceasta, de fericire.

– Aveți cu ce transporta tărgile? îl întrebă Harland pe Martin.

– Bineînțeles, răspunse Martin, părând ușor insultat. Închisorile voastre englezești nu sunt binevoitoare. Văd asta de multe ori. Se întoarse și îi murmură ceva lui Leo, care dispăru degrabă în întuneric. Oamenii mei așteptă lângă drum. Leo se duce să le spună să vină să ia clienții și să aducă picturi pe barcă.

– Picturile sunt în lăzi? întrebă Harland.

Martin mârâi gutural.

– Bineînțeles. Martin arătă înspre plajă. Plecăm acum.

Își lăsară pacienții cu familia lor, în dune, și o porniră spre plaja lată urmând zgomotele hulei. În față văzură un felinar mic ce se mișca în sus și în jos, iluminând silueta bărcii pentru debarcare ce îi aștepta. Harland abia de reușea să distingă siluetele oamenilor lui Martin și ale marinarilor lui Black care se căzneau să încarce barca, auzindu-se din când în când o bufnitură, pe măsură ce lăzile cu picturi erau înmânate.

– Clienții aduc unsprezece picturi pentru patronul nostru, zicea Martin, mergând repede în fața lui Harland. *Peu pratique à porter.* Mai scoase un mârâit nepoliticos. Nu înțeleg arta. Atâta deranj pentru picturi vechi, *non*? Eu... mie îmi place moneda primită. Simplu. Ușor de cheltuit pe lucruri plăcute. Mâncare bună, vin aromat, femei calde.

– Mmm, mormăi Harland.

Nu se dădea expert în artă, dar știa suficient încât să își dea seama că valoarea coniacului, a mătăsii și a tutunului pe care le transporta pălea în comparație cu lucrările neprețuite pe care le introducea pe ascuns în Anglia pentru King.

Harland încetini, lăsându-l pe Martin să o ia în față, și aruncă o privire la Katherine, care mergea în tăcere lângă el. Abia de reușea să o vadă în lumina slabă a felinarului mic pe care îl ținea în mână.

– Te simți bine? o întrebă el încet.

– Da.

O prinse impulsiv de mână. Tăcuse din gură încă de când plecaseră din dune, iar el văzuse cât de emoționată fusese. Cât de mult însemnase pentru ea să îi ducă pe acei pacienți la familiile lor. Îl strânse de mână de parcă i-ar fi auzit gândurile.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Pentru ce anume?

– Pentru asta. Pentru că mi-ai îngăduit să îi însoțesc pe băieții aceia spre casă.

– Nu ți-am îngăduit nimic. Ai fost partenera mea. Am avut cu toții nevoie de ajutorul tău.

– Pur și simplu, simt că... Se opri din vorbit. Pur și simplu, simt că ce am făcut în noaptea aceasta a ajutat puțin la echilibrarea balanței. Știu că pare prostesc și că probabil acest lucru mă face puțin egoistă...

– Nu ești egoistă. Pentru numele lui Dumnezeu, Katherine, ai ajutat atât de mulți oameni. Încă o faci. Bunătatea și altruismul de care dai dovadă sunt de admirat.

– Sunt de acord, se auzi o voce nouă din întuneric, iar Harland se răsuci, punându-se în fața lui Katherine, ca și cum așa ar fi putut să o protejeze de amenințarea aceea invizibilă.

– Te văd, între dune, vorbind cu Martin și Leo, continuă vocea. Și mă gândesc că poate mi se pare doar că acea Kate pe care am cunoscut-o cândva pe aceste plaje, Kate pe care am văzut-o cândva pe un câmp din Belgia ar putea fi acum... Cum se zice? *Fruit de mon* imaginație.

Harland o auzi pe Katherine icnind.

– Guillaume?

Un bărbat ieși la lumină, șchiopătând. Era îmbrăcat simplu și avea părul castaniu tuns scurt și neglijent, de aceeași culoare ca veșmintele lui. Avea genul acela de față sinceră și inocentă ce sugera o bunăvoință și îi încuraja pe cei creduli să îi confeseze secretele lor. Harland știa însă mai bine, dacă nu din altceva, cel puțin din felul în care îl privea bărbatul, lumina slabă nereușind să ascundă inteligența din spatele evaluării pe care i-o făcea.

Bărbatul își mută în sfârșit privirea de la Harland și se concentră asupra lui Katherine, care stătea în continuare în spatele lui.

– Mă bucur să te văd din nou, Kate, zise bărbatul.

Katherine râse ușor și trecu pe lângă el, iar Harland îl privi pe bărbat îmbrățișând-o. Bărbatul se dădu în spate și o atinse pe față cu mâna liberă, sărutând-o ușor pe obraji.

Harland fu cuprins de o gelozie cum nu mai trăise vreodată, care îi tăie răsuflarea și îl făcu să își strângă pumnii. Era o reacție meschină și imatură, știa asta, dar rațiunea nu îi diminua puterea reacției. Se forță să își relaxeze mâinile. Era limpede că bărbatul era prieten, nu dușman. Deși nu îi era deloc limpede cine era și ce căuta în momentul acela pe plajă.

– Ce cauți aici? șopti Katherine, punând aceeași întrebare la care și-ar fi dorit și Harland un răspuns.

– Cred că întrebarea mai bună este ce cauți *tu* aici, îi răspunse Guillaume. Înainte să plec din Belgia, ziceai că nu mai vii pe plajele mele. Că nu te întorci niciodată la viața ta dinainte. La contrabandă.

– Nu m-am întors. Nu tocmai.

– Și totuși, iată-te aici.

– Nu e ce crezi tu. Aveau nevoie de un chirurg. Nu am putut refuza.

– Prizonierii francezi au avut nevoie de un chirurg?

Katherine miji ochii.

– Da. Dar știai deja asta. Întrucât sunt plajele tale și toate cele.

– Nu știam asta până acum. Nu cu certitudine. Sunt și alții care folosesc plajele astea, și nici măcar eu nu pot să știu totul. Dar aud zvonuri care mă intrigă. Așa că vin să văd cu ochii mei. Cred că Martin și Leo Ducharme riscă prea mult, aducând prizonieri de război, dar acum mă gândesc că poate nu e așa. Poate e o oportunitate și pentru mine. Guillaume ridică din umeri cu aceeași nonșalanță la care păruse să excleze și Martin. Mă voi gândi la asta.

– Mai sunt mulți prizonieri francezi pe pământ englez, zise Katherine.

– Ah. Deci va fi o călătorie regulată pentru tine? întrebă Guillaume. Părea plin de speranță. Te vei întoarce?

– Nu cred.

– Ah. E păcat. Nu mă așteptam să te revăd vreodată, deci ar trebui să mă bucur de momentul acesta, *non*?

Katherine se dădu în spate.

– Guillaume...

– Tatăl tău? Ce mai face?

– Nu la fel de bine ca altădată. A fost împușcat de soldați. Plămânii nu i s-au vindecat cum trebuie.

– Îmi pare rău. Guillaume o luă pe Katherine de mână. Nu am știut.

– S-a întâmplat cât am fost plecată.

– Ce pot face? Tatăl tău a fost mereu bun cu mine. M-a învățat foarte multe. Îl admir nespus.

– Și el pe tine. Katherine zâmbi cu melancolie. Dar nu se poate face nimic. Mulțumesc pentru gând.

Guillaume răsuci mâna lui Katherine în a lui.

– Mmm. Nu pot să uit că am o datorie la tine. Vreau să o achit.

– Nu îmi datorezi nimic.

– Îți datorez viața mea.

Katherine clătină din cap.

– Guillaume, eu nu...

– Nu ne vom certa în noaptea asta. Vom fi de acord că nu ne putem pune de acord.

– Prea bine. Îi zâmbi din nou și apoi se întoarse spre Harland. Vreau să ți-l prezint pe Guillaume Mercier. Un prieten vechi și drag.

„Un prieten drag și un contrabandist", își traduse Harland în gând, bazat pe toate lucrurile de care își dăduse seama din conversația lor din ultimul minut. Un contrabandist francez foarte arătos, cu care era limpede că avea un trecut. Își înăbuși gelozia ce refuza să se potolească.

– Guillaume, el este doctorul Harland Hayward. Un chirurg și... partenerul meu.

Harland aruncă o privire la Katherine, gelozia dizolvându-i-se sub avalanșa unor emoții mult mai puternice. Dragoste. Mândrie. Exaltare.

– Ah. Guillaume își plecă ușor capul, iar Harland era conștient că bărbatul încă îl studia. Aveți multe în comun.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o afirmație.

– Înțeleg de ce te alege pe tine...

Un strigăt urgent se auzi pe deasupra sunetului hulei dinspre barcă. Se mai auziră două voci și o bufnitură surdă răsună când ceva lovi carena șalupei.

– Trebuie să plecăm, zise Harland. Am zăbovit deja prea mult.

Katherine șovăi.

– Are dreptate, Kate, încuviință Guillaume. Ar trebui să pleci. Plajele sunt goale în noaptea asta, dar nu mai este mult și se va crăpa de ziuă.

– Știu. Katherine îl atinse pe bărbat pe umăr. Rămâi cu bine, Guillaume!

– Și tu, Kate a mea. Dacă ai nevoie de ceva, știi cum să mă găsești. Unele lucruri nu se schimbă.

Capitolul 20

Zorii erau încă doar o făgăduință la orizont când Katherine ieși din cabina chirurgului, lăsându-l pe Harland să doarmă în timp ce ea se îmbrăcă iute cu cămașa și pantalonii. Nu reușise să adoarmă, gândindu-se întruna la evenimentele de noaptea trecută, făcând ca o energie plină de neliniște să îi pulseze prin vene.

Se duse pe punte, găsi un loc pe partea din față a acesteia, lângă balustradă, și își înălță capul spre vântul ce mușca din suprafața apei întunecoase de dedesubt. Părul îi flutura în spate, și ochii i se umeziră în timp ce trase adânc aer în piept, simțindu-se mai... întregită decât se simțise de foarte multă vreme.

Avea un viitor, visuri și posibilități ce i se desfășurau în față precum velele de pânză de deasupra ei, care prindeau vântul și o împingeau peste ape agitate. Când se întorsese în Anglia, se crezuse zdrobită. O carapace goală a fetei ingenue, care, oricât de iscusită și capabilă ar fi fost să se protejeze printre hoți și contrabandiști, nu reușise să își protejeze inima.

„Dacă nu îmbrățișezi ura, nu ai nimic."

Așa îi spusese lui Harland și, în clipa respectivă, crezuse fiecare silabă. Se înșelase.

Ura o lăsase cu mâinile goale.

O bandă argintie apăru spre est, norii de deasupra fiind mânjiți cu un gri-rozaliu șters. Frigul îi pătrundea prin veșminte, dar nu se clinti, ci privi pur și simplu cum argintiul deveni auriu și primele raze de soare apărură deasupra mării. Lăsă ca speranța și fericirea să umple ultimele locuri goale pe care le purtase în ea mult prea mult timp.

– Bună dimineața.

Katherine se răsuci și îl văzu pe căpitan stând chiar în spatele ei, întinzându-i o cană aburindă. Katherine acceptă sfioasă, înfășurându-și mâinile în jurul cănii de cositor încălzite.

– Mulțumesc.

– E ciocolată, nu ceai, zise el aproape spăsit, arătând spre cana pe care o ținea el în mână. Prefer ciocolata, deși voi nega în caz că mă întreabă cineva.

– Secretul tău este în siguranță cu mine.

– Așa bănuiesc și eu. Black se întoarse spre răsărit. Te trezești devreme.

– Zorii mi se par liniștitori. Duse cana la nas și inhală aburii.

Căpitanul se întoarse spre ea, un zâmbet strengăresc diavolesc făcându-și apariția pe sub umbrele lăsate de tricorn.

– Speram că ai venit să îmi spui că te-ai mai gândit la oferta mea.

– Căpitane, eu nu...

– Nu contează cu cât te plătește Hayward, eu îți ofer dublu. Ultimul chirurg pe care l-am avut pe nava care mergea spre India, *Azores*, a fugit cu o femeie pe coasta Siamului și încă nu am reușit să îl înlocuiesc. Era priceput. Cred că dumneata ești și mai pricepută.

Katherine își duse cana la buze, îngăduind ciocolatei amărui să îi alunece în jos pe gâtlej și să îi încălzească măruntaiele.

– Și probabil nu voi fugi cu o femeie pe coasta Siamului?

Black râse gros, ca un lătrat.

– Cam așa ceva.

Katherine zâmbi strengărește.

– Îți mulțumesc din nou pentru ofertă, dar trebuie să refuz.

– Nu toate lucrurile pe care le import sunt ilegale, zise Black pufnind. Depun manifeste la vamă și plătesc impozite ca toți ceilalți.

– Depui o versiune a manifestelor, zise Katherine zâmbind ușor. Știu cum decurge jocul, căpitane.

– Știu că știi. Se opri. Triplu cât te plătește Hayward. Plus o cotă-parte din manifestul care nu ajunge la vamă.

– Generos.

– Eu prefer să zic *prudent*. Banii nu mă ajută cu nimic dacă sunt prea mort ca să îi cheltuiesc pentru că chirurgul meu a fost incompetent când aveam nevoie de el.

– Sunt flatată. Dar răspunsul rămâne același.

Black oftă dramatic.

– Probabil e mai bine așa. Oricum, baronul dumitale îndrăgostit m-ar vâna până la capătul pământului dacă i te-aș fura. Și nu l-aș învinui.

Ciocolata se prelinse peste buza cănii. Katherine simți cum se îmbujorează, dar, de data aceasta, nu îi păsa.

– Contrabandistă și chirurg, inteligentă și frumoasă. Bărbatul se rezemă de balustradă și o privi zâmbindu-i strengărește. Oare există femeie mai bună de-atât?

Katherine își șterse degetele de pantaloni.

– Nu sunt perfectă. Și, repet, nu sunt contrabandistă. Doar chirurg.

Black îi făcu cu ochiul.

– Așa spune și baronul despre el însuși. Chiar că sunteți perfecți unul pentru celălalt. La naiba, dacă ați vrea, voi doi ați putea construi un imperiu care l-ar rivaliza pe al lui King. Doar coniacul v-ar ajunge ca să vă puneți în mișcare.

– Poftim? întrebă Katherine, și degetele îi zvâcniră pe cană.

– Am spus că voi doi sunteți perfecți unul pentru celălalt.

– Pentru că amândoi suntem contrabandiști. Și chirurgi.

O străbătu un fior plin de groază. Black o privi bănuitor.

– Bineînțeles.

Fiorul acela plin de groază i se cristaliză în vene, comprimându-i pieptul. Se strădui să tragă aer în piept. Se căzni să găsească vorbele care nu voiau să se arate și atunci pricepu totul.

Harland nu fusese nevoit să pună vreodată întrebări pentru că știa deja toate răspunsurile. Mișcările oamenilor când se strecurau noaptea. Cauza și efectul fiecărei răni suferite în întuneric și care ajungea la ușa lui cu explicații proaste. Harland era păpușarul despre care vorbise fratele ei. Entitatea fără chip și fără nume care le dădea instrucțiuni și îi plătea pentru mărfuri de contrabandă ce traversau canalul și Anglia.

Instinctele ei încercaseră să o avertizeze. Cerule, mama ei se folosise de ocupația ei în același fel, dispunând de nenumărate pretexte medicale justificabile pentru că se afla pe drumuri, pe bărci sau pe țărmuri și în porturi în momente care altminteri ar fi fost considerate dubioase. Poate că, undeva în adâncul ei, o știuse mereu, dar alesese să ignore asta. Alesese să ignore dovezile care i se oferiseră de nenumărate ori, lăsându-se distrasă de la adevăr de pretextele abile pe care le oferea Harland Hayward și de atingerea lui magnetică. Nu pentru că ar fi fost proastă, ci pentru că se lăsase întru totul fermecată de el.

Și apoi se îndrăgostise de el.

– La naiba! Black se holba în continuare la ea. La naiba! Aruncă restul de ciocolată peste bord, se prinse cu ambele mâini de balustradă și își plecă ușor capul. Nu știai.

– Nu, se auzi vocea lui Harland din spatele lui Katherine. Nu știa.

Katherine nu se întoarse.

Căpitanul se îndreptă, privind când la Katherine, când la bărbatul din spatele ei.

– Nu am vrut... Nu mi-ai zis... O să plec acum. Să vă las puțin singuri, zise el și se îndepărtă grăbit.

Katherine privi în continuare spre soarele care răsărea și nu se mișcă nici când Harland veni lângă ea, în dreptul balustradei.

– Ar fi trebuit să îți spun, zise el.

Pentru a doua oară în viață, i se luaseră toate lucrurile pe care crezuse că le știa, toate lucrurile în care crezuse. Le pierduse, ca pe o încărcătură scufundată în canal.

– De cât timp? întrebă ea și urî că o spusese cu voce atât de pipernicită. De cât timp faci contrabandă?

– De când părinții mei au murit într-o furtună pe Atlantic și ne-au lăsat familia în ruină financiară.

– Poftim?

Nu îi vorbise niciodată despre asta. Nu îi încredințase niciodată nici măcar o parte din adevăr. Simți cum ciocolata i se agită în stomac.

– Îmi îngădui măcar să îți explic? întrebă el istovit.

Abia atunci Katherine îl privi. Stătea aplecat peste balustradă, holbându-se la marea învolburată de sub ei, în timp ce nava străbătea valurile blânde. Nu îi răspunse, pentru că nu știa ce să îi spună. Cum să exprime în cuvinte... cât de înșelată se simțea în clipa aceea? Nici măcar nu era întru totul convinsă cât de mult din groaza care o încerca și care-i provoca greață era îndreptată înspre ea însăși pentru că îngăduise să se întâmple una ca asta.

– Dețin nave ca aceasta, zise el, părând a interpreta tăcerea ei drept o acceptare tacită. Sau, mai bine zis, compania de familie, Strathmore Shipping, le deține. Zece nave poștale mici, două barcazuri, patru clipere. Dar aproape că le-am pierdut pe toate, împreună cu Haverhall și casa noastră. Tatăl meu, înainte să moară și fără ca eu și surorile mele să știm, a investit din greu în vase care mergeau spre

India și în produse orientale de mare valoare. Diamante, aur, condimente, porțelan, mătăsuri scumpe. Mărfurile pierdute de nenumărate ori din pricina incompetenței, a furturilor, a ghinionului sau a unei combinații între cele trei ne-au afundat atât de tare în datorii, încât nu sunt convins că le-am găsit vreodată fundul. Am găsit în schimb un investitor care mi-a oferit un... împrumut discret. O soluție.

– King, spuse ea mohorâtă.

– Da. Am încheiat un pact cu diavolul ca să îmi salvez familia de la ruină. Atunci o privi. Facem orice trebuie făcut ca să îi salvăm pe cei pe care îi iubim. Fratele tău înțelege asta. Și tu înțelegi asta.

Oricât de tare i-ar fi urât Katherine cuvintele, avea dreptate. În clipa în care sărise din barca lui Hervey Baker, făcuse lucrul pe care jurase că nu avea să îl mai facă vreodată. Se întorsese la fosta ei viață, la vechile ei năravuri, pentru că fratele ei o rugase. Pentru că familia ei avusese nevoie ca ea să o facă.

Diferența consta în faptul că ea îi spusese adevărul lui Harland. Își deschisese sufletul în fața lui, devenise vulnerabilă. Harland nu o făcuse.

– Ele știu? Surorile tale?

– Nu, răspunse el instantaneu. Și nu vor afla niciodată.

– Vrei să le protejezi de adevăr?

– Vreau să le protejez de King.

– Dar cu siguranță i-ai plătit înapoi împrumutul...

– Pentru King nu a fost niciodată vorba despre bani.

– Atunci, despre ce? Ce a vrut de la tine?

– Douăzeci de ani de... servicii. Douăzeci de ani în care să fiu operatorul lui pe această coastă, douăzeci de ani în care să accelerez o afacere ce devine tot mai profitabilă.

Katherine își dădu seama că era un plan genial, chiar dacă termenii contractuali erau diabolic de cruzi. Ca să își apere familia, Harland fusese de acord cu ceea ce era practic o sentință pentru el.

– Pune-i capăt.

– Nu pot.

– De ce nu?

– Pentru că nu e atât de simplu. Lovi furios cu pumnul în balustradă. Cerule, Katherine, crezi că mie îmi place ce fac? Crezi că îmi place să îmi risc viața și a altora pentru sufletele lacome din Londra îndeajuns de înstărite ca să se răsfețe astfel? Pentru oameni precum

King, care sunt interesați doar să scoată profit cu orice preț? Crezi că îmi place să îmi mint surorile?

– Ar fi trebuit să îmi spui adevărul.

– Credeam că fac ceea ce trebuie. Încă încerc să fac ceea ce trebuie, dar nu mai știu ce înseamnă asta. Își plecă ușor capul. Știu doar că am făcut o înțelegere, Katherine. O înțelegere cu un bărbat periculos care mi-a oferit un ajutor când nimeni altcineva nu a făcut-o. Trebuie să îmi țin partea mea de înțelegere sau risc să pierd totul, inclusiv familia. Nu te poți pune cu King.

Știa asta. Știuse întocmai ce fel de om era King când îl cunoscuse.

– Katherine... Se opri, căutându-și cuvintele. Nu am crezut niciodată că aș... Nu m-am așteptat la asta. La tine. La noi.

Nedreptatea situației era ca o durere acută orbitoare, care se înrăutățea în fiecare clipă.

– Nu poate exista un *noi*, Harland. Am trăit prea mult așa și nu pot trece din nou prin asta. Tremură, nu doar de la frig, ci și din pricina pierderii care îi pustia sufletul. Știi asta. Ți-am spus-o de la bun început.

– Da, răspunse el fără să își ridice capul.

– Mi-ai cerut să fiu partenera ta, Harland. Cum credeai că vor decurge lucrurile? Credeai că îmi poți ascunde asta, ca surorilor tale?

Harland se mișcă, și Katherine îi simți haina peste umeri, învăluind-o în căldura ei. Ar fi trebuit să și-o dea jos, să i-o dea înapoi, dar nu se putea mișca. Se simțea amorțită, de parcă gândurile și emoțiile îi erau tot mai lente, în timp ce o cuprindea un val de regret și tristețe.

– Nu te pot pierde, zise el cu suferință în glas.

Katherine privi neajutorată peste balustradă.

– Ești furioasă pe mine. Înțeleg. O merit. Ar fi trebuit să îți spun adevărul...

– Nu sunt furioasă. Nu era chiar o minciună. Furia pălea în fața durerii pe care o simțea. Trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, Harland. Ce e bine pentru familia ta. Și asta înseamnă să îți ții cuvântul dat lui King. Înțeleg asta. Dar și eu trebuie să fac ceea ce trebuie să fac. Nu m-am întors în Anglia ca să mă întreb din nou, în fiecare noapte, dacă oamenii pe care îi iubesc vor muri...

– Nu te părăsesc, zise el cu vehemență.

– Dar eu te părăsesc pe tine. Prinse cu degetele marginile hainei care îi atârna peste umeri, simțindu-i nasturii cum îi brăzdează adânc

palma. Îmi voi duce fratele și tatăl departe de viața asta. Spre nord, să căutăm de muncă. Genul de muncă în care nu vom fi împușcați toți. Sau spânzurați.

– Ei știu asta?

– Da. L-am pus pe Matthew să îmi promită că așa vom face după ce aproape că a fost ucis.

– Și ce vei face în nord?

– Voi trăi. Voi practica medicina acolo unde pot. Nu mă voi întreba dacă următoarea dată când vine cineva la ușa noastră va fi ca să îmi târască fratele sau tatăl la închisoare ori la spânzurătoare. Își simți gâtul îngustat. Știa că spunea ce trebuia. Lucruri pe care și le promisese de mulți ani. Lucruri la care nu avea să renunțe acum. Nu avea să îngăduie așa ceva. Ajunsese prea departe. Nu pot privi pe cineva murind data viitoare când glonțul tras de căpitanul Buhler va nimeri cu doisprezece centimetri mai jos, făcând o gaură pe care nu o voi putea repara.

– Nu voi îngădui una ca asta.

Katherine își plecă ușor capul.

– Nu ai asemenea putere. Nu poți face o astfel de promisiune.

Harland se duse în spatele ei, prinzând-o între balustradă și căldura lui, în timp ce nava străbătea marea.

– Voi găsi o cale.

Katherine înghiți în sec, căci i se puse un nod în gât. Harland o cuprinse pe după talie și o trase spre el, plecându-și capul și șoptindu-i la ureche:

– Rămâi cu mine, Katherine!

Făcuse cândva greșeala de a urma un bărbat. Nu avea să o repete. Se întorsese din Belgia mai puternică, mai bună și hotărâtă să ia propriile decizii. Hotărâtă să își salveze familia de la o viață care o costase deja prea mult. Care, în cele din urmă, avea să o coste și mai mult. Era convinsă de asta.

– Te rog.

– Până ajungem la Dover. Rămân cu tine până la Dover, spuse ea, pentru că nu avea forța necesară să spună altceva. Să îl părăsească avea să fie cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată. Dar zarurile fuseseră aruncate cu multă vreme în urmă. El trebuia să facă ce era corect pentru familia lui. Nu putea permite ca nevoile și dorințele ei egoiste să îi pună familia în primejdie.

Harland rămase tăcut în spatele ei.

– Ți-am promis că nu te voi părăsi niciodată. Și am vorbit serios.

Katherine nu îi răspunse. Pielea i se acoperi de broboane de la spuma fină împroșcată de valuri.

Cu blândețe, Harland o întoarse, îi cuprinse fața umedă cu palmele și o sărută.

Katherine îi răspunse la sărut, simțind disperarea tăcută din acel gest. Visurile pe care îndrăznise să și le facă în legătură cu acest bărbat și viitorul care poate i-ar fi așteptat începeau să dispară și nu avea cum să le oprească. Nu era un sărut încărcat de făgăduință și posibilități, un sărut al destinului și al dorinței.

Când simți pe obraji ceva umed și cald, pe lângă picăturile reci, înțelese întocmai ce însemna acest sărut.

Rămas-bun.

Capitolul 21

Vameșul urcase la bord și inspectase superficial șalupa lui Black, dar magazia altminteri goală și hârtiile pe care le avea Black fură suficiente ca să îl convingă pe vameș că ar fi fost mai bine să își petreacă timpul altundeva. Picturile fură încărcate într-o căruță lungă, obișnuită, greu de observat printre diverse butoaie goale.

– *Bon voyage*, căpitane, zise Harland în timp ce își luă geanta de doctor.

Căpitanul își scoase tricornul de pe cap și se șterse cu mâneca pe frunte.

– Îmi cer scuze din nou, Hayward, zise el, părând neobișnuit de neliniștit. Nu a fost intenția mea să...

– Știu, spuse Harland și ridică din umeri.

– Simt nevoia să mă revanșez cumva.

Un căpitan de vas nu avea cum să îndrepte situația. Nimeni nu avea cum să îndrepte situația.

– Nu îți bate capul cu asta, Black.

Harland se uită la Katherine, care își fixa geanta medicală în partea din spate a căruței. Tăcuse când se iviseră stâncile calcaroase și apoi portul. În adâncul sufletului, Harland știa că o pierduse deja.

Black îi urmări privirea și zăbovi asupra lăzilor.

– Te vei duce direct la Londra?

– O voi conduce pe doctorița Wright acasă, după care voi pleca direct spre Londra. King m-a rugat să livrez personal picturile.

Black ridică din sprâncene.

– Mmm, îngână el și își puse tricornul înapoi pe cap. Eu mă duc în Scoția două săptămâni, după care mă voi întoarce aici, la Dover. O chestiune măruntă îmi necesită atenția lângă Inverness. Mă vei anunța dacă te răzgândești?

– În legătură cu ce?

– Dacă ai totuși nevoie de ceva.

Harland încuviință, prea istovit ca să se certe cu el. Nu avea importanță că lui Black îi scăpase adevărul. Privind în urmă, Harland nu înțelegea ce fusese în capul lui. Chiar crezuse că ea avea să accepte pur și simplu închisoarea în care se trezise el? Că avea să vrea să își clădească un viitor cu el știind ce devenise? Ce făcea? Katherine îi spusese mereu foarte clar cât de mult își dorea să scape de contrabandă și de viața cu care venea la pachet această îndeletnicire. Nu o putea învinui.

Și el își dorea același lucru.

– Oprește, rosti Katherine pe un ton tăios, rupând tăcerea.

Harland trase de frâie, oprind iapa. Casa familiei Wright se afla undeva în față, chiar după creastă.

– Auzi? întrebă ea, de data aceasta pe un ton imperios și strident.

Harland se căzni să audă ce anume o alarmase, dar nu detectă nimic.

– Nu aud nimic.

– Întocmai.

Fără vreun avertisment, Katherine coborî de pe capra căruței și se îndreptă spre casă pe jos.

– Ce naiba faci? o întrebă Harland. Puse iapa din nou în mișcare. Treci înapoi în căruță.

– Ceva nu e în regulă.

Harland privi în jurul lui. Soarele strălucea puternic pe cerul lipsit de nori, iar pe marginea potecii de pământ creșteau flori sălbatice în culori vibrante. Dar în jurul lor părea să se fi așternut o tăcere prevestitoare de rău. Nu cântau păsări, nu foșneau frunze, nu bâzâiau insecte.

Știu ce nu era în regulă înainte să ajungă în vârful crestei.

Simți mirosul înțepător de lemn și acoperiș din paie arse înainte să vadă ce mai rămăsese din casa familiei Wright. Casa arsese din temelii, vârtejuri mici de fum încolăcindu-se încă în locurile în care focul nu se stinsese chiar de tot. Câteva rămășițe carbonizate se înălțau ca niște degete negre fioroase spre cerul idilic. Grădina și pământul din jurul casei fuseseră cotropite de cai, un cearșaf care fusese întins afară la uscat zăcea acum pe pământ, călcat în picioare. Mobilier zdrobit și oale sparte stăteau în mocirlă, uitate și părăsite. Și hambarul din spatele casei fusese incendiat, mai puțin zidul cel mai

îndepărtat, care se prăbușise parțial peste rămășițele fumegânde ale celorlalte trei.

Nici urmă de Paul Wright.

Katherine fugea deja înspre ruine. Harland înjură și coborî din căruță, oprindu-se doar cât să lege iapa și căruța de parul din fața curții.

Katherine dădu roată rămășițelor casei, ținându-și o mână la gură în timp ce ocoli lemnele înnegrite. Harland o urmă, îndreptându-se spre rămășițele hambarului. Se opri, dar nu se mișcă nimic – aceeași nemișcare nefirească întreruptă doar de câte un vârtej de fum.

– Ce-au făcut? șopti Katherine și apoi se întrerupse brusc.

Harland nu trebui să o întrebe la cine se referea. Era limpede că la mijloc fusese mâna căpitanului Buhler.

– Unde e tatăl meu?

O auziră în același timp. O bufnitură înăbușită în partea îndepărtată a hambarului, care răsună de undeva dinspre peretele parțial prăbușit. Katherine o porni în direcția sunetului, dar Harland o prinse de braț și o trase în spate.

– Ar putea fi o capcană, zise el încet. S-ar putea ca Buhler sau unul dintre oamenii lui să fie încă aici.

– Ar putea fi tatăl meu.

Își smuci brațul din strânsoarea lui, palidă la față și cu maxilarul încleștat.

– Vin cu tine. Harland se furișă înspre peretele carbonizat, croindu-și drum printre rămășițele înnegrite a ceea ce părea a fi un butoi. Se auzi o altă bufnitură înăbușită, iar Harland ieși de după colț.

Apucă să observe mișcarea și strălucirea unei țevi de pușcă înainte să se arunce la pământ, împușcătura aproape surzindu-l. Se ridică într-o secundă, cu o bucată de lemn în mână, pe post de armă.

Și apoi îi dădu drumul.

– Dumnezeule, Matthew!

Harland fugi spre Matthew, care se împletici ușor, împiedicându-se de un scaun răsturnat ce reușise cumva să supraviețuiască prăpădului. Harland îl prinse dintr-o parte, observând dintr-o privire paloarea lui Matthew Wright, privirea sălbatică, sudoarea care îi lipise părul de frunte și, aproape îngrijorător, pata de sânge tot mai mare de pe partea din spate a cămășii.

Matthew scăpă din mână puşca, şi aceasta căzu la pământ cu o bufnitură.

– Îmi pare rău, şuieră el. N-am ştiut că tu eşti.

– Matt, spuse Katherine, care ajunsese lângă el, îngrozită şi înfricoşată, dar care peste o clipă afişă masca de un calm statornic pe care o deţinea orice chirurg de pe câmpul de luptă.

Îndreptă scaunul şi îl ajută pe Harland să îi ducă fratele spre el, în timp ce Harland se tot uită în jur.

– Am ajuns prea târziu.

Matthew vorbea de parcă ar fi venit în fugă de la Avondale. Ţinând cont de cum arăta, Harland bănuia că aşa şi făcuse.

– Ce s-a întâmplat, Matt? Katherine vorbea pe un ton atent, precaut.

Îşi ţinea mâna pe umărul fratelui ei, iar degetele – lângă gâtul lui. Harland ştia că nu o făcea doar pentru a-l alina, ci şi pentru a-i lua pulsul.

– Ei au făcut-o. Matthew îşi mai recăpătase din culoare şi privirea nu-i mai era atât de sălbatică, dar încă gâfâia. Şi l-au luat. Ca să ajungă la mine. Îi întinse surorii lui o bucată de hârtie mototolită. Mi-au lăsat-o bătută în cui de stâlpul porţii.

Harland o văzu pe Katherine şovăind uşor, apoi îndreptându-se de spate şi luând hârtia de la Matthew. În timp ce o citi, păli întocmai ca fratele ei.

Harland se duse înspre ea, cioburile de sticlă scârţâindu-i sub cizme. Luă cu grijă hârtia de la Katherine. Era un anunţ de recompensă, cum se găseau de obicei în Kent, în care se ofereau bani pentru informaţii care duceau la prinderea celor bănuiţi de contrabandă. Pe acesta, numele lui Matthew Wright se afla chiar în vârf, deşi nu acest lucru, ci mesajul scrijelit de-a lungul marginii de jos a hârtiei îl lăsă pe Harland fără suflare şi îi făcu pielea de găină.

Înfăţişează-te căpitanului garnizoanei, sau bătrânul moare la apus.

– Când au trecut pe-aici? întrebă Harland.

– Nu ştiu. Matthew îşi ridică privirea spre sora lui, înfiorându-se când se mişcă. Mezinul lui Hervey Baker, Julien, a venit la Avondale cu o oră în urmă. A zis că a văzut soldaţi aici. A venit să mă cheme,

dar era prea târziu. Închise ochii și își strânse mâinile pumn pe genunchi. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să fiu aici.

Harland zdrobi hârtia în mână. El era direct vinovat pentru asta. Pentru el lucrase Matthew, fără să știe, în ultimii ani. El trăsese sforile care îi puseseră pe Matthew și pe oamenii lui în golf când fuseseră prinși în ambuscadă de Buhler. El fusese responsabil că o atrăsese pe Katherine departe de Dover și de tatăl ei. Și el nu anticipase corect cât de departe era dispus Buhler să meargă ca să obțină ceea ce voia.

– Unde e băiatul acum? întrebă Harland.

Matthew deschise ochii.

– I-am spus să se ducă acasă. I-am zis să uite ce a văzut.

Hervey a ieșit la pescuit de stridii săptămâna asta și...

– Bun. Măcar Matthew Wright avusese prezența de spirit necesară ca să îl trimită pe băiat într-un loc sigur.

– Nu știu unde l-au dus pe tata, continuă Matthew.

– Trebuie să îl fi dus la castel, zise Harland și se întinse după pușca lui Matthew, care era în continuare pe jos, în locul în care căzuse.

Temnița veche din Dover fusese distrusă anul trecut, și încă nu construiseră o închisoare nouă.

– Îl vor închide într-una dintre camerele de gardă de la Canons Gate.

– De unde știi? întrebă Katherine, începând să se agite.

Nu știa. Spera însă că acolo aveau să îl țină pe Paul Wright. Spera că aveau să îl țină destul de la vedere cât să îl scoată din ascunzătoare pe fiul lui.

– Am petrecut destul de multă vreme la castelul din Dover, zise el, încercând să pară mai încrezător decât se simțea.

Pentru că existau și locuri mult mai îngrozitoare în măruntaiele castelului unde ar fi putut ascunde un bărbat bolnav.

– Cum rămâne cu sora ta? îl întrebă Katherine pe Harland. E ducesă. Ne poate ajuta, nu-i așa? E mai mare în rang decât oricine...

– Nu poate. Matthew se ridică, clătinându-se ușor și sprijinindu-se pe spătarul scaunului. Ducesa a plecat la Canterbury cu trei dintre studentele ei, ducele e tot în Londra, Rivers și Lady Rose au plecat la Ramsgate pentru două zile și...

– Nu putem aștepta.

– O să-l scot pe tatăl tău, spuse Harland. Era aproape convins că, atunci când acționase, căpitanul Buhler știuse că locuitorii

de la Avondale plecaseră de pe moșie. Oriunde l-ar ține închis Buhler, mă voi asigura că este eliberat.

– Nu îl va elibera pur și simplu.

– Nu intenționat, încuviință Harland.

– Vin cu tine. Matthew se întinse după pușca din mâna lui Harland. Fac orice e nevoie.

– Nu. Harland apucă mai strâns arma și se îndepărtă de Matthew, înaintând cu atenție printre ruine. Te vor distruge. Te vor da drept exemplu. Un spectacol care se va încheia la spânzurătoare, dacă mai trăiești până atunci.

Iar Harland nu avea să îngăduie așa ceva. Nu avea să îngăduie ca un tată să își piardă fiul, iar o soră să își piardă fratele din pricina acțiunilor lui.

Matthew se clătină.

– Nu pot să stau pur și simplu și...

– Abia de poți sta, de fapt, se răsti Harland. Ai fost împușcat de curând și acum sângerezi ca un porc înjunghiat. Nu vreau să îmi fac griji că vei leșina în fața unui public format din soldați.

Matthew dădu să îl contrazică din nou.

– De ce ai face una ca asta? întrebă el în schimb.

„Pentru că este vina mea. Pentru că sunt îndrăgostit de sora ta." Putea răspunde în multe feluri.

– Pentru că pot. Nu era suficient, dar doar atât avea să îi ofere. Lumea se așteaptă să trec pe la castel, continuă Harland. Sunt un doctor care dă deseori pe acolo ca să trateze o mulțime de maladii. Căpitanul nu mă place, dar măcar nu îi voi alerta. Nu e pus un preț pe capul meu. Iar soldații cu degete nerăbdătoare pe trăgace nu vor îndrepta armele înspre mine. Până să își dea careva seama că am evadat, nu ne vor găsi niciodată.

– Nu o poți face singur, protestă Matthew.

– Voi fi cu el, zise Katherine.

– Nici vorbă, spuseră Harland și Matthew în același timp.

– Vei avea nevoie de o a doua pereche de mâini în caz că... Se opri. Cuvintele „în caz că tata este grav rănit" atârnară nerostite în aer. S-ar putea să ai nevoie de ajutor, adăugă ea, de data aceasta pe un ton ferm. Este tatăl meu. Familia mea. Și am experiență cu astfel de lucruri, în caz că ai uitat.

Harland înjură în tăcere. Katherine nu se înșela.

– Despre ce vorbești, Kate? întrebă Matthew. Astfel de lucruri? Hayward vorbește despre o evadare din închisoare. Și, chiar dacă s-ar putea ca titlul lui să îl ferească de ștreang, pe tine nu te va proteja dacă vei fi prinsă. Nu te voi lăsa să faci asta. E prea periculos.

– Periculos? Dar a fost în regulă să mă rogi să plonjez în locul tău în golf, ca să recuperez bidoane de coniac.

– Nu e același lucru.

– Ba e fix același lucru. Nu le poți avea pe amândouă, Matt.

Matthew își coborî mâna pe spătarul scaunului, frustrat.

– Mi-ai spus cândva că am fost printre cei mai buni. O contrabandistă mai bună ca voi toți.

– Dar acum nu vorbim de adus ceva pe ascuns, Kate! Vei intra direct în garnizoana lor nenorocită, țipă el. Vei fi pe terenul lor, nu pe al nostru.

– Mă duc, Matthew. Trebuie să o fac.

– Nu îi poți îngădui să facă așa ceva, Hayward, rosti Matthew apăsat.

– Doctorul Hayward nu face alegeri în locul meu, se răsti Katherine la rândul ei. Nici tu.

– Kate...

– Vrei să mă oprești? Atunci, ai face bine să mă legi cu lanțul de un obiect imposibil de mișcat.

Matthew se holbă la sora lui, după care își plecă înfrânt capul.

– Fir-ar să fie!

– Voi fi bine, Matt.

Harland privi schimbul de replici, simțindu-se tot mai ticălos. Se prea putea ca acțiunile lui, scopurile lui să îl fi costat deja viața pe Paul Wright. Fiul lui fusese la un pas de moarte în timp ce muncise pentru Harland. Și acum, consecințele acțiunilor lui aveau să o pună și pe Katherine Wright în primejdie.

– Ai grijă de ea, Hayward, zise Matthew pe un ton sumbru. Te rog.

– Cu viața mea.

Nu avea să îi ofere mai puțin de atât.

Katherine își întoarse privirea, încordată și nefericită.

– Trebuie să plecăm.

– Ia-ți geanta de medic, îi răspunse Harland, îndreptându-se deja înspre ușă. Și rochia aceea albastră din mătase.

Capitolul 22

Katherine stătea lângă Harland pe capra căruței în vreme ce se apropiau de castelul ce se zărea în fața lor. Corsetul nespus de rigid de sub rochia din mătase albastră nu o ajuta câtuși de puțin să respire, dar măcar nu o lăsa nici să se prăbușească într-o băltoacă de teamă paralizantă încărcată de vină. Era îngrozită că aveau să ajungă prea târziu. Că tatăl ei, în starea lui deja slăbită, cedase în urma tratamentului pe care Buhler și oamenii lui l-ar fi aplicat unui presupus contrabandist. De fapt, scopul căpitanului era doar să îl scoată pe fratele ei din ascunzătoare, iar bunăstarea, chiar viața tatălui ei erau irelevante. Un om dedat salvării era la fel de expus ca unul dedat răzbunării.

Katherine se apucă de marginea caprei când zări umbra castelului ce se înălța deasupra lor căzând peste drumul îngust.

– Dacă am ajuns prea...

– Nu va fi așa, o întrerupse Harland înainte să își poată încheia propoziția. Îți promit.

Harland nu putea garanta așa ceva, și o știau amândoi, dar Katherine trecu acest lucru cu vederea, pentru că nu avea sens să îl contrazică. Încercă să tragă adânc aer în piept, ca să reducă din senzația de greață pe care o simțea din pricina groazei ce o încerca.

Aruncă o privire la căruță, care era goală de data aceasta, exceptând o stivă de pături. Picturile fuseseră ascunse în siguranță în podurile de la Avondale, și ei doi mai luaseră un cal pe care îl legaseră de partea din spate a căruței. Lângă ea, Harland mâna tăcut căruța. Chiar și bufniturile constante ale copitelor și huruitul roților fură înghițite de pământul înclinat și de zidurile înalte ce se înălțau deasupra lor. Era tras la față, așa cum fusese și în casă, cu fiecare mușchi din corpul lui rigid.

Pe chip i se citeau rușine, vină și teamă. Katherine fusese atât de mistuită de propriile remușcări, încât nu se gândise la importanța a ceea ce făcea Harland pentru familia ei... Pentru ea.

– Nu trebuie să faci asta. Nu trebuie să îți asumi acest risc. E vina mea. Ar trebui să mă ocup singură de asta.

Gândul acesta îi încolțise în minte din clipa în care văzuse ruinele carbonizate ale casei ei. Și trebuia să îi dea glas înainte ca bărbatul care stătea lângă ea să facă ceva ce avea să regrete ulterior.

Degetele lui Harland zvâcniră pe frâie, iar iapa scuturâ din cap, enervată.

– Vina ta? Nu este vina ta, Katherine. Eu sunt de vină.

Katherine își întoarse capul și se holbă la chipul lui.

– Poftim?

– Fratele tău lucra pentru mine când a fost împușcat, zise el. Buhler l-a luat pe tatăl tău pentru că nu a reușit să îl prindă pe Matthew. Nu l-ar fi vânat niciodată pe fratele tău dacă n-ar fi lucrat pentru mine.

– Matthew lucra pentru el însuși când a fost împușcat, îl corectă Katherine. Își câștiga traiul așa cum a făcut de mic.

– Totuși, dacă nu am fi fost eu și înțelegerea mea cu King...

– Atunci, ar fi fost altcineva. Matthew tot contrabandist ar fi fost, cu sau fără tine.

– Dacă nu aș fi...

– Dacă? Katherine simți cum se înfurie, deși își dădu seama că era, de fapt, furioasă pe ea însăși, nu pe Harland. Primi cu bucurie această senzație, pentru că îi oferea un moment de respiro de la teama și vina debilitante și grețoase care o încercau. În regulă. Hai să jucăm jocul cu *dacă*, îi zise ea. Îl vom juca, pentru că voi câștiga. Dacă aș fi rămas, l-aș fi putut duce pe tata departe de locul acesta, de viața aceasta, înainte ca toate astea să...

– Eu te-am rugat să vii în Franța. Din nou, în interesul meu.

– Nu m-ai forțat niciodată să fac ceva. Dacă nu aș fi fost de acord...

– Este o prostie, Katherine.

– Tu ai început. Așa că, voi merge și mai în urmă. Dacă nu mi-aș fi abandonat familia și nu l-aș fi urmat pe Jeffrey în război, atunci tatăl meu nu ar fi fost împușcat în primul rând...

– Oprește-te!

Un mușchi îi zvâcnea de-a lungul maxilarului.

– Tu doar ai făcut ce trebuia să faci. La fel ca noi toți.

Harland râse, deloc amuzat.

– Așa am făcut? Poate că soția mea avea dreptate. Poate că sunt pur și simplu un nenorocit intolerabil de egoist, care își pune nevoile și dorințele proprii mai presus de orice, indiferent de preț...

– Atunci, te îndrepți în direcția greșită.

– Poftim?

– Ar trebui să fii în drum spre Londra, cu picturi renascentiste care valorează o avere în căruță. Întoarce!

– Katherine...

– Întoarce, spuse ea, iar sentimentul de furie care o încerca acum creștea, ca norii de furtună ce se învolburau pe mare, și își dădu seama că nu se purta întru totul rațional.

Era pur și simplu o eliberare a emoțiilor pe care le ascunsese, până acum după o fațadă de un calm imperturbabil.

– Nu...

– Fă-o!

– Nu.

O privea încruntat.

– Ce naiba e în neregulă cu tine?

– De ce ești aici? Cu mine? Acum? Riscând totul pentru un om care nu ar trebui să însemne nimic pentru tine dacă ești atât de egoist precum spui?

Harland apucă mai strâns frâiele, până i se albiră încheieturile degetelor.

– Cerule mare, Katherine! Nu e... Se opri. Ți-am mai spus: nu te părăsesc.

– Pentru că te simți vinovat, deși nu ar trebui, de-aia nu poți pleca?

– Pentru că te iubesc, mârâi el.

Katherine se holbă la el. Harland privi în continuare la drum.

– Pentru că sunt îndrăgostit de tine, repetă el încet.

„Și eu te iubesc." Îi stătea pe vârful limbii. Dar nu îl putea iubi. Pentru că dragostea implica un viitor, iar ea nu avea nici un viitor cu acest bărbat.

– Nu vreau să spui nimic, zise el înaintea ca ea să apuce să spună ceva. Pentru că știu că este imposibil. Știu că nu îți pot dărui viața pe care o vrei. Viața pe care o meriți. Mi-ai zis foarte limpede asta.

Katherine se holbă pe deasupra urechilor iepei, copacii aflați de-o parte și de cealaltă a drumului ascunzând zidurile castelului și formând un tunel întunecat.

– Eu doar... Trebuia să o știi. Nu pot îndrepta ce am făcut și nici ceea ce voi continua să fac, dar pot îndrepta asta. Pot face asta pentru tine...

Katherine se răsuci pe bancă și îi cuprinse maxilarul cu mâna, sărutându-l apăsat. Încercă să exprime prin gestul acesta cuvintele pe care nu reușea să le rostească, deoarece, dacă i-ar spune că și ea îl iubea, ar fi infinit mai dureros pentru ei să își ia rămas-bun.

Se lăsă înapoi pe bancă, privind în poală și răsucind în mâini mătasea albastră frumoasă.

Îl simți pe Harland mișcându-se și, cu coada ochiului, îl văzu mutându-și frâiele într-o mână și întinzând-o pe cealaltă spre ea. O luă de mână și își întrepătrunse degetele cu ale ei. Katherine își rezemă capul pe umărul lui puternic și se ținu bine.

Și nu scoaseră o vorbă în timp ce căruța coti pe drumul îngust ce ducea spre Canons Gate.

– Soldat Melnick, zise Harland intrând în camera de gardă înghesuită și oprindu-se chiar lângă ușă.

– Doctore Hayward.

Tânărul soldat se ridică, zâmbindu-i primitor din spatele biroului aflat sub o mică fereastră lăturalnică. Avea antebrațul stâng imobilizat cu atele și prins într-o eșarfă.

Ușurarea pe care o simțise Harland când îl zărise pe soldat în camera de gardă de la Canons Gate fusese aproape copleșitoare. Nu știuse cine avea să fie postat acolo, dar tânărul soldat îi oferea o licărire de speranță că planul acesta nebunesc chiar avea să funcționeze.

– Cum ți-e brațul? întrebă Harland, arătând spre membrul rănit.

– Încă mă doare, dar nu mă plâng. Dacă n-ați fi fost dumneavoastră, nu m-ar mai durea, căci nu l-aș mai avea deloc. Nimeni nu credea că l-ați putea repara.

– Te contrazic. Eu credeam că o puteam face.

– Și vă sunt îndatorat. Când credeți că pot scoate atelele? E plictisitor să stau toată ziua la birou.

– Mai lasă-le o săptămână, îi răspunse Harland. Și după aceea doar exerciții ușoare la început. Nu trage cu arma și nu face alte mișcări care produc trepidații.

– Priceput, replică soldatul. Ați venit să îl vedeți pe căpitan? întrebă el.

– Nu. De fapt, speram să te văd pe tine. Nu era chiar o minciună. Trebuie să îți cer o favoare.

– Orice, zise Melnick zâmbindu-i nerăbdător.

Harland se întoarse și întinse mâna către femeia care aștepta chiar lângă ușă. Katherine își puse mâna înmănușată în a lui și se lăsă condusă în locul mic.

Tânărul făcu ochii mari și se îndreptă fără să vrea de spate. Harland nu îl învinuia.

Katherine își dăduse părul de pe față, dar îl lăsase să îi cadă liber pe spate, ca o perdea de un auriu pal. Ochii îi reflectau albastrul strălucitor al rochiei, părând două piscine de luminozitate eterică. Părea o prințesă desprinsă dintr-o carte cu basme. O prințesă delicată, fragilă, care mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

Harland închise cu fermitate ușa în urma ei.

– Domnișoară Wright, permite-mi să ți-l prezint pe soldatul Melnick, din Dragonii din Zori. Soldat, ea este domnișoara Katherine Wright.

Harland îl privi pe Melnick înghițind în sec.

– Domnișoara Wright, ați zis?

– Da. Harland avu grijă să îi răspundă cu voce sigură. Domnișoara Wright este fiica lui Paul Wright. Bărbatul pe care l-ați arestat.

Melnick îl privi speriat pe Harland.

– Cu siguranță nu știu la ce vă referiți...

– Soldat, îl mustră Harland cu blândețe. E un oraș mic, și nici măcar garnizoana nu își poate păzi toate secretele. Știu că domnul Wright este aici și știu că urmează să fie spânzurat la apusul soarelui.

Soldatul se foi agitat.

– Nu știu nimic despre o spânzurare...

– Tot Doverul știe despre spânzurare, minți Harland.

– E contrabandist, se bâlbâi Melnick. Un infractor. Un trădător de rege și de țară.

O privi pe Katherine, apoi se uită repede în altă parte.

– Nu am venit să pledez pentru inocența lui. Nu este treaba mea să mă amestec atunci când se face dreptate. Totuși, am venit să implor pentru un interval scurt în care fiica lui să îl poată vedea. Să i se permită să își ia rămas-bun în intimitate.

Melnick clătină din cap.

– Nu am autoritatea de a...

– Te rog, interveni Katherine, cu voce tremurătoare. Își strânse cu disperare săculețul la piept. Te rog, soldat! Doar ca să îmi iau rămas-bun. Doar un minut.

Melnick șovăi.

– Știu că ești un bărbat decent și onorabil, spuse Harland încet. Și așa este decent și onorabil să procedezi.

Katherine își șterse o lacrimă care i se prelingea pe obraz.

– Prea bine, spuse soldatul încruntat. Dar numai un minut. Și doar ea. Nu și dumneavoastră. Căpitanul va pune să fiu biciuit dacă află că am făcut asta.

– Înțeleg.

– Mulțumesc, șopti Katherine.

Capitolul 23

Katherine îl urmă pe soldatul care abia de era suficient de în vârstă ca să se bărbierească.

Camera de gardă fusese construită când fațada-cortină vestică a castelului fusese refăcută și Canons Gate – construită. Era groasă și îndesată, încastrată în structura masivă lângă poartă, fațada de cărămidă având vedere spre interior, spre incinta castelului. O fortăreață neclintită, impenetrabilă care îi înghițise cu totul tatăl.

Soldatul deschise ușa groasă din partea din spate a spațiului înghesuit ce aducea a birou. Dincolo de ușă, se întindea un coridor îngust, luminat doar de un felinar ce atârna de un cârlig înfipt în perete pe la jumătatea lui. Katherine îl urmă pe soldat pe coridorul ale cărui ziduri de cărămidă erau presărate la intervale regulate cu uși de neclintit. Posibil magazii, în întunericul rece al cărora se depozitau provizii, arme sau muniție. Sau celule, unde prizonierii ar fi fost ținuți în aceleași condiții.

Soldatul se întinse după felinarul care atârna prins în cârlig și i-l dădu lui Katherine.

– E acolo.

Cheile îi zornăiră din nou, și soldatul deschise ușa.

Lumina felinarului ricoșă dintr-un set de zăbrele încastrate în cărămidă în partea cealaltă, o a doua barieră înspre încăpere, dar dincolo de ele Katherine văzu doar un întuneric negru ca smoala.

– E în viață? întrebă ea, iar tremurul din vocea ei nu era întru totul prefăcut.

– Da.

– Vrei să deschizi zăbrelele?

Soldatul ezită.

– Nu. Îl vei putea vedea și îi vei putea vorbi așa.

Din întunericul adânc se auzi o tuse hârâită.

– Dar...

– Atât pot face.

– Kate? murmură tatăl ei din umbre. Tu ești?

– Eu sunt.

Katherine înaintă pe lângă soldat.

– Ai zece minute. Atât. Soldatul se răsuci pe călcâie și se întoarse pe unde venise, zgomotele pașilor lui estompându-se treptat.

– Tată. Katherine lipi felinarul de zăbrele, încercând să vadă înăuntru. Unde ești?

– Mută lumina aia nenorocită, mormăi tatăl ei de undeva de mai încolo. Am fost orb ca un liliac în peștera asta nenorocită, iar tu zici că ții în mână soarele.

Katherine așeză felinarul în spatele ei, reducându-i strălucirea, încercând să nu se concentreze pe respirația aspră a tatălui ei.

Văzu o mișcare în celulă, iar tatăl ei își târșâi picioarele până la zăbrele, clipind și acoperindu-și ochii cu o mână șovăielnică. Ajunse la zăbrele, iar Katherine se mușcă de buză ca să nu înjure cu voce tare.

Partea stângă a feței îi era umflată, iar țesutul moale din jurul ochiului începuse deja să i se învinețească. O șuviță de sânge uscat se întindea de la părul rărit din dreptul tâmplei în jos, până după maxilar.

– Te-au bătut, murmură Katherine, străbătută de un val de furie.

Tatăl ei râse, deși fu mai degrabă un sunet îngrozitor, patetic, ce se dizolvă într-un acces de tuse.

– Nu puteam să-i ușurez sarcina căpitanului, reuși el să îngâne când tusea se mai potoli. Cap de pește afurisit cu creierul plin de viermi.

– Tată...

– Trebuie să pleci, Kate. Nu poți fi aici. Tu și Matty trebuie să plecați din Dover.

– Nu plec fără tine.

– Nu fi proastă, Kate. Te-am crescut mai bine de-atât, șuieră el.

– Vei muri aici.

– Dar tu și Matty, nu. Am dus o viață bună, Kate. Nu regret nimic. Și mi-aș da viața de zece ori ca să vă protejez pe voi...

– Nu mai vorbi. Își smucise deja săculețul de la încheietura mâinii și acum îl desfăcea. Poftim. Cu mâinile înmănușate, scoase o mână de frunze.

– Ce sunt astea?

– Știi foarte bine ce sunt. Își vârî mâna printre zăbrele, îl prinse pe tatăl ei de mână și îi îndesă frunzele dințate în palmă. Freacă-te pe toată pielea aflată la vedere. Acum.

– Kate...

– Fă-o, se răsti ea. Pentru că nu plec. Nici doctorul Hayward. Așa că, dacă nu vrei să atârnăm amândoi în streang lângă tine...

– Ce-ai făcut, Kate?

– Nimic din ce nu ai fi făcut și tu pentru mine. M-ai crescut cum trebuie.

Tatăl ei își plecă privirea spre frunzele verzi pe care i le îndesase în mână și apoi se holbă la ea, cu fața brăzdată de riduri și palidă, legănându-se.

– O să mă vâri în mormânt, fiica mea.

– Tocmai asta e ideea.

Harland se rezemă de perete, uitându-se pe fereastră. Îi era greu să nu se plimbe încolo și încoace prin încăperea mică, dar ar fi dat de bănuit. Așa că își încrucișă brațele peste piept și îl ascultă pe soldatul Melnick turuind despre biroul lui, iar, când bărbatul se ridică, Harland se întoarse spre el.

– Mai dă-i puțin timp, îl îndemnă el. Te rog.

Soldatul se mai așeză preț de câteva minute, după care se ridică din nou.

– Nu pot. Răsucea cheile în mână, agitat. Îmi pare rău. I-am acordat deja...

Un țipăt înfiorător spintecă văzduhul.

Melnick tresări și scăpă cheile pe birou, holbându-se la ușa din spate deschisă.

– Ce...

– S-a întâmplat ceva, se răsti Harland, înșfăcând inelul cu chei de pe birou și ducându-se degrabă spre partea din spate. Își feri capul de pragul jos al ușii și se duse drept spre silueta îngenuncheată ce se zărea în lumina unui felinar care se afla pe podea lângă ea.

– E pe moarte, icni Katherine, iar Harland se opri brusc când zări scena îngrozitoare.

Paul era întins și nemișcat pe podeaua de piatră rece, de parcă s-ar fi prăbușit în timp ce încercase să ajungă la zăbrelele care îl despărțeau de fiica lui. Era limpede că fusese bătut la un moment dat,

căci avea fața umflată și capul însângerat, dar cele mai înfiorătoare erau băşicile și pustulele înroșite care îi erupseseră pe toată pielea aflată la vedere.

– Îndepărtează-te de zăbrele, domnișoară Wright, urlă Harland. Acum. Se întoarse spre soldat, care se aflase chiar în spatele lui. Și tu. Rămâi pe loc, soldat.

Katherine se forță să se îndepărteze, în timp ce Melnick rămase lângă Harland, holbându-se cu groază la bărbatul aflat de cealaltă parte a zăbrelelor, luminat de felinar.

– Ce-a pățit? întrebă el gâtuit, făcând un pas în spate.

– Pare a fi vărsat. Harland se răsuci spre Melnick. De câtă vreme este așa?

– Nu... Nu știu. Nu l-am văzut când l-au adus. Nu am...

Katherine se ridicase șovăielnic în picioare și se ascundea acum după Melnick.

– Nu l-am putut vedea, murmură ea. Și apoi am auzit un zgomot, și era acolo și apoi a căzut și... Își frânse mâinile. A murit, doctore?

Harland deschidea deja poarta cu zăbrele folosindu-se de cheile lui Melnick.

– Nu îmi dau seama.

– Oare ar trebui să intrați acolo?

– Eu am imunitate la această boală, rosti Harland peste umăr. Dar toți cei care nu au și se află în vecinătatea lui sunt în mare pericol.

Melnick se mai dădu un pas în spate.

– Trebuie să îl duc de aici, înainte ca toată garnizoana să se îmbolnăvească, zise Harland, lăsându-se lângă Paul. Bărbatul părea aproape fără suflare, dar Harland îi simți bătaia constantă a inimii. Trebuie pus în carantină.

– Dar... Melnick asuda, iar fruntea îi lucea în lumina slabă. Nu puteți să îl scoateți pur și simplu de aici.

– Alternativa ar fi catastrofală, se răsti Harland. Căpitanul vostru v-a pus în mod inutil pe toți în mare pericol. Nici un lider nu ar face așa ceva dacă ar fi întreg la minte. De fapt, soldat, în locul tău m-ar îngrijora foarte tare sănătatea mintală a căpitanului tău și capacitatea lui de a lua decizii lucide și raționale. Astfel de simptome iraționale sunt primele semne ale unei boli extreme.

Melnick bolborosi:

– Sunt convins că nu s-a gândit că...

– Sunt convins că nu a gândit deloc, încuviință Harland. A fost mai fanatic în ultima vreme? A urmărit într-un fel nejustificat de obsesiv să se facă ceea ce el consideră a fi dreptate?

– Poate... Da...

Soldatul părea îngrozit.

– Mă tem că nu mai poate face diferența între valoarea vieții tale și cine știe ce promovare sau distincție pe care urmărește să o obțină spânzurând un bătrân care se poate sau nu să fi fost cândva un contrabandist. O boală cumplită îi poate face asta unui om.

– Dar...

– Paul Wright va muri înainte să fie spânzurat. Căpitanul tău știa asta, și totuși a ales să îl aducă aici. Harland se ridică iute, cu mâinile pe șolduri. Sau poate că Buhler are obiceiul de-a spânzura cadavre?

Soldatul se foi agitat.

– Poate ar trebui să îl chem pe căpitanul Buhler, ca să vă explice chiar el.

– Dacă asta trebuie să faci, soldat, chiar te rog. Între timp, eu voi face ceea ce trebuie să fac pentru a salva garnizoana asta nenorocită de la o epidemie. Acum, nu mai încerc să îți salvez mâna, soldat, ci viața.

Soldatul dădu să spună ceva, dar se răsuci și o luă la fugă.

– Foarte îngrijorat în privința sănătății mintale a lui Buhler? murmură Katherine când ușa se închise cu o bufnitură în urma lui Melnick. Fanatic? Obsesiv? Încercai cumva să...

– Ucid cauza. Să le dau oamenilor un motiv să se îndoiască și să conteste motivațiile din spatele ordinelor primite. Să insuflu nesiguranță și confuzie. Nimeni nu va urma în luptă un nebun egoist. O femeie deșteaptă m-a învățat asta.

Katherine își mușcă buza și își puse mâna pe brațul lui.

– E timpul să plecăm. Harland se aplecă și îl ridică pe Paul pe picioare, vârându-se sub umărul lui, ca să îl poată căra. Să ne grăbim.

Paul își înălță capul, privindu-i cu ochii umflați mijiți.

– Urzici afurisite care te fac să pișii sânge, șuieră el. Mi-a luat foc pielea. Mi-au luat foc și ochii, mama mă-sii!

– Cică ar trebui să fii mai mult mort decât viu. Așa că nu mai vorbi, zise Katherine în timp ce înșfăcă felinarul de pe jos și îi conduse înapoi spre intrarea în camera de gardă.

– Fiica ta mi-a spus că reacționezi violent la urzici, murmură Harland, mișcându-se cât mai lin posibil. Dar s-ar putea ca așteptările mele să fi fost prea mici.

– Încă de mic, mormăi Paul în timp ce îl scoaseră în lumina soarelui. Nu mă pot apropia de o afurisită de urzică fără să se întâmple asta.

Nu se vedea nici țipenie de om, iar căruța era tot unde o lăsaseră, iapa moțăind în picioare, iar calul legat în spatele ei dănțuind nerăbdător.

– Urcă-l pe cal, spuse Katherine, dezlegând calul.

– Nu, spuse Harland clătinând din cap. Calul e pentru tine.

Katherine se holbă la el, mai întâi confuză, apoi furioasă.

– Nu. Tata trebuie să ajungă rapid în siguranță...

– Urcă-te naibii pe cal, Kate, spuse Paul cu voce răgușită. Du-te cât mai departe de aici!

– Nu pot pleca...

– Ba poți și o vei face, zise Harland cu îndârjire. Buhler îl vrea pe fratele tău, dar să nu crezi o clipă măcar că nu ar fi la fel de fericit să te spânzure pe tine în locul lui. Eu sunt un simplu doctor, ba chiar unul nobil, care transportă un pacient bolnav și contagios ca să fie pus în carantină. Căpitanul nu are motive întemeiate să se ia de mine.

Harland spera că avea dreptate. Dar nu era convins că Buhler avea să fie chibzuit. Bănuia că avea să fie pur și simplu furios.

– Trebuie să pleci, Katherine. Acum. Altfel, e totul în zadar.

Katherine încă se holba la el.

– Nu ai intenționat niciodată să îl urci pe tata pe cal.

– Nu.

– Oricum nu l-aș fi lăsat, mormăi Paul chircit.

– Tată...

– Măcar de data asta fă ce ți se spune. M-ai auzit, Kate? Paul se holbă la fiica lui. Tu și fratele tău sunteți totul pentru mine.

Katherine înjură ușor și apoi încuviință din cap. Harland întinse mâinile ca să o ridice pe cal. Katherine încălecă iute, cu fustele adunate în jurul picioarelor.

– Du-te drept la Avondale, îi zise el în timp ce ea prinse frâiele. Nu te opri. Nu te întoarce pentru nimic în lume.

Katherine ezită.

– Nu...

– Pleacă, fir-ar să fie, urlă Paul și începu numaidecât să tușească.

Katherine își privi tatăl, pe chip citindu-i-se nehotărârea și suferința.

– Voi avea grijă de el, zise Harland. Ai încredere în mine.

Katherine încuviință din cap o dată și apoi întoarse reticentă capul calului înspre poarta cu ziduri groase. Îi dădu o comandă tăioasă, și porniră la galop, zgomotul copitelor diminuându-se aproape instantaneu.

Harland nu pierdu vremea și îl întinse pe Paul în partea din spate a căruței și folosi păturile din căruță ca să încerce să îl facă să se simtă cât mai confortabil posibil.

– Dacă se întâmplă ceva, fă pe mortul, îl avertiză Harland.

– Nu ar trebui să fie prea greu. Mă simt ca mort, mormăi Paul. Unde e Matty?

– În siguranță. La Avondale. I-am zis să aștepte acolo. Aruncă o privire în jur, dar nu văzu bărbați sau soldați dând buzna să îi împiedice să iasă. Harland nu știa sigur cât timp mai avea la dispoziție.

– Și a ascultat?

Paul se foi și se înfioră.

– Nu era în măsură să ajute. Se cățără pe capra căruței și apucă frâiele. Îmi cer iertare dinainte, domnule Wright, zise el și întoarse iapa înspre poartă. Nu va fi o călătorie lină.

– Voi supraviețui, șuieră Paul. Sunt greu de ucis.

Harland își ținu privirea ațintită pe drum, îndemnând-o pe iapă să meargă mai iute. Copacii treceau rapid pe lângă el, zidurile amenințătoare ale castelului rămânând în urma lor. Harland coti cu căruța, drumul urcând din nou spre vârful stâncilor. Căruța protestă cu gemete și pârâituri în timp ce se lovi și hurducăi pe drumul brăzdat de făgașe.

Vântul se înteți când ajunse în vârful primei pante, răvășindu-i părul și fluierând printre frunzișul arbuștilor denși ce mărgineau drumul la stânga lui. La dreapta lui, mult sub el, marea se revărsa de la baza stâncilor, zgomotul hulei fiind amuțit de șuieratul vântului. Harland trase adânc aer în piept, îndrăznind să spere că avea să ajungă la Avondale înainte să fie prins. Îndrăznind să spere că îl putea ascunde pe Paul înainte...

Văzduhul fu spintecat de un foc de armă, și iapa se sperie, luând-o la sănătoasa, iar căruța coti periculos de aproape de marginea stâncii.

Harland trase tare de frâie, stabilizând calul, și apoi aruncă o privire în urma lui.

Doi bărbați, călare pe cai iuți, veneau rapid spre ei, veșmintele lor strălucitoare licărind ca două pete de sânge pe cerul albastru. Harland privi din nou în față, îngăduindu-i iepei obosite să încetinească, știind că nu avea să îi poată întrece. Se forță să respire adânc, constant, controlându-și expresia feței. Avea să dea cea mai grozavă interpretare din viața lui.

Viața lui Paul Wright depindea de asta.

Iapa încetini ritmul până la un mers normal, după care se opri de tot, iar Harland rămase pe loc. Căpitanul Buhler și unul dintre oameni, pe care Harland îl recunoscu din acea primă noapte furtunoasă de la casa familiei Wright, își opriră caii chiar în fața căruței.

– Ce naiba credeți că faceți, doctore Hayward? întrebă Buhler pe un ton poruncitor.

Gâfâia, iar fața îi era de un stacojiu alarmant.

Harland oftă tare.

– Cum i-am spus și soldatului Melnick...

– Soldatul nu avea autoritatea necesară să vă lase să plecați, urlă Buhler furios. Neascultarea și insubordonarea lui vor fi discutate și pedepsite. La fel și a dumneavoastră...

– Faptele soldatului Melnick probabil v-au salvat viața, se răsti Harland. Și pe a bărbatului din spatele dumneavoastră. Și pe a întregii garnizoane.

Buhler trase un pistol din tocul de sub haină.

Îl îndreptă spre Harland.

– Îmi veți preda prizonierul. Acum.

– Nu mă ascultați, zise Harland pe un ton uniform. Paul Wright are vărsat. Oricine intră în contact cu el riscă aceeași soartă. Și vă asigur, căpitane, că nu este o moarte plăcută. Se opri. De fapt, căpitane, și dumneavoastră păreți puțin roșu la față. Nu vă simțiți bine?

Bărbatul din spatele lui Buhler se foi agitat în șa, mânându-și calul câțiva pași în spate.

– Sunt bine, strigă Buhler. La fel și prizonierul meu.

– Prizonierul dumneavoastră nu este câtuși de puțin bine, zise Harland tare. Iar acum, mă tem și pentru sănătatea dumneavoastră,

ținând cont de nesăbuința dumneavoastră bruscă în ceea ce privește bunăstarea oamenilor dumneavoastră.

Soldatul se mai dădu câțiva pași în spate, părând agitat, cam la fel cum arătase și soldatul Melnick.

– De fapt, căpitane, cred că ar fi în interesul dumneavoastră dacă i-ați porunci soldatului dumneavoastră să se întoarcă la garnizoană și m-ați lăsa să vă examinez...

– Nu am nevoie să fiu examinat, țipă Buhler. Nu e nimic în neregulă nici cu mine, nici cu prizonierul meu. Eliberați-l numaidecât!

Harland își azvârli mâinile în aer.

– Uitați-vă și singur, atunci, dar păstrați distanța. Trebuie să pun pacientul în carantină.

Căpitanul descălecă și se duse cu pași apăsați spre căruță. Trânti scândura din spate cu o bufnitură și trase pătura la o parte de pe trupul nemișcat din căruță. Pătura flutură cu sălbăticie în bătaia vântului, dungile ei albe și negre ondulându-se ca niște valuri, înainte să se oprească în iarba înaltă de pe marginea stâncii.

Soldatul care rămase încălecat scoase un sunet îngrozit.

Harland aruncă o privire în spate. Urticaria lui Paul arăta mai rău ca atunci când îl urcase în căruță. Țesutul de sub bășicile stacojii se inflamase într-un mod dramatic. Capul contrabandistului căzu într-o parte, crusta uscată de sânge din dreptul tâmplei și de pe față intensificând scena macabră.

Buhler se împletici în spate, departe de căruță.

– Nu mă aștept să mai trăiască mult, continuă Harland pe același ton calm, lipsit de orice inflexiune, pe care îl folosise și pe câmpul de luptă pentru a transmite aceleași vești. Va muri în nici o oră. Mă voi asigura că va fi îngropat în siguranță și cum se cuvine.

– Nu.

– Nu? întrebă Harland.

– Nu îmi pasă dacă moare, zise Buhler. E contrabandist și trădător și nu merită o înmormântare creștinească. O să-i înfig țeasta într-un par, chiar și așa, bolnav, pe porțile castelului, drept lecție pentru cei care ar alege să își trădeze regele. Inclusiv fiul lui.

Harland sări din căruță.

– Nu fiți necugetat! Nu puteți risca așa viețile oamenilor dumneavoastră. Eu sunt imun împotriva bolii. Dar ei? încheie el, ridicându-și

privirea spre soldatul al cărui cal se îndepărta tot mai tare. Se întoarse apoi spre Buhler. Dar dumneavoastră?

Buhler înghiți în sec.

– Așa mă gândeam și eu. Nu îl puteți atinge, căpitane. Nu fără să riscați ca oamenii dumneavoastră...

– Nu intenționez să o fac. Se întoarse spre soldatul călare. Ia căruța, Ross, și du-l pe prizonier înapoi la castel. Închide-l într-una dintre magaziile de artilerie goale, departe de bărăci. Și rămâi acolo. Păzește ușa.

Soldatul nu se clinti.

– E un ordin direct, Ross! urlă el.

Dinspre trăsură se auzi un sunet gâtuit, iar Harland se întoarse la timp ca să îl vadă pe Paul zguduindu-se într-o altă criză de tuse slabă, în timp ce i se scurgea sânge de pe buze, împroșcându-i cămașa deja pătată cu sânge.

– Cerule, zise soldatul alb la față. N-am de gând să-l ating. Nici să mă apropii de el.

– O să pun să fii biciuit până aproape că îți vei da duhul, Ross. Îndeplinește ordinul!

– Melnick avea dreptate. Chiar că v-ați pierdut mințile.

– Voi pune să fii biciuit și pentru insolență, Ross. Nu îți poți insulta așa superiorul și să te aștepți să scapi basma curată.

– Nu-mi pasă. Nu vreau să mor așa, croncăni tânărul.

Se răsuci și îi dădu pinteni calului înapoi spre castel.

– Soldatul dumneavoastră a luat decizia potrivită...

– Tu ai făcut asta.

Buhler ținea pistolul din nou îndreptat spre Harland.

– Ce anume?

Simți o broboană de sudoare rece ca gheața alunecându-i în jos pe șira spinării. Recunoscu expresia din ochii lui Buhler: o văzuse de multe ori pe câmpul de luptă. Expresia disperată a unui bărbat care pierdea încet controlul și care era dispus să facă orice pentru a-l recăpăta. Ca să își dovedească sie însuși că eforturile lui nu fuseseră în van.

– Tu ai făcut asta, îl acuză Buhler din nou. Wright era bine când l-am arestat.

– Domnul Wright pur și simplu nu prezenta simptome la momentul respectiv, îl corectă Harland, îndepărtându-se încet de căruță și de trupul nemișcat al lui Paul Wright.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Buhler să se hotărască să îl împuște oricum pe Paul.

– Nu mă lua de sus.

– Nici vorbă de așa ceva, căpitane. Sunt un simplu doctor. Pot trata doar ceea ce văd...

– Un doctor care se întovărășește constant cu trădătorii de pe coasta asta, declară cu emfază Buhler. Un doctor care îi tratează, deși știe că și-au trădat regele și țara. Crezi că nu îmi dau seama de ceea ce faci? Cui îi ești loial? Nu sunt prost, Hayward. Ești unul dintre ei.

Harland se îndepărtă și mai mult de căruță.

– Este datoria mea să tratez...

– Datoria ta este față de rege! urlă Buhler împroșcând cu salivă. O datorie căreia i-ai întors spatele. Dacă ți-ai fi făcut datoria, i-ai fi lăsat pe toți să moară. I-ai preda oamenilor aflați sub comanda mea, care își servesc țara. Titlul tău nu înseamnă nimic, iar faptele tale te fac un trădător, Hayward, oricine ar fi fost tatăl tău. Oricâți bani ar avea familia ta.

– Ai grijă ce acuzații faci, căpitane, spuse Harland pe un ton uniform, evaluând în gând ce șanse avea să îi ia pistolul înainte să apese pe trăgaci. Se știa bine că pistoalele sunt imprecise, dar ar fi fost greu de ratat de la o distanță atât de mică.

– Sau ce? Te vei folosi de titlul tău ca să fiu dat afară din slujba mea? M-am săturat de amenințări goale, Hayward. Buhler ridică pistolul. Sunt pregătit să se facă dreptate. Poate că nu l-am scos pe Matthew Wright din cine știe ce canal s-a ascuns, dar, pentru mine, doi trădători morți înseamnă că am avut o zi bună.

– Nu vrei să faci asta. Harland se încordă, pregătit să se năpustească asupra căpitanului. Dacă tot avea să moară, măcar să o facă luptând.

– Ar fi trebuit să fac asta cu mult timp în urmă...

– Lasă pistolul jos, căpitane, se auzi o voce din spatele lui Harland.

Se forță să nu se întoarcă, chiar dacă Buhler privi peste umărul lui.

– Ah, domnișoară Wright. Ce frumos din partea ta să ni te alături. Chiar m-am întrebat încotro ai tulit-o după ce te-ai folosit de șiretlicurile tale trădătoare ca să îmi farmeci soldatul credul.

– Domnișoara Wright nu a avut nimic de-a face cu hotărârea mea de a-l scoate pe tatăl ei de-acolo. De fapt, i-am spus să stea la distanță, ca să nu riște și ea să fie expusă la boală.

Cu coada ochiului, Harland o văzu pe Katherine ieșind din tufișuri și venind lângă el. Ținea pușca cu care îl amenințase cândva pe el îndreptată spre căpitan. Nu se dusese la Avondale, ci înapoi la casa ei distrusă. Și apoi se întorsese ca să le iasă în drum. Ar fi trebuit să își dea seama că o convinseseră mult prea ușor să plece.

– Ar trebui să pleci acum, domnișoară Wright, zise Harland, puțin prea tare. Cerule mare, dar nu putea să fie aici. Nu era în siguranță. Nu o putea ține în siguranță așa.

– Mă tem că nu pot face asta. Nu te părăsesc.

– Katherine.

Așa îi spusese el ei. Nu se poate să o fi spus ea. Nu acum.

– Mă bucur să văd trei trădători morți în această zi frumoasă, zise Buhler rânjind.

– Dar matematica e problematică, nu-i așa? întrebă Katherine, de parcă ar fi conversat politicos într-un salon.

– Matematica? replică Buhler încruntat.

– Tatăl meu va muri curând. E un adevăr inevitabil, spuse ea cu mâhnire. Dar asta înseamnă că noi suntem doi și tu unul singur. După ce îl împuști pe unul dintre noi, cum îl vei ucide pe celălalt îndeajuns de repede cât să nu mori și tu? Împușcă-l pe doctorul Hayward, și eu te voi împușca pe tine. Împușcă-mă pe mine și îți încerci norocul cu doctorul Hayward.

Buhler își încleștă maxilarul.

– Nimeni nu va împușca pe nimeni, zise Harland. Trebuie doar să mă arestezi.

– Să te arestez?

– Dacă arestezi o femeie, nu vei dobândi același respect sau recunoaștere ca în cazul când ai aresta un nobil din regat acuzat de trădare. Vei fi celebru, Buhler.

– Nu, zise căpitanul clătinând din cap. Știu cum funcționează lucrurile. Te arestez și scapi basma curată. Titlurile îi fac pe cei ca tine alunecoși. Contele de Rivers și ducele de Holloway au fost mereu de neatins și, inevitabil, așa vei fi și tu datorită asocierii cu ei. Dar aici nu ești deloc de neatins. Cu mâna liberă, își trase sabia de ofițer din

teacă. Amândoi meritați să muriți. Voi începe cu femeia, și apoi îmi încerc norocul cu tine...

Un plânset înfiorător se auzi din partea din spate a căruței, iar Harland se întoarse și îl văzu pe Paul Wright coborând din căruță cu mișcări țepene și spasmodice. Vântul îi sufla părul cărunt rarefiat, sângele curgându-i în continuare pe bărbie, și avea ochii în continuare umflați de ajunseseră ca două fante. Se împletici în față, legănându-și mâinile-i pline de bășici, de parcă ar fi căutat ceva, arătând ca un mort ambulant.

– Le văd venind, zise el plângăcios. Selkiile. Vin.

Buhler se întorsese spre Paul și se holba la el pironit de groază, iar Harland țâșni spre el, încercând să ajungă la pistol. Căpitanul se trase într-o parte, năpustindu-se cu sălbăticie asupra lui Harland, și ambii căzură la pământ. Scăpă sabia, care se îndepărtă cu un zăngănit, oțelul lovindu-se de stâncă, deși Buhler nu dădu drumul pistolului. Prea târziu, Harland văzu țeava pistolului ridicându-se.

Nu era îndreptată spre el, ci spre femeia din spatele lui. Harland plonjă.

Și Buhler apăsă pe trăgaci.

La început, nu simți durere, doar senzația că fusese lovit, rămânând fără suflare. Vântul îi sfâșia în continuare veșmintele, dar, cumva se mai potolise, vuietul lui ascuțit fiind înlocuit de un țiuit îndepărtat, înăbușit. Își dădu seama că este împins la o parte și văzu o haină stacojie dănțuind prin fața ochilor lui, înălțându-se pe cerul albastru strălucitor. Un albastru atât de intens, că aproape că îl dureau ochii.

Sau poate confunda culoarea cerului, pentru că cerul părea să se miște lângă el, albastrul acela strălucitor învolburându-se în bătaia vântului. Se încruntă și încercă să se ridice, dar o durere cum nu mai simțise vreodată îi străbătu pieptul ca un infern, înfășurându-i-se pe după coaste ca o menghină de foc. Fiecare suflare era un efort chinuitor.

Căzu pe spate, dar durerea păru să îl facă să vadă din nou limpede în jurul lui. Katherine era lângă el, fustele ei albastre fluturând în vânt, cu pușca îndreptată spre căpitanul în haină stacojie.

Și Paul era acolo, lângă ea, și zicea ceva cu vocea lui răgușită, deși îi era greu să audă. Contrabandistul făcu un pas în față, iar căpitanul se dădu în spate, și vocile se auziră tot mai tare. Paul se clătina

pe picioare, deși Harland nu părea să reușească să își adune puterile și să se hotărască dacă Paul o făcea intenționat sau pentru că într-adevăr era atât de slăbit.

Paul mai făcu un pas în față, iar Buhler se mai dădu o dată în spate. Doar că acum ceva păru să se ridice din iarbă. Ceva maro cu dungi albe, care fâlfâi în bătaia vântului ca o pasăre mare și se înfășură în jurul picioarelor căpitanului. Acesta își roti brațele învești mântate în stacojiu și apoi dispăru. De parcă nu ar fi fost niciodată acolo.

Harland clipi, dar Buhler nu reapăru. Îi era deja greu să gândească. Poate că doar își închipuise totul, se gândi el. Un om nu putea pur și simplu să se facă nevăzut, nu? Magia nu exista, nu-i așa? Dar poate că exista, pentru că soarele albastru se pogorî, se așeză lângă el ca un nor măreț și aduse cu sine o răceală stranie. Poate că plutise deasupra tuturor lucrurilor. Sus, înspre nori, unde aerul era înviorător și amorțitor. Era posibil să îl fi strigat cineva, dar i se păru că se aude ca de la mare depărtare. Încercă să își întoarcă ușor capul, dar acesta îi devenise nespus de greu. Nespus de obosit.

Trebuia să se odihnească. Doar o clipă.

Oftă și închise ochii, întâmpinând cu bucurie întunericul.

Capitolul 24

Era prea mult sânge.

Căruța înaintă pe aleea care ducea spre Avondale, cu tatăl ei întins pe jumătate peste Harland, încercând să își țină cămașa zdrențuită apăsată pe rana adâncă din dreptul coastelor. Văzuse o vâlvătaie și auzise o explozie când Buhler trăsese cu pistolul, ceea ce o făcuse pe Katherine să creadă că acesta amorsase prost pistolul. Ceea ce o făcu să spere că daunele provocate de glonț, care trecuse pe lângă marginea de jos a coastelor lui Harland, erau reduse și reparabile. Refuza să creadă altceva. Dar, indiferent de daunele ce se ascundeau sub piele și os, undeva în toată acea harababură fusese atins un vas de sânge. Iar asta îl ucidea lent pe Harland Hayward.

Căruța se legănă precar în timp ce Katherine trase de frâiele iepei, iar un servitor strigă după ajutor înainte ca praful să apuce să se aștearnă la loc. Peste câteva momente, o armată de oameni o ajuta să îl tragă pe Harland din căruță și pe tatăl ei să intre în casă.

Harland fu dus în bucătărie, și masa masivă a măcelarului fu golită rapid. Fără să i se ceară, cineva adusese ambele genți de doctor din căruță și le pusese pe un bufet. Katherine se strădui din răsputeri să nu se uite la silueta nemișcată și palidă a bărbatului întins pe masă, concentrându-se întru totul pe pregătirea instrumentelor și a ei înșăși. Personalul de la Avondale, spre meritul lor, dovedi că astfel de întâmplări aveau într-adevăr loc cu regularitate, așa cum îi spusese cândva Harland. Se mișcară toți rapid și eficient, punând apă la fiert și așezând stive cu pânzeturi curate lângă instrumente.

– Dumnezeule, Kate, ce s-a întâmplat?

Matthew se afla chiar lângă ușa de la bucătărie, cu vânătăi închise la culoare sub ochi și cu brațul prins din nou într-o eșarfă.

– Adu-o pe studenta ducesei pe care o cheamă Suzette, îi zise Katherine, ignorându-i întrebarea, surprinsă de vocea ei calmă. Pentru că, în sinea ei, era îngrozită. Și apoi vreau să îl găsești pe tata și să te asiguri că este îngrijit și cât mai comod posibil, continuă ea. A avut o întâlnire cu urzicile.

– Urzici?

– Da, urzici. Pleacă acum, Matt! Grăbește-te! Se putea concentra doar la ceea ce o aștepta, nu la ceea ce se întâmplase pe marginea stâncii. Nu la sacrificiul lui Harland.

Matthew încuviință din cap și dispăru. Katherine se întoarse spre Harland și îi dădu jos cămașa însângerată. Îi curgea și acum sânge din marginile zimțate ale rănii și bucăți de os alb licăreau dezgustător sub sânge. Glonțul îl lovise în partea din față a coastelor inferioare, rupându-i cel puțin una, posibil două, după care ieșise pe partea cealaltă. Rana era prea jos ca să îi fi afectat plămânii, prea aproape de margine ca să îi fi rănit rinichiul, dar se putea să fi ciupit un alt organ. Sau să fi împins o bucată de os mai adânc în țesut, unde avea să se infecteze și să puroieze...

Se opri. Putea să o facă. Pierduse de multă vreme socoteala dăților în care trebuise să facă același lucru ca acum. Dar urma să aibă nevoie de încă o pereche de mâini. De încă o pereche de mâini competente. Avea nevoie de Harland, dar Harland sângera încet de moarte pe masă în fața ei, pentru că bărbatul acesta nespus de prost făcuse un lucru nespus de prostesc și se aruncase în fața unui glonț care îi fusese menit ei.

– Prostule!

Pielea lui căpătase o paloare cenușie înspăimântătoare, și nici măcar nu tresări când îi palpă rana. Se aplecă în față, dându-i la o parte părul de pe frunte.

– Mi-ai promis că nu mă vei părăsi, îi șopti ea. Mi-ai promis!

Ultimele cuvinte i se opriră din cauza a ceva ce aducea bănuitor de mult a hohot de plâns, așa că înghiți în sec, pregătindu-se să înfrunte emoția. Nu avea timp pentru emoții. Emoțiile ar fi paralizat-o și i-ar fi blocat abilitatea de a face ceea ce trebuia făcut.

– Domnișoară Wright?

Katherine se întoarse și o văzu pe Suzette stând lângă ea, cu mâinile strâns împreunate în fața ei, pământie la față. Dar privirea și vocea îi erau calme.

– Ce trebuie să fac?

Katherine se îndreptă de spate.

– Trebuie să mă ajuți să îl salvez.

Capitolul 25

– Cum se simte?

Katherine tresări și aproape că se prăbuși de pe scaun înainte să se ridice șovăielnic. Se frecă la ochi, pe care îi simți grăunțoși, întrebându-se cu cât timp în urmă ațipise.

Tatăl ei zăbovea chiar lângă ușă, cu un castron de tocăniță aburindă în mână.

– Se odihnește.

Doar atât reuși să spună, groaza care o încercase în ultimele trei zile până își pierduse mințile nelăsând-o să rostească mai mult de acele două cuvinte. Harland nu își recăpătase cunoștința de când fusese împușcat și se afla la mila febrei care îi făcuse ravagii în corp. Mormăise și se zvârcolise, delirând, în timp ce Katherine îi acoperise trupul înfierbântat în cearșafuri înmuiate în apă rece și îl hrănise forțat cu supă. Zvâcnise, se zvârcolise, mormăise și bombănise în timp ce îi bandajase rana și apoi în timp ce îi schimbase bandajele.

Dar, în dimineața aceasta, pielea lui Harland se răcise și el se liniștise. Iar Katherine plânsese, copleșită de o senzație de ușurare.

– Bun. Paul intră târșâit în încăpere. Și tu trebuie să faci la fel. Îi întinse castronul. Mănâncă ceva! Culcă-te puțin!

Katherine luă castronul și îl puse la o parte. Paul o privi dezaprobator, apoi oftă.

– Ducesa a primit vești de la garnizoană, zise el. Un bilet de mulțumire pentru carantina instaurată de doctorul Hayward și pentru că l-a îngrijit pe căpitanul Buhler. Au acceptat condoleanțele primite de la Avondale pentru moartea căpitanului după o luptă curajoasă, deși scurtă, cu boala lui regretabilă.

Katherine nici măcar nu se gândise cum aveau să explice dispariția subită a căpitanului Buhler.

– Trupul lui...

– A fost recuperat de Baker. Și îngropat așa cum se cuvine pentru un ofițer al Maiestății Sale.

– Călătorie sprâncenată!

Își trecă tâmplele cu degetele.

– De acord.

Katherine oftă.

– Nu ar trebui să stai în picioare, tată.

Tatăl ei se încruntă.

– Nu pot să mai zac. Băşicile trecuseră, deşi încă se vedeau semne ale erupţiei pe faţă şi braţe. Umflătura de pe lateralul capului se retrăsese, iar Suzette suturase tăietura din dreptul tâmplei.

– Nu eşti în regulă. Eşti...

– Furios.

– Poftim?

– Ai făcut multe lucruri periculoase la viaţa ta, Katherine Wright, dar să vii după mine şi să îţi rişti aşa viaţa a fost cel mai prostesc lucru pe care l-ai făcut vreodată.

– Nu îmi voi cere iertare pentru asta, zise ea tăios.

– Nici nu mă aşteptam să o faci. Făcu un semn spre bărbatul întins pe pat lângă ea. Oamenii fac lucruri idioate pentru cei pe care îi iubesc.

Katherine se aşeză pe scaun, căci, dintr-odată, nu mai putu sta pe picioare.

– Ce vei face? o întrebă el.

– Ce vrei să spui?

Trăgea de timp, şi o ştiau amândoi. Paul se duse lângă Harland.

– Îl iubeşti.

Katherine se aplecă în faţă şi îşi sprijini fruntea pe mâini.

– Da.

– E un om bun, zise Paul lent. Dar nu ţi-ai dorit niciodată să te îndrăgosteşti de un contrabandist.

– Nu. Eu... Se opri brusc, abia atunci înţelegând sensul cuvintelor tatălui ei. Ce?

– Ştiu că voiai să scapi de o astfel de viaţă când te-ai întors la Dover. Ce-i drept, nu te pot învinovăţi. Şi îmi închipui că sentimentele acelea nu s-au schimbat. Doar că el... complică acum situaţia, ţinând cont de lucrurile cu care se ocupă pe lângă medicină, nu-i aşa?

– Eu... Katherine se opri, neştiind ce să zică. De unde ştii?

– Sunt bătrân, nu orb. Crezi că am crezut vreo clipă că bunul doctor se întâmpla să apară printr-o coincidenţă când era mai mare

nevoie de el, în toți anii aceștia? Că ne proteja identitățile și secretele dintr-un soi de bunăvoință bizară? E contrabandist până în măduva oaselor. Se pricepe, dar nu îndeajuns încât să păcălească un bărbat care a fost cândva însurat cu cineva ca el. Zâmbi scurt, fantomatic. Mama ta l-ar fi adorat.

– Da, șopti Katherine.

– Te iubește, zise Paul dintr-odată. Nu a făcut tot ce-a făcut pentru mine. A făcut-o pentru tine.

Katherine nu voia să vorbească despre asta. Nu voia să discute despre o dragoste imposibilă. Nu acum.

– Ba nu, se simțea vinovat din pricina...

– Vină, zise Paul dezgustat. Un om nu face ce a făcut el doar pentru că se simte vinovat. Nu riscă totul.

Katherine își vârî mâinile în fuste, jucându-se cu un fir ieșit din tiv.

– Sunt de acord. E nevoie de curaj și de onoare. Baronul le are pe amândouă. Ar fi făcut la fel pentru oricine.

Paul pufni.

– Curaj și onoare. Alte două cuvinte care nu pot exista pe cont propriu. Curajul și onoarea se nasc din lucruri mult mai viscerale.

– Cum ar fi?

– Uneori, disperare. Din când în când, nesăbuință. Paul se opri. Cel mai adesea, dragoste.

Firul se rupse de degetele ei.

– Nu are importanță ce simte pentru mine. A făcut o înțelegere, zise ea, cuvintele blocându-i-se în gâtlej. O înțelegere ca să își salveze familia. O înțelegere cu un bărbat care, dacă îl înfurii, nu te lasă în viață cât să le povestești și altora.

Paul ridică din umeri.

– Și?

– Și? repetă Katherine nevenindu-i să creadă. Nu își va pune în primejdie familia. Oricât de mult ar urî treaba asta, nu va renunța la înțelegerea pe care...

– Înțelegeri, pufni Paul dezaprobator. Haide, Kate, te-am învățat mai bine de atât. Toate înțelegerile sunt negociabile. Dacă îl vrei pe Harland Hayward, atunci trebuie pur și simplu să găsești un lucru pe care bărbatul acela îl vrea mai mult.

Katherine își înălță capul și se holbă la tatăl ei. Paul Wright se holbă la rândul lui.

– Trebuie să plec, zise ea.

– Acum?

– Da. S-ar putea să dureze ceva.

– Ore? Zile?

– Săptămâni, îi zise Katherine.

– Ah. Tatăl ei încuviință din cap. Păi, în cazul acesta, mănâncă naibii tocănița înainte de plecare. Am descoperit că ducesele, contesele și soții lor sunt foarte obositori și poruncitori când vine vorba despre familia și bunăstarea lor.

– Dar eu nu fac parte din...

– Familia lor? Paul pufni dezaprobator. Încearcă să le-o spui și lor. Își trase un scaun lângă Harland. Rămân eu cu el. Tu fă ce trebuie să faci pentru baronul tău.

Capitolul 26

Soldații scoaseră picturile din lăzi cu mult mai multă grijă decât se așteptase Katherine. Era limpede că nu era prima dată când o făceau. Așezară fiecare pictură pe un șevalet de lemn, culorile fiecărei lucrări prinzând viață în lumina din birou. Erau unsprezece în total, toate portrete bust ale unor romani din antichitate. Împărați sau posibil generali, se gândi Katherine, ținând cont de veșmintele și de armele lor. Cel care îi pictase se pricepuse la redat profunzime și detalii și avea abilitatea de a o face pe Katherine să creadă că oricare dintre acești bărbați morți de multă vreme s-ar putea întoarce pur și simplu și ar putea vorbi cu ea chiar acum.

Katherine privi cum ultima pictură fu scoasă din ladă și așezată lângă celelalte. Soldații îndepărtară orice urme de ambalaje și dispărură, lăsând-o singură cu unsprezece generali tăcuți. Katherine se duse spre partea îndepărtată a încăperii, trecând pe lângă bărbați și privind-o pe Iudita, care încă își decapita așa-zisul iubit. Se gândi de cât curaj avusese nevoie Iudita ca să îl ucidă. Sau poate că nu se temuse deloc. Poate că faptele Iuditei fuseseră motivate mai puțin de curaj și mai mult de disperarea și hotărârea de a-i proteja pe cei dragi ei. De nevoia de a se asigura că urmau să aibă cu toții un viitor.

– Începusem să cred că poate am făcut o eroare de judecată când ți-am permis să participi în acest... demers, doctoriță Wright.

Katherine se răsuci și îl văzu pe King rezemându-se în bastonul lui, cu ochi pali și reci. Se concentră din nou la pictura cu Iudita, holbându-se la femeie și la expresia de hotărâre înspăimântătoare de pe chipul ei.

– Nu ai făcut nici o eroare.

– A trecut aproape o lună de când ați debarcat la Dover cu marfa mea. Căpitanul Black mi-a trimis vorbă.

– Au apărut complicații.

– Complicațiile sunt scuze.

Katherine ridică din umeri și plecă de lângă pictura cu Iudita, ducându-se la șevalete. Se opri în fața primei picturi, cercetând imaginea unui bărbat puternic care se uita urât peste umăr, de parcă ar fi provocat lumea să se ia de el. Era îmbrăcat pentru luptă, avea capul împodobit cu o coroană de frunze și în brațele-i nemaipomenite ținea strâns un toiag.

– Izbitor, spuse ea.

– De neînlocuit, o corectă King tăios.

– Furat?

– Prefer *salvat*. Celelalte lucrări pe care le-au însoțit cândva aceste picturi au sfârșit scrum. Se opri. Unde e Hayward?

– În Dover.

– De ce?

– A fost împușcat.

King înaintă în cameră.

– De tine?

Katherine îl privi în ochi și plescăi.

– Cred că am discutat deja despre ce s-ar întâmpla cu cei pe care i-aș împușca.

– Va supraviețui?

– Da.

– Este regretabil că a fost rănit, dar asta nu explică de ce ți-a luat atât de mult ca să faci o călătorie de două zile.

Katherine se întoarse dinspre împăratul care se uita urât la ea.

– Am făcut mai întâi o oprire.

King stătea sprijinit de birou, cu bastonul lângă el, cu brațele încrucișate.

– Nu îmi place neascultarea. Și nu tolerez duplicitatea.

– Iar mie nu îmi plac presupunerile.

King o privi fără să își dea de gol gândurile.

– Presupuneri?

– Nu căutam un alt cumpărător pentru picturi. Nu știu suficient de multe despre artă și valoarea ei ca să fac asta într-un mod competent.

– Nu am sugerat așa ceva.

– Nu? Atunci, poate că ai presupus că sunt în Bath, la băi. Sau în Brighton, ca să iau o gură de aer.

O umbră de iritare licări pe chipul lui.

– De ce ești aici, domnișoară Wright?

– Am venit să livrez picturile. Și să negociez.

– Să negociezi? King bătea nerăbdător darabana cu degetele lui lungi pe mâneca hainei sale negre ca smoala. Și ce ai avea tu de oferit?

– Wissant.

King se îndreptă de spate.

– Audresselles. Escalles. Sangatte. Calais.

– L-ai găsit pe *monsieur* Mercier.

– Da.

– Ai vorbit cu el.

Katherine ridică din umeri.

– Pe îndelete. Și, ca tine, este un om chibzuit. Un om dispus să își extindă propriul imperiu folosindu-se de parteneriate cu cei care au aceleași interese ca el.

King își desfăcu brațele și își apucă bastonul. Privi cu atenție ornamentația de argint de pe mâner.

– Și ce îți dorești, mai exact, la schimb?

– Pe baron.

Bastonul scoase o bufnitură înăbușită pe covorul gros de sub picioarele lor.

– Poftim?

Katherine se întoarse la pictura cu Iudita.

– Îl vei elibera pe baron de restul perioadei în care trebuie să te servească. În schimb, îți voi oferi cheile către piețe și oportunități pe care încă nu le-ai explorat. La care încă nu ai acces.

King se holbă la ea și, când îi văzu ochii ca de gheață, simți cum o trec fără să vrea fiori pe șira spinării.

– Baronul ți-a spus ce tip de... servicii prestează pentru mine.

Nu era, de fapt, o întrebare.

– Da.

– Nu are idee că ești aici, nu-i așa?

– Nu.

Nu avea sens să mintă.

– De ce faci asta?

Katherine anticipase această întrebare, din câte știa despre el.

– Glonțul pe care l-a încasat îmi era menit mie.

– Deci vină?

– Da, răspunse ea cu ușurință, pentru că nu era neapărat o minciună, doar că nu era nici adevărul complet. Tatăl ei avusese dreptate. Vina nu putea fi de sine stătătoare.

Un mușchi se încordă pe maxilarul cizelat al lui King.

– Lord Strathmore va fi greu de înlocuit.

– Guillaume Mercier va fi și mai greu de înlocuit. Katherine zâmbi în timp ce își mută privirea pe cuțitul Iuditei. Și o știm amândoi.

O tăcere apăsătoare se așternu în birou, iar Katherine avu senzația ciudată că se afla sub apă, toate sunetele părând înăbușite și îndepărtate. Baliza pe care o căutase de nenumărate ori sub suprafața apei se legăna chiar lângă ea, astăzi nefiind legată de un bidon de coniac, ci de libertate.

– Alege, King, spuse Katherine. Hotărăște cine valorează mai mult pentru tine.

– Ești destul de îndrăzneață, doctoriță Wright. Dar, la urma urmei, presupun că ar trebui să mă aștept la așa ceva de la o contrabandistă.

Katherine își ridică privirea, baliza fiind atât de aproape de ea, încât mai că reuși să o atingă.

– Prefer *chirurg*.

Buzele lui King se curbară în ceea ce se putea să fi fost un zâmbet.

– Și dacă aș fi de acord cu propunerea ta, doctoriță Wright?

Propunere. De la propuneri pornise această călătorie și cu o propunere avea să se încheie.

Speranța îi pulsa în piept ca o mie de păsări, înăbușind sunetul propriei inimi care îi bătea nebunește, așa că avu grijă să păstreze o mină inexpresivă.

– Dacă ai fi de acord, atunci aș nota numele unui han cu tavernă la care este cazat momentan *monsieur* Mercier. S-ar părea că, printr-o coincidență, are de rezolvat câteva treburi prin Londra și mi-a dat de înțeles că va rămâne în oraș până la sfârșitul zilei, în caz că ar dori cineva să discute cu el despre... oportunități. Dacă nu, se va întoarce pur și simplu în Franța la mareea de seară. Va fi greu de găsit din nou.

King bătea un ritm constant pe mânerul bastonului, rubinul de pe degetul lui lucind în lumină.

– Și dacă voi avea nevoie de un chirurg discret pe viitor, doctoriță Wright?

– Știu unul bun. De fapt, doi buni.

– Înțeleg.

King își rezemă din nou bastonul de birou și se duse în spatele acestuia. Trase de un mâner, și un sertar se deschise lin și silențios. Scoase o foaie de hârtie grea și o așeză lângă o călimară, îndreptând-o cu grijă cu vârfurile degetelor.

– Nu din vină.

– Poftim?

King luă o pană albă și un cuțit mic și îi tăie capătul cu mișcări iscusite.

– Nu faci asta din vină.

Katherine nu spuse nimic.

– Așa mă gândeam și eu.

Puse cuțitul deoparte și îi întinse pana.

Iar Katherine se întinse după libertate.

Capitolul 27

Harland înjură și apoi mai înjură o dată. Suzette se încruntă la el.

– Toți doctorii sunt atât de îngrozitori ca pacienți?

– Da, atunci când sunt dezmierdați de parcă ar fi copii. Sunt bine...

– Ba nu ești bine. Suzette își dădu ochii peste cap în timp ce legă pânza aspră pe care o folosea ca să îi bandajeze coastele, iar Harland făcu o grimasă. Ai fost împușcat. Ți-ai rupt niște coaste. Rău. Ai fi putut muri. Ești mai bine, dar nu ești încă bine de tot, crede-mă!

– Toți medicii au un simț de superioritate atât de enervant? mormăi Harland.

– Da, atunci când au dreptate. Și când au învățat de la cei mai buni. Suzette se îndreptă de spate și își puse mâinile în șold. Să îți aduc ceva? întrebă ea. Ceai? O pernă? O pătură...

– Nu am o sută de ani, aproape că urlă Harland, înfiorându-se când simți un junghi de durere în partea de jos a trunchiului. Nu am nevoie de ceai. Sau de o pătură, de o pernă ori de un coșciug. Se forță să își tempereze vocea. Am nevoie să fiu lăsat în pace.

Suzette își dădu din nou ochii peste cap și luă grămezile de bandaje în plus.

– Mă întorc mai târziu să văd cum te simți, doctore Hayward. Nu face nimic nesăbuit între timp.

– Cum ar fi? Să mă înec în fântână? De fapt, o studentă la medicină despotică m-a silit să ies din casă într-o grădină cu trandafiri și mi-a zis să îmi petrec zilele de convalescență ca o plantă în ghiveci.

Suzette pufni dezaprobator.

– Nu ești ca o plantă în ghiveci. Plantele în ghiveci sunt mult mai plăcute.

Îi mai aruncă o privire, după care o apucă pe poteca din grădină ce ducea spre casă.

Harland înjură din nou în barbă și se lăsă în spate pe bancă, încercând să găsească o poziție mai comodă. Știa că era enervant și irascibil, dar îl supărau inactivitatea și incapacitatea de-a se mișca

liber și fără să se simtă mereu încătușat de durere. Durere care încă îi tăia din când în când răsuflarea și îl făcea să transpire.

Suzette avea dreptate, recunoscu el nemulțumit. Nu era bine, dar asta nu avea de-a face cu rana lui. Și minți se când spusese că voia să rămână singur. De fapt, voia să o caute pe femeia care îi furase inima, îi salvase viața și apoi se făcuse nevăzută.

„Trebuie să plec."

Așa spusese ea la un moment dat – sau cel puțin așa credea. Nu își amintea foarte limpede ce anume era real și ce era închipuit, realitatea fiind încețoșată de durere și febră. Știa că picturile care fuseseră ascunse la Avondale dispăruseră. Presupunea că îi fuseseră livrate lui King, ținând cont că bărbatul nu trimisese nici un bătăuș să îl târască pe Harland la Londra ca să afle unde erau. Harland mai că putea jura cine le livrase.

Nu știa însă unde se dusese Katherine după aceea. Nici tatăl ei nu știa unde plecase. Iar fratele ei și toată echipa lui juraseră că nu știau nimic înainte să fie angajați de Black, la cererea lui Harland, și să plece spre țărmuri din Orientul Îndepărtat pe o navă numită *Azores*. Nimeni nu părea să știe unde dispăruse Katherine. Nu lăsase nici un bilețel, nu trimisese nici o scrisoare.

„Trebuie să plec." Se putea să fi plecat de tot.

Harland se foi din nou pe bancă, deși acest lucru nu îi domoli durerea sfâșietoare din piept – care nu se datora unor coaste rupte. Nu conta unde plecase sau cât de departe se dusese. De îndată ce avea să se facă bine, urma să o caute. Până la capătul pământului dacă era nevoie. Avea nave. Și de avea să îi ia o viață întreagă, tot urma să o găsească. Nu avea dreptul să îi ceară să îl aștepte...

– Milord?

Harland se răsuci și văzu un lacheu zăbovind neliniștit pe poteca din grădină, pe jumătate ascuns după un gard viu înfrunzit.

– Ce este?

Încercă să nu se răstească la bietul om.

– Un mesaj de la Londra, milord.

Lacheul înaintă și îi întinse o scrisoare pecetluită.

– Mulțumesc. Harland o acceptă și îl privi pe lacheu plecând degrabă înspre casă. Până și surorile lui păreau să îl evite în ultima vreme...

Încremeni când văzu emblema minusculă în formă de coroană.

King.

Harland rupse sigiliul de ceară și despături hârtia, citind biletul scurt. Îl citi o dată și apoi din nou și se întrebă de ce trebuia să clipească în mod repetat ca să îl citească pentru a treia oară.

Strathmore,

Ținând cont de unele dezvăluiri recente, consider că termenii înțelegerii noastre au fost respectați întru totul. Nu voi mai avea nevoie de serviciile tale. Am fost însă asigurat că voi putea apela la serviciile tale medicale dacă și când va fi nevoie.

K.

Harland își lăsă mâna să îi cadă în poală, mototolind hârtia în pumn. Prin minte îi trecură o mulțime de gânduri și începu să icnească. Nu, nu, nu, nu.

„Ținând cont de unele dezvăluiri recente?"

Ce făcuse Katherine? Cu ce fusese, oare, de acord?

Se ridică șovăielnic, simțind ca o bandă de durere strângându-i-se în jurul trunchiului. O ignoră. King nu era cunoscut pentru bunăvoința lui. Nu era cunoscut pentru filantropia sau altruismul lui. Dacă îl eliberase pe Harland din slujba lui, atunci o făcuse cu un preț. Un preț piperat. Harland trebuia să ajungă la Londra. Chiar acum. Trebuia să afle ce făcuse Katherine Wright...

– Ar fi trebuit să o asculți pe Suzette. O pernă în partea de jos a spatelui te-ar fi făcut să te simți mai comod, să știi.

Harland încremeni.

– Îmi dau seama de ce te-au expulzat aici, continuă Katherine, ieșind de după un paravan de flori stacojii. Îi terorizezi pe slujitori. Îți mâhnești surorile. Îți enervezi doctorul. Pacienții ca tine sunt obositori.

Era îmbrăcată cu rochia de un albastru strălucitor pe care o purtase cândva la o evadare dintr-o închisoare. Își prinsese părul la spate neglijent, șuvițe mătăsoase de culoarea șampaniei plutindu-i în jurul feței. Era îmbujorată și avea ochii la fel de captivanți ca atunci când îndreptase o pușcă înspre el.

– Katherine, reuși să îngâne el, întorcându-se cu fața spre ea.

Îl străpunse o altă lance de durere. Nu avea importanță. Ar fi încasat bucuros încă un glonț dacă asta însemna că femeia din fața lui nu era un miraj.

Katherine se opri în fața lui, prea departe ca să o atingă. Prea departe ca să se întindă după ea și să o cuprindă în brațe. Se întrebă, încercat de o senzație îngrozitoare plină de neliniște, dacă venise doar ca să vadă cum se simțea pacientul ei. Dacă se întorsese doar ca să își ia rămas-bun.

– Să văd, zise ea, arătând spre coastele lui.

Harland își ridică tivul cămășii, iar ea îi desfăcu delicat bandajele recent aplicate. Katherine se mai apropie un pas și se aplecă, examinând țesutul mai întunecat al rănii aflate în curs de vindecare ce se zărea pe pielea încă ușor decolorată de la vânătaie.

– Ești un idiot, Lord Strathmore.

Îi folosea din nou titlul.

– Eu nu...

– Nu am terminat. Își puse mâna pe pielea lui, testându-i sensibilitatea. Te mai doare când respiri?

– Uneori, la respirații adânci.

– Mmm. Tușești?

Harland tresări.

– Dacă ține de mine, nu.

– Pleurezie?

– Nu.

– Ești norocos.

– Ba nu, am avut un chirurg înzestrat. Unde ai fost, Katherine?

Nu asta voia să o întrebe. Nu chiar. Ce era în neregulă cu el? De ce nu putea gândi?

Ea îl ignoră și, cu mișcări sprintene, eficiente, îi rebandajă coastele. Harland închise ochii, atingerea ei clinică fiind un soi de tortură pe care nu o mai simțise până atunci.

– Te vindeci frumos. Leagă bandajul. Pentru un bărbat care s-a aruncat în fața unei arme.

– Nu era o armă mare.

– Tot a tras un glonț care ți-a retezat vase de sânge și a ratat organe și tractul intestinal doar pentru ți-a rupt coastele. Se îndepărtă din nou de el, de parcă ar fi încercat să clădească o barieră de spațiu între ei.

– Păi, presupun că oricum arată mai bine decât vărsatul. De care se pare că întreaga garnizoană de la castelul din Dover crede că am suferit. Mi-au trimis un bilețel de mulțumire pentru sacrificiul meu

și pentru eforturile eroice făcute pentru ei. Și pentru că l-am îngrijit pe căpitan până a murit de aceeași boală.

– Nu mai spune.

Katherine nu părea câtuși de puțin surprinsă. Lucru care, de altfel, nu îl surprinse deloc nici pe el.

– Unde ai fost? repetă el.

– Pe ici, pe colo.

Părea distantă.

– I-ai dus picturile lui King.

– Da.

– Și mai ce?

– Și mai ce?

Katherine își plecă ochii frumoși în pământ. Harland făcu cu grijă un pas spre ea.

– Ce-ai făcut, Katherine?

Harland slăbise.

Era limpede din unghiurile ascuțite ale feței lui și din brațele-i bine definite care i se zăreau pe sub mânecile suflecate ale cămășii. Dar nu arătase nicicând așa minunat. Atât de plin de viață. Katherine se pregătise în minte pentru acest moment. Își pregătise cu grijă un discurs, dar acum, că stătea în fața lui, se părea că acesta se evaporase cu totul.

„Ce ai făcut?"

Își ridică privirea spre el. Într-un astfel de moment, o contrabandistă ar povesti despre negocieri viclene și afaceri avantajoase. Într-un astfel de moment, un chirurg de război și-ar păstra calmul și ar vorbi despre un risc rezonabil și despre recompensa așteptată. Doar că rămăsese fără cuvinte. Fuseseră înlocuite de o emoție atât de puternică și atât de copleșitoare, încât o amuțea.

– Ce ai făcut tu... Ai fi putut muri, șopti ea în cele din urmă.

– Nu am murit.

– Ai încasat un glonț în locul meu. Nu ar fi trebuit niciodată să...

– Aș face-o din nou. Aș mai face-o de o sută de ori de-ar fi nevoie.

Mai făcu un pas spre ea și o luă de mâini. Erau calde, iar el își încolăci degetele în jurul degetelor ei, ca să nu se tragă din strânsoarea lui.

– Mi-aș da viața ca să o salvez pe a ta, Katherine, pentru că te iubesc. Pentru că te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut.

Pe Katherine o inundă emoția, care crescu și se amplifică, plină de speranță și bucurie. Gâtlejul i se strânse, și ochii o ardeau.

– Țineam o pușcă îndreptată spre tine când m-ai văzut prima dată, spuse ea cu voce tremurătoare.

– Ce pot să zic? M-a impresionat. Îi dădu drumul la mână și o atinse pe față, trecându-și degetul peste obrazul ei, apoi peste buzele ei.

Apoi îi găsi gura și o sărută cu o disperare blândă. Ea îi răspunse la sărut, prinzându-l de partea din față a cămășii.

Harland se opri, sprijinindu-și fruntea de a ei.

– Vreau să faci parte din ziua mea de mâine, Katherine. Vreau să faci parte din fiecare zi care mi-a mai rămas pe pământ. Se îndepărtă de ea și apucă lent o bucată de hârtie mototolită de pe banca din grădină, bucățele de ceară roșie descojindu-se de pe ea de parcă ar fi fost sânge uscat. Se întoarse la ea și i-o înmână.

Katherine netezi hârtia și citi mesajul scurt.

– Ce-ai făcut? o întrebă el din nou, atât de încet, încât aproape că nu îl auzi.

– M-am îndrăgostit de tine, șopti ea. Nu era răspunsul pe care îl căuta, dar era răspunsul pe care trebuia să îl audă.

Harland închise scurt ochii, apoi îi deschise și o privi în ochi pe Katherine, citind în ei o dragoste umbrită de suferință.

– Ești cea mai puternică femeie pe care am întâlnit-o vreodată, dar nu te pot lăsa să lupți în locul meu. Nu te pot lăsa să îi dai lui King...

Ea îl sărută din nou, ușor, în tihnă.

– I-am dat Franța, murmură ea, curmându-i suferința.

– Poftim?

– Am dat la schimb Franța pentru tine.

– Ce ai spus?

– De fapt, doar o parte din Franța. Wissant. Calais. Părțile cu plaje și orașe unde operează rețele de contrabandă controlate de Guillaume Mercier. Se pare că toate acestea valorează mai mult decât un singur chirurg de pe coasta din Kent.

Harland se holba la ea cu gura căscată.

– Prea mult? întrebă ea zâmbind ușor. Ai prefera să renegociez?

Harland râse. Apoi gemu și se aplecă în față, ținându-se cu mâinile de coaste.

– Dumnezeule, Katherine, șuieră el.

– Așază-te, îl îndemnă ea, punându-i o mână pe umăr. Înainte să îți plesnească încă o coastă.

– Ba nu, clătină el din cap, punându-și mâna peste mâna ei de pe umărul lui. Foarte delicat, se lăsă într-un genunchi, ținând-o încă strâns de mână. Am o propunere pentru tine.

Lui Katherine i se tăie răsuflarea. Se lăsă pe genunchi în fața lui, ca să fie la același nivel.

– Într-adevăr?

– Ar trebui să fac asta într-un genunchi, la picioarele tale, protestă Harland.

– Prefer să fim egali.

Cu grijă, Harland se aplecă în față și o sărută, deși sărutul nu fu câtuși de puțin grijuliu, ci un sărut arzător încărcat de făgăduința eternității. Când se retrase, Katherine gâfâia.

– Căsătorește-te cu mine, doctoriță Wright! Fii partenera mea! Prietena mea. Iubita mea. Soția mea.

Katherine clipi des, încercând să alunge senzația de usturime din ochi.

– Mi-ar plăcea foarte tare să îți fiu parteneră, prietenă, iubită și soție. Se aplecă în față și îl sărută. Îți accept propunerea, doctore Hayward.

Mulțumiri

Le mulțumesc din nou din inimă agentei mele, Stefanie Lieberman, lui Alex Logan, editorul meu, și tuturor celor de la Forever, care muncesc din greu spre folosul meu. Fiecare carte este rezultatul unui efort de echipă, iar echipa mea este fără pereche.

Și le mulțumesc în mod deosebit cititorilor mei și întregii comunități a iubitorilor de romane de dragoste. Ați umplut această călătorie de bucurie.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*

Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*

Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*

Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*

Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*

Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*

Sophie Barnes, *Ducele bastard*

Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*

Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*

Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*

Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*

Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*

Caroline Linden, *Un conte ca tine*

Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*

Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*

Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*

Sabrina Jeffries, *Vicontele păcatului*

Kate Moore, *Seducerea unui înger*

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*

Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*

Candace Camp, *Sub vraja iubirii*

Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*

Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*

Candace Camp, *O lady greu de cucerit*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*

Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*

Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*

Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*

Julia London, *Neastâmpărata*

Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*

Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*

Julia London, *Mireasă pentru un crai*

Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*

Candace Camp, *Misterul de la Winterset*

Julia London, *Libertinul și debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii*

Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*

Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*

Lorraine Heath, *Seducătorul*

Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*

Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*

Victoria Alexander, *Să fie dragoste*

Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*

Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*

Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*

Suzanna Craig, *Sedus de o străină*

Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*

Sabrina Jeffries, *Să iubești o păcătoasă*

va apărea:

Anna Bennett, *Visând la un duce*

Completează-ți colecția!

MOON

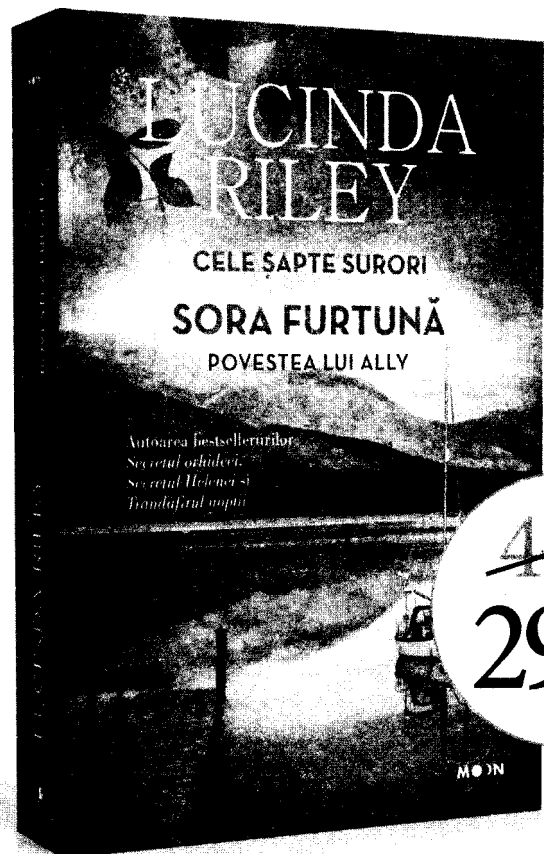

~~44,90 lei~~

29,18 lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®